ONU, UĞRUNA DÜNYAYI YAKIP

KÜL EDEBİLECEK KADAR ÇOK SEVİYORDUM.

MINDFUCK

HER 5 YERİ KIZILA BOYA

SATIŞ REKORLARI KIRAN YAZAR

S.T. ABBY

LANA MYERS

YAYIN NO: 2754

Her Yeri Kızıla Boya
Mindfuck Serisinin Beşinci Kitabı
S. T. Abby
Orijinal Adı: Paint It All Red
Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Büşra Tekin
Editör: Mihriban Onur
Son Okuma: Layla Tiryaki
Kapak Tasarımı: Aslıhan Kopuz / ArtSLI
Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1. Basım: Haziran 2026 ·
ISBN: 978-625-8667-32-5
Sertifika No: 43949

Her Yeri Kızıla Boya
© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Paint It All Red
© 2016, S. T. Abby

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

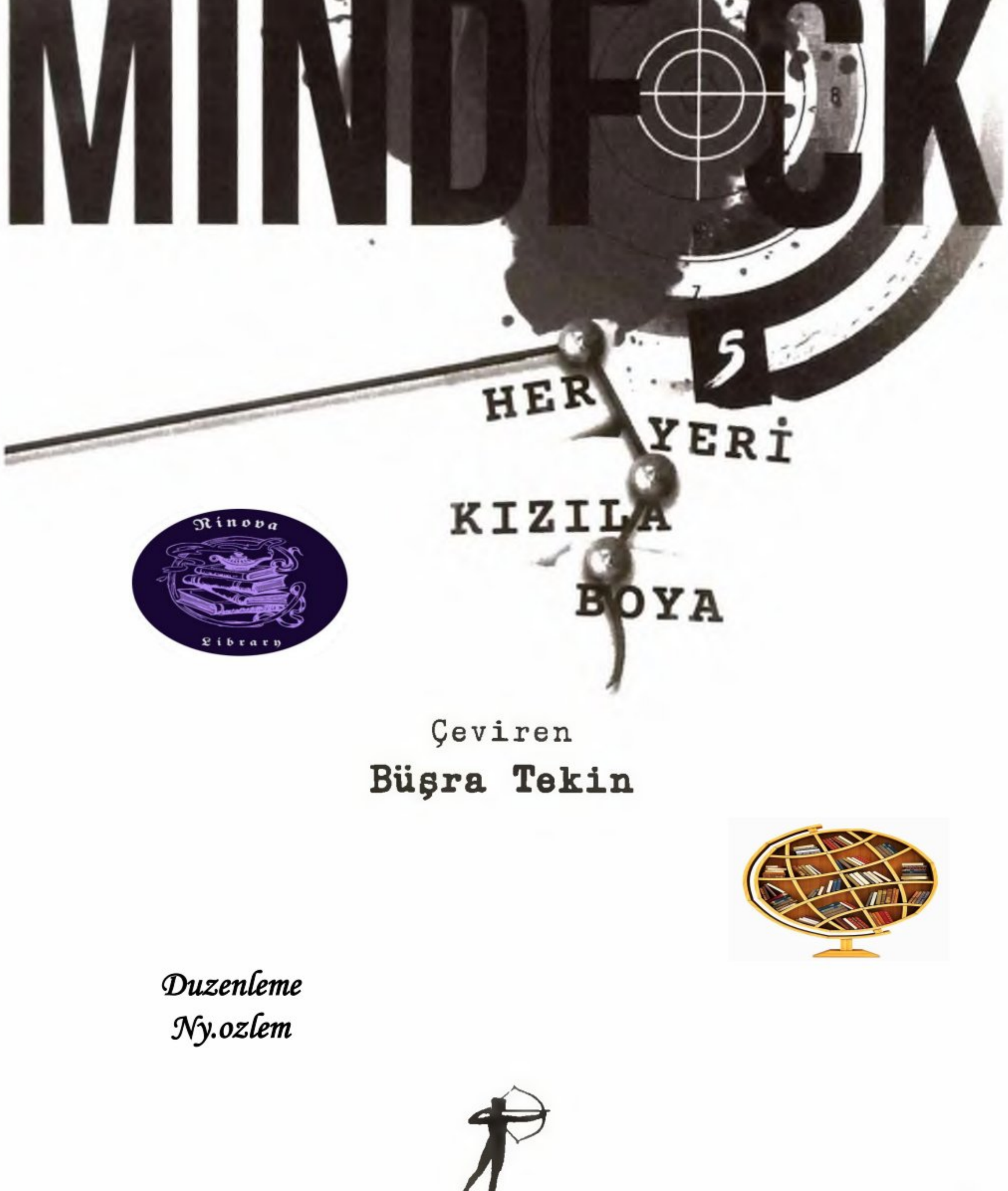
Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftehavuzlar Sokak.
No.16/C Zeytinburnu / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ninova

S.T. ABBY

MINDFUCK

Çeviren

Büşra Tekin

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Hassas okurlar için uygun değildir. Argo dil, cinsel içerik gibi tetikleyici unsurlar içerebilir.
Ahlaki pusulası ciddi ölçüde bozuk bir hikâyenin sayfalarını aralayacaksınız, bu riski göze alarak okuyun.

Bu kitap, sesini kaybedenler için.
Lana Myers olabilmeyi dileyenler için.
Hakkında hâlâ bir şeyler fısıldananlar için.
Unutmak adına her yeni günde savaşanlar için.
Yalnız değilsiniz.

Ninova

Aşkın güzel olması gerekmez. Sizi en hassas yanınızla yüzleşmeye mecbur bıraktığı için kontrolsüz, can yakan bir mücadele olması gerekir. Böylece vakti geldiğinde yaşadıklarınızdan keyif alıp tadını çıkarabilir ve kıymetini anlayabilirsiniz. Aksi takdirde her şey sıradanlaşır.

-Lana Myers

Listeyi siktir edin. Nihai sonun vakti geldi.

Birinci Bölüm

İnsan yalnızken nadiren gurur duyar.

-Voltaire

Odasının kapısını sertçe açtığım an Hadley yerinden fırladı. Kulaklığını hızla çıkarmış, boştaki eliyle göğsünü tutmuştu.

"Ödümü kopardın be, manyak herif. Kasabada bir seri katil varken kimseyi bir daha böyle korkutma."

"Ya da o katil birkaç kulübe ötede kalırken, değil mi?" dedim duygusuzca. Gerçi sesim de tüm bedeninin kaskatı kesilmesine sebep olacak kadar gergin çıkmıştı.

Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu ama onu dinlemek istiyordum.

"Biliyor muydun?" diye sordum sessizce. Sesim hayal kırıklığı ve kırgınlıkla doluydu.

Tüm hislerimin saldırısıyla cebelleşirken her şey canımı yakıyordu. Bu departmanda, ne yaşanırsa yaşansın hislerimizi yansıtmamak üzerine eğitilmiştik. Ancak bunu yapmak, şu âna dek hiç bu kadar zor olmamıştı.

Kelimeleri bir araya getiremeden önce dudakları birkaç kez aralanıp kapandı.

"Logan, özür dilerim ama..."

"Biliyordun!" diye bağırdım onu suçlayarak. Yumruğumu duvara indirdim. Göğsümdeki ağırlığı hafifletecek derin bir nefes alabilmek için tüm bedenim sarsıldı.

"Logan!" diye bağırdı Hadley. Dönüp ona baktığımda sakinliğimi toplamaya çalışıyordum. "Beni dinle. Durum çok karışıktı ve o da..."

"Bitti, Hadley. Aramızdaki dostluk. Seninle kahrolası işim bitti," dedim yaptıklarının karşılığında.

Ânında gözlerinden yaşlar firar etmeye başladı.

"Ciddi misin sen?" diye sorarken şaşıracak kadar cüretkârdı üstelik.

"Evet. Öyle birine âşık olmamı izleyip bana gerçeği *söylemeyen* biriyle arkadaş kalamam."

Gözlerini kıstı, dudakları titriyordu. "*Öyle* birine mi? Seni korumak için ölebilecek ya da öldürebilecek birine mi? Seni, neredeyse intikamından vazgeçecek kadar seven birine mi?"

"İntikamından mı?" diye sordum sertçe. Başımı inanamıyormuş gibi iki yana sallarken arkamı dönüp ondan uzaklaştım. "Bu kahrolası intikam *onun* değil ki!"

Arkamdan kapıyı kapatıp çıktım. Bir hışımla yan odaya girdiğim an az kalsın Leonard sandalyesinden düşecekti. "Siktir! Sakin ol, dostum. Biraz daha araştırma yapayım dedim belki Ken..."

Yüzümü gördüğü an sözü yarıda kesildi. "Hasiktir," dedi derin bir nefes vererek.

"Evet," dedim. Sandalyelerden birine oturup acil durum çantasındaki viski şişesini kaptım. "İtiraf etti."

"Ne yaptı?" diye sordu hayret içinde.

"Kısmen itiraf etti. Bütün itirafı dinleyecek kadar orada duramadım."

"Şimdi nerede?"

Gözlerimi ovuşturduktan sonra şişeyi kafama diktim.

"Yatağıma kelepçeledim," dedim şişeyi indirirken.

Gözleri irileşti.

"Şu an ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Kafamı öyle bir sikti ki, onu ne bu kasabadaki birilerine ne de FBI'a teslim edebiliyorum. Ama bir şeyler yapmam gerektiğinin farkındayım. Ne yapacağımı bilmediğim için de onu yatağa kelepçeledim."

Beklemek için korkunç bir seçenekti ama elimdeki tek çözüm de buydu.

Leonard yüzünü ovuşturduktan sonra elindeki dosyayı bana attı.

"Geçmişinde, uyuşturucu kullanımı dışında böyle bir işe kalkışmaya ikna olmasına sebep olabilecek hiçbir şey bulamadım. Gerçi yıllardır temizmiş, vücudunda iğne izine falan da denk gelmedim. Psikolojik bir sorunu yok ya da psikotik değil..."

"Ne yapacağımı bilmememin kahrolası sebebi de bu işte," dedim dişlerimi sıkarak. "Gayet aklı başında, her şeyin farkında, aptal diyemeyeceğimiz kadar zeki ve birisi tarafından kolayca manipüle edilecek karakterde değil. Jacob Denver tarafından bile."

Aklıma daha önceki bir konuşmamız gelince kahkaha attım. O herifin adını söylemişti. Biseksüel *iş ortağının* isminin *Jake* olduğunu bana söylemişti. O zaman bile parçaları birleştirememiştim. Çünkü ona karşı hislerim beni öyle kör etmişti ki böyle bir *ihtimali* aklımdan geçirmemiştim.

"Dosya burada," dedi sessizce. "Bir bak. Belki bir şeyleri anlamana yardımı dokunur."

Dosyayı masadan alıp kapağını kaldırdım. Dosyayı görür görmez korkunç bir fotoğraflarla karşılaşınca yüzümü buruşturmuştum. Fakat mantıklı gelmeyen bir nokta vardı.

"Ne alaka?" diye sordum sessizce.

Mavi gözler... Dosyada kazadan *öncesini* gösteren fotoğraftaki Kennedy Carlyle'ın, Lana Myers'la alakası yoktu. Kızın gözleri maviydi, lens falan da takmıyordu üstelik.

Fotoğrafları karıştırırken Kennedy Carlyle'ın vücudundaki yaralarla ilgili polisin tutanağına ve fotoğraflara denk geldim. Lana'nın vücudunu gayet iyi biliyordum ve fotoğraftaki yara izleri benzer olsa da tamamen aynı değildi.

İçimi huzursuz ihtimaller kemirirken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Victoria Evans'ın dosyasının sende olma ihtimali var mı?" diye sordum sakince. Ses tonumu sabit tutmaya gayret ediyordum.

Hızla dosyayı uzattı.

"Niye ki?"

Dosyayı açmadan önce hızlıca bir nefes aldım. Lana'ya tam olarak uymayan ama sima olarak ona benzeyen bir yüzün tekinsiz yeşil gözleri bana bakıyordu.

Fotoğrafları açıp polise gönderilenlere bakarken kalbim tepetaklak oldu. Gayet iyi bildiğim Lana'nın yara izleriyle, fotoğraftaki izlerin tam olarak örtüştüğünü gördüğüm an midem bulanmaya başlamıştı.

"Hasiktir," dedim dişlerimi sıkarak.

"Ne oldu?" diye sordu Leonard.

Derin bir pişmanlık içime yayılıp patlarken tüm dengemi altüst etti.

"Lana Myers, Kennedy Carlyle değil."

Aklı bir hayli karışmış gibi görünüyordu. Elimdeki dosyayı ona uzattım.

"Lana Myers, Victoria Evans."

Dosyayı sanki alev almış gibi bıraktığında bakışları beni buldu. Hayret içindeydi.

Bir şekilde, muhtemelen Jake'den yardım alarak hastaneye Victoria Evans olarak girip Kennedy Carlyle olarak çıkmıştı. Fotoğraflardaki feci hâlde ezilmiş olan yüzlere ben bile zar zor bakabiliyordum. Jake'in bu işi kolaylıkla halletmesine şaşırmamak gerekti.

"Bu her şeyi değiştirir," dedi Leonard, yorgun bir nefes vererek.

O bilgisayarına döndüğünde ben de arkama yaslandım. Beynim hızla çalışmaya başladığından öfkem yavaşça soluyordu. O kafeye şans eseri uğramıştım çünkü hep gittiğimiz mekân tadilattaydı. Onun peşinden ben koşmuştum, güvenini kazanmak istemiştim, hatta onda ihtiyaç duyduğum bir şey görmüştüm.

Benden önceki gülümseyişleri muhtemelen nadiren gerçekleşiyordu. Benimleykense içtenlikle, kolayca gülümsüyordu. Her bir dokunuşu, yansıtmakta zorlandığı hislerle dolu ve açtı.

Bana güvenmişti.

"Kırılma noktasına ulaşmamasını sağlayan kahrolası sebep sen olabilirsin," dedi Leonard bilgisayarına bir şeyler tuşlamaya devam ederken.

Bana cesaret vermesi için içkiden bir yudum daha alıp yerimden kalktım ancak Leonard beni bileğimden yakaladı.

"Bu fotoğraflar bilgisayardakilerle eşleşmiyor."

"Ne?"

Dosyaları işaret etti. "Basılı dosyaların kopyaları bende. Eski kafalıyımdır, biliyorsun. Ama bilgisayardaki fotoğraflar değiştirilmiş."

Ekrana baktığımda haklı olduğunu fark ettim. Victoria Evans'la, Kennedy Carlyle'ın yara izleri değişmişti. Bana bakan yeşil gözler Kennedy'nin dosyasındaydı.

"Jake bilgisayardaki dosyaları değiştirmiş olabilir ama elimizdeki dosya basılmadan harekete geçememiş," diye fısıldadım kendi kendime.

Asla tahmin edemezdim.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Leonard.

"Hadley'ye kimseye bir şey anlatmamasını söyle. Şu an onunla konuşamam. Sen de kimseyle konuşma."

Neredeyse gülümser gibiydi ama kendine engel oldu. Ara ara katilin avukatlığını yapıp durmuştu ve az kalsın onu bu davadan uzaklaştıracaktım.

Ancak bu kasabanın yok olmasını isteyen kıza âşık olan asıl bendim.

Hızla kulübeye döndüm, kapıyı açtıktan sonra resmen koşarak yatak odasına girdiğimde kalbim sıkıştı.

Kelepçeler çarşafla birlikte yere atılmıştı. Lana'nın getirdiği her şey gitmişti.

Boğazıma oturan yumruya rağmen yutkunarak yavaşça yatağa oturdum.

Hayatımı kurtarmıştı.

Bense onu bir kenara atmıştım.

Aradan birkaç dakika geçmiş gibi hissetsem de ben kulübeden çıkalı bir saat olmuştu fakat bunu fark etmem uzun sürmüştü. Ortadan kaybolabileceği vakti ona tanımıştım.

Odadan çıkarken Leonard'ı aradım.

"Bu kasabada hâlâ bağlantılı oldukları ne varsa bilmek istiyorum."

Arka plandan klavye sesleri geliyordu. Hadley'ye sormak istiyordum ama ona söylediklerimden sonra yardım etmeye hevesli olacağından şüpheliydim.

"Ormandaki kulübelerden biri Christopher Denver'ınmış. Konumu sana atarım."

Telefonu kapatıp hızlıca kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı değiştirdim. Takım elbiseyle ormanda koşulmazdı sonuçta.

Birkaç dakika sonra evden çıkarken mesajdaki konuma bakıyordum. Koşmaya başladığım sırada aklımda yeni anılar canlanıyordu.

Kahrolası Lisa onunla alay etmişti, resmen Lana'yı kışkırtmıştı. Lana onu mahvedebilirdi.

Ya da Victoria demeliydim belki.

Bugün Johnson ve şerifle yaşanan olayda çekip gitmişti çünkü söyleyebileceklerinden değil, *yapabileceklerinden* çekinmişti.

Şerifi görmek onu zorluyor olmalıydı. Bana ihtiyacı varmış gibi benden kahrolası iki saat istemişti. Ben de sanki gerçek yüzünü göstermesi için ona meydan okuyormuşçasına gelip onu becermiş, sinirimi atmıştım.

O ağlarken öylece yanından ayrılmıştım. Geçmişinden kalan canavarlara işkence edip onları katleden acımasız katili... Ağlatmıştım. Kızmamıştı bile.

Onunla ilgili öngöremediğim çok fazla ihtimal vardı ve benim ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Kulübeye vardığım an ayak bileğimdeki kılıftan silahımı çıkarıp kolumu indirdim. Aceleyle derin bir nefes aldıktan sonra

tekmeleyerek kapıyı açtım ancak silahım elimde öylece sallanır hâlde, hiçbir şeye hedef almadan bekledim.

Jacob Denver sanki beni bekliyormuş gibi sandalyede oturuyordu.

Başımı eğip gözlerimi kıstım. Fazla rahat bir şekilde oturmuş ve koltuğa yayılmıştı.

Bakışlarım etrafta gezinse de boş kulübe ve çıplak duvarlar hariç hiçbir şey yoktu. Silahımı iki elimle kavrayıp bana bir sebep verirse nişan alabilmek için hazırlandığım sırada konuşmaya başladı.

"Geleceğini biliyordum," dedi oturduğu yerde doğrularak. "O yüzden silahını kaldırabilirsin. Tehdit olsam çoktan ölmüş olurdun. Şanslısın ki nefes almaktan inanılmaz keyif alıyorum ve sana dokunursam Lana'nın oksijenle bağlantımı kesmeyi sorun etmeyeceğinden eminim."

Bakışlarımı ona çevirirken bir elimi silahtan çektim.

"Nerede o?"

Alayla güldü. "Tek başına gelmişsin, demek ki daha ekibine haber vermedin. Yani hızla kulübesine koşup ardından yanından ayrıldığın Leonard denen herif dışında."

"Bizi gözetliyorsun. Şaşırmam lazım herhâlde. Ama bunu biliyordum. *Victoria* nerede?"

Gözleri şaşkınlığını belli edercesine hafif irileşti. "Ah, demek ki onu suçlayıp susturmak yerine gerçeği çözebiliyormuşsun. Biraz geç kalmadın mı sence de?"

Sanki benden nefret ediyormuş ve haklı olduğunu kanıtlamayı bekliyormuş gibi sert bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Onun adı Lana. Victoria Evans, bu kasaba tarafından öldürüldü. *O* Victoria Evans olamaz. Devam edecek iradeyi bulabilmek için kendini yeniden keşfetmesi gerekti. Ona hasta

olduğunu söyledin ama neyle karşı karşıya olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Onun nelere rağmen hayatta kaldığına dair bir bok bilmiyorsun."

Her bir cümlede daha da öfkeleniyordu. Yavaşça yerinden kalktı.

Tek elimle silahımı daha sıkı tuttum, temkinle onu izliyordum.

"Bacakların gayet iyi görünüyor," dedim alayla. Herkesi kandıran adamı süzdüm.

Hafifçe bacaklarına vurdu. "Senin kafandan daha iyi durumdalar."

"Onun Kennedy Carlyle olduğunu ve yolları tesadüfi bir şekilde iki kez kesiştiği için Evans ailesine karşı yersiz bir takıntı geliştirdiğini düşündüm. Ayrıca…"

"Kennedy Carlyle bencil bir uyuşturucu bağımlısının tekiydi ve toplum için kahrolası bir tehdit oluşturuyordu. Anne babası gibi kafası güzelken birini öldürmesi an meselesiydi. Hayatta kalması gereken birinin kullanabileceği şahane bir kimlik ve fon boşa harcanacaktı."

"Sen olduğunu düşünmüştüm," dedim sakince. "Onun dünyasını sen değiştirdin sanmıştım."

"Nereden başladığını bildiğin müddetçe hastane kayıtlarıyla oynamak kolay," dedi. Yine herkesi işe yaramaz olduklarına dair kandırdığı bacaklarına eliyle tempo tutuyordu. "Meşru bir kimlik bulmalıydı, paraya ihtiyacı vardı, şans lazımdı. Onun hayatta kaldığını öğrenseler peşine düşerlerdi. Sonra ne mi olurdu? Hiç çaba sarf etmelerine gerek kalmadan onu öldürürlerdi."

Derin bir nefes verdi, öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Ona bakmaya devam ederken sesimi çıkarmıyor, konuşmasına izin veriyordum. Kafamda her şeyi yerli yerine oturtmaya çalışıyordum.

"Bir FBI ajanıyla görüştüğünü söylediği an neredeyse beyin kanaması geçirecektim," dedi. Tatsız bir kahkaha atarak başını çevirdi. "Onun kimliğini kimse öğrenmesin diye uğraşırken kendi canımdan olmayı bile sorun etmezdim."

Gözleri tekrar beni buldu.

"Sonra yüz yüze konuştuk ve senin adını söylerken kahrolası bir gülümseme yüzüne yayıldı. Umut varmış gibi gülümsedi." Güçlükle yutkundu. "Onu cinayetleri ayda bire düşürmeye zorladım, böyle daha temkinli olacağımızı söyledim çünkü..."

"Her şey bittiğinde hayatta kalmak için bir sebebi kalmamasından endişe ediyordun."

Gözleri parladı. Boğazını temizleyerek onaylarcasına başını salladı.

"Bahaneler üretip duruyordum," dedi sessizce. "Ama seninle tanışınca ne mi oldu? Gerçek bir umut gördüm. Bugünse karşımda boş bir kabuk vardı. Senin hakkında yanılmayı çok isterdim, Kıdemli Özel Ajan Bennett. Bütün planlarımızı değiştirmesine ayak uydurdum. Hikâyeyi Lindy'den dinlemenizi neden istemedi, biliyor musun?"

Başımı eğdikten sonra silahımı pantolonumun arkasına sıkıştırdım.

"Hikâyeyi buraya geldiğimizde öğrenelim istedi. Maksimum etkiyi yaratmak istiyordu."

Bana sert bir ifadeyle bakıyordu. "*Senin* üzerinde maksimum etkiyi yaratmak istiyordu. Diğerleri umurunda değildi. Hâlâ intikam almak istiyor olabilir ama her şeyin merkezinde sen vardın. Resmen Öcü kendi peşine düşsün diye dualar etti, böylece onu öldürebilecekti ve *senin* hayatını tehlikeye sokan tehdit ortadan kalkacaktı. Sen de ona canavarmış gibi davrandın. Niye? Birilerini öldürdü diye mi? Askeriyedeki dostlarına

da canavarlarmış gibi davranıyor musun? Kendi yansımanı da aynı şekilde hor görüyor musun? Çünkü senin dosyanı da inceledim. Kariyerin başladığından beri on üç seri katili vurarak öldürmüşsün. Onlar da tıpkı Lana'nın ortadan kaldırdığı adamlar gibi gerçek birer canavarlardı."

Olduğum yerde sendeledim. Akıl sağlığımı yitirip yitirmemek arasında gidip geliyordum.

"Ne yapması gerekiyordu? Hayatına devam edip olanları unutmalı mıydı?" diye devam etti. "Rozetin ya da hükümet kararın olmadığı müddetçe canavarlardan intikam almanı yasaklayan bir yasa olduğu için hem de?" Bana doğru bir adım atarken işaret parmağını kaldırdı. "Bu kız *yıllarca* eğitim aldı, akli dengesini kaybetmemek için kendini kontrol etmeyi öğrendi. Ordunun ya da polis teşkilatının bile zorunlu kılmadığı bir şey üstelik. Peki bu adamlar? Onun tüm ailesini mahvettiler. Onu mahvettiler. Kahretsin ki iki çocuğu öldürdüler!" Sesi çatladı ve duyguları onu alt ettiğinden bana sırtını döndü.

Ne diyeceğimi bilemiyordum bile. Onu onaylamak dışında bir şey söylersem muhtemelen öfke patlaması yaşayacaktı ama nedense onu onayladığımı sesli olarak dile getiremiyordum da zaten.

Hep yasaların belli tarafında kalmıştım. En uygun yollarla, adalet için dur durak bilmeden çalışmıştım.

Ama Lana çabalamıştı. Jake çabalamıştı. Görmezden gelinmişlerdi.

"Marcus'u sevmiştim," dedi bana dönerek. Gözyaşları göz pınarlarından damlamak için mücadele ediyordu sanki. "Onu seviyordum ve kapalı kapıların ardında sevmeye devam etsem de insanların içinde ona küçük kirli sırrımmış gibi davranıyordum. Marcus, ona sunduğum sevginin zerreleriyle bile yetiniyordu

çünkü benden vazgeçemeyecek kadar beni seviyordu. Fakat çok daha iyisini hak ediyordu."

Gözlerinden dökülen yaşları öfkeyle sildi.

"O hayattayken ona hak ettiğini veremedim. Şu an yaşıyor olsa onun için neler yapabileceğimi düşünmeden tek bir ânım geçmiyor. Onu hep cepte görmüşüm. Birbirimize karşı hislerimizi basit sanmışım. Aramızdakilerin kahretsin ki ne kadar nadir olduğunu da, ne kadar çabuk ellerimizden kayıp gidebileceğini de hiç fark etmemişim."

Tekrar yavaşça sandalyeye oturdu, sanki dizleri artık onu taşıyamıyordu.

"Lana... Bir gün onun da benim Marcus'u sevdiğim gibi birini seveceğini hiç düşünmemiştim. Tüm hislerimi omdam alındı sanıyordum. O herifler Lana'nın kalbinin her bir parçasını yok etti sanıyordum. Onu hayatta tutan tek şey saf ve katıksız öfkesiyle içinde yanan ateşti."

Başını kaldırıp tekrar gözlerime baktı. "Seni sevdi. Tüm bunların nasıl ilerleyeceğine dair iki öngörüsü vardı. Biri, senin de onu, onun seni sevdiği kadar sevmenle ve ne olursa olsun onun yanında kalıp acısını kendi acınmış gibi kabul etmenle sonlanıyordu. Ne yazık ki sen ikinci seçeneği seçerek, ben her ne kadar çaresizce haksız olduğumu kanıtlamanı istesem de beni haklı çıkardın."

Hâlâ ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Nefret dolu bakışlarını benden ayırmadan ara ara gözyaşlarının akmasına müsaade ederek konuşmaya devam ediyordu.

"Gerçek aşk mıydı? Lana'nın sana karşı beslediği hisler? Bu, insanın işlediği tüm suçları bir kenara atıp ruhunun derinliklerine bakmayı gerektiren türden bir sevgiydi. Lana bir çocuğu kurtardı. Lana seni kurtarmak için *her şeyi* riske attı. Lana, Plemmons'ı öldürerek sayısız kadını kurtardı. Ama sen yine

de kendi geleneksel ahlaki değerlerinin çerçevesinden bakarak onun canavar olduğunu düşünüyorsun. Senin nezdinde, tekrar huzurlu hissedebilmek yerine sonsuza dek kurban olarak kalmak daha iyi bir seçenek. Çünkü gerçek bir canavarın ölümü, yalnızca merhametsiz birinin ellerinden olabilir."

"Lana nerede?" diye sordum yavaşça. Onu daha da sinirlendirmek istemiyordum.

"Lana bulunmak isterse onu bulman için sana müsaade eder. Kimliğinin bilinmesi onu durdurmayacak. Fedakâr, sevgi dolu, inanılmaz biri olan Marcus, yalnızca tek bir bencil istekte bulundu. O isteğini yerine getirmemektense mezara girmeyi tercih ederim, Lana da öyle. İntikam. Lana'dan istediği tek şey buydu. Ve intikamı alınacak."

"O nerede?" diye sordum tekrar.

"Hikâyedeki taşların yerli yerine oturmasını sağladı, böylece sizi yavaşça gerçeğe götürürken her şeyi idrak etmenize yardım edecek. Çektiği bütün işkenceleri. Ailesinin yüzleştiği acıları. Sana dair umutları için her şeyi değiştirmişti. Sen de her şeyin içine sıçtın."

"O nerede, Jacob?" dedim dişlerimi sıkarak.

Beni süzerken dudakları kıvrıldı. "Jake demeni tercih ederim," dedi alayla. "Sen çoktan kaybettin. Lana'yla uzun zamandır hiç yorulmadan bu kasabayı inceliyoruz, kilit noktadaki kişilere ulaşabileceğimiz tüm muhtemel hamlelere karar verdik. Her bir sonuca hazırlandık, on adım öndeyiz. Kimliğimizi bilmenin size faydası dokunmayacak. Hatta onlara Victoria'nın benim yardımımla mezarından dirildiğini söylemeye ne dersin? Hepsi aklını kaçırır."

Ona dik dik bakarken çenem seğirdi.

"Sana, o nerede dedim."

"Bu artık seni ilgilendirmez," dedi ilgisizce. "Sen, yapma ihtimalin olan en kötü şeyi yaptın. Bu yüzden buraya asıl söylenmesi gerekenlerin yerine ulaştığından emin olmak için geldim. Sen onu susturdun. Dinlemeyi reddettin. Artık onun hayatta kalmak istemesine yetecek bir sebep olabilmek için dua edeceğim."

Silahımı kaldırarak ona nişan alsam da tetiğe basmak gibi bir niyetim yoktu.

"O nerede? Tekrar sormayacağım."

Gözlerindeki bakış buz kesti. "Dediğim gibi, tüm olasılıklara karşı hazırlık yaptık."

Sanki ellerini başının arkasına koyacakmış gibi yavaşça kaldırdı ama başına değil kulaklarına uzanıp bir şey yerleştirdi.

"Ayrıca bu konuşmanın ortalama ne kadar süreceğini bile hesapladığımdan bahsetmek isterim."

Ne söylemek istediğini sorgulamama fırsat kalmadan tiz, kulaklarımı delip geçen bir ses duyuldu. Bir davul misali kuvvetli darbeler alıyormuş gibi hissettiğim başıma uzandım. Kulaklarımdaki ses eziyetini artırırken dizlerimin üstüne düştüm, kalkmak için çaba gösterdiğim sırada gözlerimi de kapatmıştım.

Ses, başladığı gibi aniden sona erdi. Ancak kulaklarımın duyma yetisini tekrar kazanabilmesi birkaç dakika sürmüştü. Cızırtı kesildiği an rahatladım. Gözlerimi açtığımda Jake çoktan gitmişti. Beni dizlerimin üstüne çökmek zorunda bırakan duvardaki kutuya baktım.

Gerçekten Lana gibi o da her şeyi kahrolası tüm detaylarıyla planlamıştı. Gerçi Lana, sonucun farklı olmasını ummuştu belli ki.

Zihnim kahrolası bir mikserin içinde çırpılmış gibiydi. Teperaklak olmuştum. Yukarısı artık aşağı, sağım artık soldu. İyi, kötüydü.

Kendime engel olamadan yumruğumu duvara geçirdim. Parmaklarım sert ahşapla buluştuğu an koluma yayılan keskin acıyı görmezden geldim.

FBI'a katılmadan çok öncesinde tüm hislerimi kontrol etmeyi öğrenmiştim. Öfkemi gizlemeyi çözmüştüm. Sert durmayı, fazla güçlü dalgalanan tüm hisleri bastırmayı ögrenmiştim.

Ama bugün yapamazdım.

Kendimi kaybettim, kalbim göğsümü delip geçerken kulübedeki her şeyi yıktım. On beş yılı aşkın süredir ilk kez tepkimi dışa vurdum.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Ninova

İkinci Bölüm

İşte o günahla melekler düştü.

-William Shakespeare

Alyssa Murdock, ağaçların arasından onu izlediğimden habersiz bir şekilde içeceğini yudumlarken yüzünü buruşturdu. Hareket ettikçe vücudundaki morlukları görüyordum.

Duymakla görmek farklı şeylerdi.

Kurbanlarımın bazılarının çocukları vardı. Alyssa, yetişkin olmayan tek çocuktu.

Sekiz yaşındaydı ve hâlâ çocuktu. Geçmişinde çok fazla yara bere, kalbinde çok fazla çizik vardı. Yaşadığım boktan hayata rağmen bir kez olsun babamın öfkesinin muhatabı olmamıştım. Bana hiç vurmamıştı. Üzerime titremiş, beni çok sevmişti. Her çocuğun hissetmesi gerektiği hislerdi bunlar.

Ancak Greg Murdock kızını çok fazla dövüyordu.

Bu yüzden listemin üst sıralarındaydı.

Arkamı dönüp ağaç evde oynadığı arkadaşları görmesin diye tenindeki morlukları gizleyen kızdan uzaklaştım. Kapüşonumu kapatarak tekrar gölgelere çekildim.

Hadley'nin numarası yine sessizce ekranımda belirdiğinde çağrıyı tekrar reddettim. Bakışlarım üstte beliren mesaja kaydı. İçimde bir suçluluk duygusu kıpırdıyordu. Ancak başka hiçbir his, kendi çizdiğim o sınırı aşamıyordu.

HADLEY: Logan öğrenmiş!

Endişelendiğinin farkındaydım, bu yüzden arayıp duruyordu. Ama tam da şu an biriyle konuşabilecek kadar kendime güvenmiyordum.

Jake'in yanından ayrıldığımda akacak gözyaşım kalmamıştı, geçen her bir dakikada kalbimin üstü yeni bir buz katmanıyla örtülüyordu.

Tekrar o hayatta kalma moduna girmiştim, acımda boğulmama neden olacak tüm hislere kendimi kapatmıştım. Şu an hissetmek için kendime fırsat tanırsam ağlamaya asla son veremezdim.

Artık gözyaşı akıtmak için vaktim yoktu.

Biliyorum. Kendine dikkat et sen. Benim için endişelenme.

Ve beni kabul edip anladığın için teşekkür ederim.

Son mesajı göndermek üzere parmağım ekranın üzerinde durakladı. Sonunda mesajı gönderip telefonumu kapattım ve bataryasını çıkardım. Ardından sadece Noel döneminde ve yazın buraya gelen Dalia ailesinin kibarlığı sayesinde el koyduğumuz eve döndüm.

Ev tenhada sayılırdı. Kalın ağaçların ardında kaldığı için ana yoldan görünmüyordu. Eve giden incecik bir yol vardı ve birisi yaklaşırsa diye bizi uyaracak alarmlar kurmuştuk.

Son yaklaşıyordu.

Ama artık umurumda değil gibiydi.

Duygusuzluğum, yalnızca bayatta kalabilmek için hissizleşmemin bir sonucuydu.

Uzun garaj yolunda ilerlediğim sırada bir araba yanımda durdu. Başımı çevirdiğimde beni izleyen Jake'in gözleriyle karşılaştım. Bakışlarımı kaçırdım çünkü beni inceliyor, izliyor, gözlerimdeki ışık solduğu için niyetimin ne olduğuna dair endişeleniyordu.

Abim beni kurtarmak için kendi hayatını feda etmişti. Logan benimle olmasa bile hayatta kalışımı abime borçluydum. Hem de hayatım artık ruhsuz, bomboş bir şekilde varlığımı sürdürmekten ibaret olsa da... Yaşamayı nihai hedefim hâline getirecek arzu artık içimde yoktu.

Önceliğim işin sonuna varmak, abimin son arzusunu yerine getirmek ve sonunda tüm sefaleti geride bırakmaktı.

Jake arabayı yolun sonuna park ettiğinde araçtan indi ve karşıma geçti.

"Yine ormana mı kaçtın?" diye sordu Jake.

"Biraz keşif yaptım. Bu gece Murdock'ı indiriyorum."

"Bu gece mi?" diye sordu sesinde endişeli bir tonla.

"Bir şeyleri bıçaklamaya ihtiyacım var, onun da bıçaklanması lazım. Birbirimizin işini görebiliriz gibi duruyor," dedim duygusuzca.

Kolumdan tutarak yürümeme engel olduğu an endişeli bakışlarına karşılık verdim.

"Lana, bir durup soluklan. Logan..."

"Logan'ın asla hayatıma girmemesi gerekiyordu," dedim soğuk bir ses tonuyla. Kalbimde yavaşça alevlenmeye başlayan o sızıyı görmezden geldim.

Göğsümü ovuşturma arzumu bastırmak zorundaydım çünkü böyle bir şey yaparsam hislerimi ele vermiş olurdum. Bunun yerine arkamı dönüp eve girdim. Jake beni takip ediyordu. Arkamı döndüğümde gördüğüm şey hiç hoşuma gitmedi.

En yakın dostum gözlerinde yoğun bir acımayla bana bakıyordu.

"Bunu görmen lazım," dedi telefonunu çıkararak. "Logan'la konuştum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ağzım açık kalmıştı. "Ne? Niye böyle bir riske girdin ki?"

"Riske falan girmedim, ayrıca senin için gireceğim herhangi bir risk de büyük olamaz. O seni dinlememişti, ben dinlettim." Arkasını dönüp yürümeye başladığında peşine takıldım.

Tüm gün göz pınarlarımda bekleyen gözyaşlarımı bastırdım. "Buna hakkın yoktu," dedim dişlerimi sıkarak.

Arkasını dönüp bana bakarak geri adım atmaya başladı.

"Beni bulduğunda çoğu şeyi zaten kendi kendine anlamıştı. Endişelenme, Lana. Oyunu senin tarzınla oynuyorum."

Olduğum yerde durdum, içimdeki soğukluk yeniden kendini belli etmeye başlamış ve akmak üzere olan gözyaşlarımı silmişti. Bunu Jake de görmüş olacak ki yüzü düştü.

"Ben oyun falan oynamıyorum, artık işin ucunda bir ödül de yok."

Yanından geçtiğim sırada inledi. "Kahretsin, Lana. O niyetle söylemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Tekrar koşuya çıkmam lazım, dönünce bu geceki cinayeti konuşacağız."

Bileğimi yakaladığında hızla harekete geçerek arkasından bacaklarımı beline doladım ve üstüne çıkarak onu oturma odasında yere devirdim. Tüm kaslarımı kullanarak onu olduğu yere bastırdığım an inledi.

"Nasıl oluyor da o siktiğimin derslerini birlikte almış olmamıza rağmen sen uzman oluyorsun da ben başlangıç seviyesinde kalıyorum."

Elimden geleni yapmama rağmen etrafımı saran buzlar çözüldü ve dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

"Nasıl aynı teknoloji eğitimlerine katılmamıza rağmen sen sanal imparatorluklar kurarken ben daha kendi akıllı telefonumu çözemiyorsam o sebeple."

O da bana gülümseyince üstünden çekilip kalkmasına yardım ettim. Gülümsemesi yavaşça silinirken eski ciddiyetinin döneceğinin farkına varmıştım bile.

"Görmen gereken bir şey var."

Onu yere yatırdığımda düşen telefonunu alırken merakla onu izliyordum. Telefonunun kilidini açıp ekranda hızla bir şeylere tuşladı. Ben boş boş pencereden dışarıyı izlerken o telefonunda bir şey arıyordu.

Delaney Grove bir zamanlar benim evimdi. Sonra cehennemim hâline gelmişti.

Şimdiyse sadece buradan gitmek istiyordum çünkü artık hiçbir anlamı yoktu.

Ama Marcus için anlamı vardı.

Annem için vardı.

Babam için vardı.

Hepsi buraya gömülüydü. Tıpkı Kennedy Carlyle gibi. Gerçi onun mezar taşında da Victoria Evans yazıyordu.

İncelikle ördüğümüz bu plan nasıl da karmaşıktı.

Kusursuz bir plandı. Delirip zihnimin karanlık çukurunda kaybolmanın yaşanabilecek en kötü şey olduğunu sanıyordum. Belli ki en kötüsü âşık olmamdı. Karanlık, benim çarpık, küçük dostumdu yalnızca.

"İşte," dedi Jake telefonundan oynat tuşuna basarak.

O otururken ekrana baktım. Videodaki zaman damgası bir saat öncesini gösteriyordu. Logan'ı görünce kalbimin hızla çarpmasına engel olamadım.

Yumruğunu duvara indirdiğinde yüzümü buruşturdum. Düşmeyi bekleyen yaşların gözümü yakmasını görmezden geldim. Logan kendini kaybederek sandalyelerden birini odanın diğer ucuna fırlattı. Boşluğa bağırırken art arda her şeyi kırıp dökü yordu.

Köşeden bir sopa alıp pencereye indirdi, camları patlattı. Ardından elinde sopayla tüm odayı gezip kontrolünü yitirirken karşısına çıkan her şeyi kırdı.

Yavaşça arkamdaki duvara yaslandım. Oturana dek aşağı doğru kaydığım sırada videoya bakıyordum. Kontrolünü asla kaybetmeyen bir adamın çöküşünü izliyordum.

Bu benim hatamdı.

Çekip gitmeliydim.

"Seni seviyor," dedi Jake omzumu hafifçe sıkarken. Yerinden kalkmış yanıma gelmişti.

Logan'ın odadaki her şeyi kırıp döküp geride hiçbir şey bırakmamasını izlerken Jake'in elinden uzaklaştım.

"Beni, benim onu sevdiğim gibi sevmiyor," dedim boğuk çıkan sesimle. "Onu, uğruna dünyayı yakıp kül edebilecek kadar seviyordum."

Logan'ın öfke patlaması sona erince ekrana dokundum. Başını geriye attı, tavana bakarken göğsü hızla inip kalkıyordu.

Sonunda kulübeden çıkıp kapıyı tekrar açılmasına sebep olacak kadar kuvvetle çarparak kapattığında yüzüne sakinlik maskesini yerleştirmişti bile.

"Beni, sadece ihanete uğramış hissedecek kadar seviyor," diye ekledim fısıldayarak.

Jake yanımda kaskatı kesildi. Gözümden firar eden bir damla yaşı silerken telefonunu ona uzattım.

"Ona hiç vakit tanımadın ki, Lana. Belki şimdi..."

"Şimdi ne?" diye sordum çileden çıkarak. "Onunla el ele, gün batımına doğru uzaklaşmak istemiyor muyum sanıyorsun? İnatçılık yapmıyorum, Jake. Cinayetlerin hepsini bitirebilmek için ilerlediğim bu yolda, zihnimde kaybolacağım o karanlık seni endişelendiriyor çünkü sürekli gerçekliğe tutunamayacağımı düşünüyorsun. Ama şu an mantıksız davranan sensin. Logan gerçeği öğrendi. Beni becerdi, yatağa kelepçeledi ve gitti... Gözlerinde tiksintiyle acı dışında hiçbir şey yoktu."

Tekrar kendimi kaybetmek istemediğim için boğazıma yükselen hıçkırığı bastırdım.

Dudaklarım titrerken Jake'in gözleri yaşla dolmuştu ama konuşmaya devam ettim: "O çok saf. Çok iyi. Çok dürüst ve içten. Çok nazik ve anlayışlı. Bu huyları yüzünden ona âşık oldum çünkü onda, birinde olmasını hayal ettiğim özelliklerin hepsi, *hepsi* vardı. Ve beni sevdi. Buna rağmen ben, ona âşık olmama sebep olan tüm bu özellikleri lekelemek istedim. Niye? Bencilce onu karanlığa çekip yanımda kalmasını sağlayabileyim diye. Çok yanlış bir karardı."

"Bu bencilce değil, Lana," diye karşı çıktı Jake temkinle.

"Marcus'tan sonra aradığın aşkı bulamadın, üstelik Marcus'un senin için tek dileği bu olmasına rağmen. Sana bıraktığı notta hayatına devam edip aşkı bulman için resmen yal-

varmıştı. Bana bu kahrolası kasabayı yakmam için yalvardığı gibi. Onun son dileğini yerine getirmek için sen üstüne düşeni yapmadın çünkü benim yapmam gereken şeye yardım etmekle meşguldün. Belki de bu ortaklığa son vermenin artık vakti gelmiştir. Sen de sonunda yapman gereken şey için bir fırsat bulursun."

Gözleri öfkeyle parladı. Yerinden fırlayıp karşıma geçti.

"Birbirimize bunu asla yapmayacağımıza yemin etmiştik, Lana. Yaşadıklarımız bizi ne kadar boğsa bile birbirimizi asla itmeyecektik. Canın yandığı için beni uzaklaştırmak gibi kahrolası bir hakkın yok. Anladın mı beni? Bir daha *sakın* Marcus'u bana karşı kullanma. Anlıyor musun?"

Sıktığımın gözyaşları art arda dökülmeye başlarken boğazımda oluşan yumruya rağmen yutkundum. Zayıfça başımı salladım. Kendimden nefret ediyordum. Jake'in kolları bedenime dolandığı an ona karşılık verdim.

Orada öylece durup kucaklaşırken bir anlığına sarılışı, kokusuyla bana Marcus'muş gibi hissettirdi. Gözlerimi kapatıp abim geri dönmüş, bana sarılıyor, omuzlarıma yüklediği yükten dolayı pişmanlık duyuyor gibi hissettim.

Jake'in mutlu olmasını istemişti. Benim öfkeyle hareket etmemi.

Jake'in böyle bir görevi yerine getiremeyecek kadar nahif olduğunu düşünüyordu.

Öfkenin kırgın kalbimi alevlendireceğini biliyordu.

Ben daha bir canavara dönüşmeden önce abim kim olacağımı biliyordu.

Jake'in Marcus olduğu illüzyon yavaşça silinirken yüzümü göğsüne yaslamıştım. Karşımdakinin Jake olduğunu bilmek de beni rahatlatıyordu. On yıldır benim abimdi.

Başımı çevirerek yanağımı göğsüne iyice yaslarken Logan'ı gösteren monitöre baktım. Şu an kasaba meydanındaydı, ihanete uğramış bir adam gibi görünmüyordu.

Ekibiyle konuşuyordu ama monitör sessizdeydi. Ne dediğini bilmiyordum. Sinir krizi geçirip kendini kaybetmesinin üzerinden bir saat geçmişti. Şimdiye kadar onları beni bulmaları için göndermiş olmalıydı.

"Bazen abimin, tüm bunları yapabileceğimi düşünmesine neyin sebep olduğunu merak ediyorum," diye sordum sessizce.

Jake kollarını omuzlarıma doladı. "Tanıdığı en güçlü insan olduğunu düşünüyordu ve sürekli senin içinde yanan o ateşten söz edip duruyordu, Victoria," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Bana bir daha öyle seslenme," diye fısıldadım.

Başımın tepesine bir öpücük kondurarak iç çekti. "Tüm bunlara istediğin zaman son verebiliriz. Verdiğin sözü yerine getirmekten fazlasını yaptın."

Bakışlarım, Şerif Cannon'ın memurlarıyla yaptığı gizli bir toplantıyı gösteren monitöre çevrildi. Gözlerimi kıstım, plan yaptıklarını biliyordum.

"Hayır. Duramam. Bu işi bugün bitirmezsem bizim yüzleştiğimiz acıyla başkaları da yüzleşecek. Asla durmayacaklar ve kimse de onları durduramayacak. Eğer şimdi her şeye son verirsem yaptıklarım boşa gider. Bunların bizim başımıza gelmesinin bir sebebi olduğuna inanmaya ihtiyacım var. Üstelik o sebep, bu işi kökünden temizleyecek kadar hastalıklı olan kişinin yalnızca ben olabileceğim gerçeği olsa bile."

Geri çekildiğim an Jake beni bileklerimden tutup tekrar karşısına çekti. Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarındaki çelik gibi sağlam pırıltı bana göz kırptı.

"*Sen* hastalıklı değilsin. Marcus haklıydı. Sen tanıdığım kahrolası en güçlü insansın. Sen hasta değilsin, Lana. Sen dünyayı bu *hastalıklı* kasabadan kurtarabilecek kahrolası bir kara meleksin."

Ona hafifçe gülümseyerek sözlerinin bana iyi geldiğini düşünmesini sağladım. Ne olduğumun önemi yoktu. Kim olduğumun da önemi yoktu.

Önemli olan tek şey, görevimi yerine getirmemdi.

Ailemin intikamını almamdı.

Ve bu kasabayı yakıp kül etmemdi.

Canavar olmak için sevildiğimi hissetmeme gerek yoktu.

Hatırlamam yeterliydi.

Üstelik güneş batmaya bu denli yaklaşmışken hatırlamak çok zor değildi. Karanlık gökyüzü ben müsaade ettiğim müddetçe anıları canlandırıyordu. Bir kereliğine anıların zihnimden sızmasına izin verdim.

"Hayır!" diye bağırdım babama uzanarak. Memur Murdock beni tutup geri iterken neredeyse sol kolumu yerinden çıkaracaktı. "Babam yapmadı! O yapamaz!"

"Geceleri hep yanımızdaydı!" diye bağırdı Marcus. O da Memur Briggs'le kendi savaşını veriyordu. Memur, Marcus'un kolunu arkaya doğru kıvırarak onu duvara itti.

"Sorun yok çocuklar," dedi babam. Gözlerinden yaşlar akıyordu. "Karşı koymayın. Ben iyiyim. Her şey yoluna girecek. İşlemediğim bir suçtan dolayı beni içeri atamazlar."

"Neyse ki işlediğin suçlarla hüküm giyeceksin, orospu çocuğu," dedi Şerif Cannon sertçe. Babamın karnına yumruğunu öyle sert geçirdi ki, babam elleri sırtında kelepçeliyken iki büklüm olarak yere serildi.

Marcus da ben de bağırıyorduk ama nafileydi. Şerif, babamın yüzünü tekmelerken durması için ona yalvarıyorduk. Babam sırtüstü döndüğünde aldığı darbeler yüzünden ağzından kan akıyordu.

Karşımızda güçlü durmaya çalışıyordu ama şerif onu tekrar, bu sefer sağ tarafından tekmeleyince dudaklarından bir hıçkırık firar etti.

"Yavaş, burada olmaz," dedi Kıdemli Özel Ajan Johnson. Bizi tutan memurlardan kurtulmaya çalıştığımız sırada sırıtarak bize baktı. "Ama siz de şunu iyi bilin, babanızın işlediği suçların kanıtı var."

Ardından babamın yanına eğildi.

"Bir daha asla özgür olmayacaksın, buna bizzat emin olacağım. Karşılığında ne yapmam gerekirse gereksin," dedi Johnson yüzünde uğursuz bir gülümsemeyle.

Tekrar kurtulmaya çalışınca Murdock beni duvara yasladı. Ağırlığını üzerime verdiğinde acıyla inledim. "Belki de bu adama dersini verip kadınlarımıza yaptığı o hastalıklı şeylerin hepsini ona izletmem gerekiyordur..." Saçlarımı kenara iterken konuşmaya ara verdi. Kaskatı kesilmiştim. "Kızını kullanarak mesela," diye ekledi. Sesi ürkütücü bir vaat sunuyordu.

"Hayır!" diye bağırdı babam. Şerif onu tekrar tekmeledi.

"Öyle bir şey yaparsan seni bizzat tutuklarım," dedi Johnson sertçe. "Biz Evans'ın peşindeyiz. Onlar sadece çocuk. Hadi. Adamımızı tutukladık. Önümüzde uzun bir yol var."

"Her şeye şimdi de son verebiliriz," dedi Briggs. Marcus'u sıkıca tutuyordu.

Murdock beni tutarken hâlâ iğrenç bedenini bana bastırıyordu.

"İşleri benim yolumla çözeceğiz," dedi Johnson tersçe. "İntikamınızı alacaksınız. Ama şu an benim yolumla ilerleyeceğiz."

Babamı öyle dövmüşlerdi ki onu ayağa kaldırdıklarında kendini kaybetmek üzereydi. Ağlayarak gerçeği bizden dinlemeleri için tekrar yalvardığımda babamın başı düştü. Beni DUYMALARI için yalvarıyordum. Ama kimse dinlemiyordu.

Kimse umursamıyordu.

Johnson ve şerif babamı kapıdan çıkarıp götürürken tüm dünyamın parçalara ayrılmasını izledim.

Murdock beni çekip duvarla aramda küçük bir boşluk bıraktıktan sonra sertçe tekrar duvara yasladı. Başım döndü, ağzıma kan tadı dolmuştu.

"İkinizin işi daha bitmedi," dedi gözlerinde karanlık bir parıltıyla.

Briggs abimi yere itti. Yavaşça yerden doğrulmaya çalışan abimin yanına koştum. Briggs ve Murdock kahkahalar atarak yanımızdan ayrılırken Marcus'un elini tuttum.

"Babamı suçlu bulamazlar. Her şey kâbusa dönüşecek," dedi abim otururken. Bana dönen bakışları sert ve kararlıydı. "Söz veriyorum, Victoria. Babamın masum olduğunu kanıtlayacağız."

İşin sonunda masumiyetin bir önemi kalmamıştı. Kanıt olarak DNA örneklerini sunmuşlardı çünkü.

"Hay sikeyim," dedi Jake. Köşedeki monitörün karşısına geçip otururken beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

Küçük Honda'dan inip tüm heybetiyle karşısındaki kiliseye bakan Dev Thomas'ı görünce gözlerim hayretle irileşti. Kyle'a olanları duyduğuna şüphe yoktu.

"Burada ne işi var?" diye sordu Jake.

"Öğrenmenin tek bir yolu var," dedim sırıtarak.

Ona Lawrence ve Tyler'dan duyduklarımı, Dev'in o geceki eğlencelerine aslında katılmadığı için onun canını bağışladığımı anlattım. Eğer düzenlenen bu ava katılmayacaksa neden kasabaya gelmişti ki?

"Yanına mı gideceksin?" diye sordu Jake. O sırada Dev, içeride kameraların olmadığı kiliseye adım atmıştı.

Buna cevap vermeme gerek yoktu. Murdock ölmek için birkaç saat daha bekleyecekti artık.

"Dikkat et. Logan'ın diğerlerine ne anlattığını öğrenmek için kayıtları gözden geçirmem lazım."

"Hadley'yi ara," dedim omzumun üzerinden ona bakarak.

"Ona güvenebileceğimizden emin misin?" diye sordu, gergindi.

"Ona güvenmene gerek yok. Sadece senin güvende olmanı riske atmayacağıma güven."

Başını sallarken iç çekerek telefonlardan birine uzandı.

"Ne olur ne olmaz diye kasabanın sınırına gideceğim."

Jake elindeki işe odaklanırken ben evden çıkıp pencereleri koyu renk filmle kaplı olan arabaya atladım. Hızla ormandan çıktıktan sonra kasabaya varınca bile hız sınırına uymak için yavaşlamadım. Şu an polisler hız sınırına takılacak değillerdi, sonuçta hepsi şerifin oğlunun intikamını almak üzere savaşa girmeye hazırlanıyorlardı.

Kızının öldürülmesi o adamı yıkmıştı. Kızı herkesin görebileceği bir yerde bırakmışlardı, ki bu da bizim sokaklarda dayak yiyip tecavüze uğramamızla sonuçlanmıştı.

Umarım oğlunu da kaybetmek onu gebertirdi. Önceki yasını ona hatırlatmak için oğlunu kasabadakilerin gözünün önüne asmak hoş bir dokunuş olmuştu. Kızı kendini beğenmiş bir sürtüktü ama ölmeyi hak etmemişti.

Peki ya Kyle? Kyle, çok daha beterini hak ediyordu.

Eczanenin yanına park ettim ve iki sokak ötedeki kiliseye doğru yürüdüm. Tuzağa düşmediğimden emin olmak için dikkatlice etrafımı gözlüyordum.

Kimsenin dikkatinin kilisede olmadığından emin olunca arka tarafa geçerek gizlice içeri girdim. Bir anda alevler içinde yanmaya başlamadığımı fark etmek beni mutlu etmişti. Belki de Kyle'ın neredeyse tamamen derisi yüzülmüş ve hadım edilmiş

cesedini çan kulesinden sarkıtmama rağmen şeytan beni hâlâ tamamen ele geçirmemişti.

Kilisenin nefine ulaştığımda duraksadım. Annemin bir zamanlar kasaba gösterilerinde rol aldığı sahneye çıkan perdenin ardındaydım.

Dev, dizleri üstüne çökmüş, dua ederken ellerini birleştirmişti. Yaşların firar ettiği gözleri kapalıydı.

Şey... Bunu beklemiyordum işte.

"En son bu kasabadayken işlediğim günahlar için beni affet," dedi Dev, boğuk bir sesle. "Üstelik bu affı hiç hak etmediğim hâlde. Bana, artık yapılması gerekeni yapacak gücü ver, kız kardeşimi zarar görmekten de misillemelerden de koru, Tanrım."

Başımı eğerek onu süzdüm. Bakışlarım etrafta gezinirken hâlâ tuzağa düşürüldüğüme dair bir ibare arıyordum. Her şey yerli yerinde görünüyordu.

Emin olmak için yanıma aldığım kullan at telefonumdan Jake'e mesaj attım.

Kiliseyi izliyor musun?

JAKE: Kimse o tarafa gelmiyor. Federaller kasaba merkezinde ve asıl katille ilgili yeni kanıtlar bulabilmek için kapı kapı gezmeye karar verdiler. Johnson, Cannon ve memurlar belediye binasında senin kim olabileceğini ve seni nasıl ortaya çıkarabileceklerini tartışıyorlar. Ortalık sakin.

Asıl katil mi? Niye?

JAKE: Asıl katilin kim olduğunu çözmeye çalışıyorlar. Şimdilik odak noktaları değişti. Logan sırrını saklıyor gibi görünüyor... Tabii Hadley bana yalan söylemediyse ve oyun oynamıyorlarsa.

Ne soruyorlar?

JAKE: İlk cinayetin, annenle babanın ilk buluşma tarihinin yıl dönümünde işlendiğini öğrendiler. Ayrıca kadının dış görünüşünün annene çok benzediğini de.

Elimdeki telefonu sıkarak yorgun bir nefes verdim, bunu sorgulamayacaktım. Şu an dikkatimi dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

Soğukkanlı katil maskemi takıp kolaylıkla rolüme büründüm. Bu versiyonuma dönüşmek daha kolaydı. Umursamayan, hatta irkilmeyen versiyonuma.

Dev'in gözleri hâlâ kapalıydı. Kenardan atlayıp nefin köşesine ilerledim ve kürsünün hemen yanına oturdum. Dev'in neredeyse iki metre ilerisindeydim. *Hâlâ alev almamıştım.*

Bir dakika daha duasına devam ettikten sonra gözleri açıldı. Karşısında birini görünce hayrete kapılarak sendeledi ve kıçının üstüne düştü.

"Merhaba, Dev. Uzun zaman oldu."

Yüzü kireç gibiydi. "Victoria," diye fısıldadı beni şaşırtarak.

Şaşkınlığımı gizledim. "Beni ilk sen tanıdın."

Başını yavaşça sallarken duyulabilir bir şekilde yutkundu. "Cinayetleri duyduğum an sen olduğunu anladım," dedi. Yavaşça dizlerinin üstüne otursa da kalkmaya çalışmadı. "Marcus o gece, senin bir ölüm meleği olarak dirileceğine dair yeminler etmişti.

Bugünün geleceğini hep biliyordu. Ve gözlerin… Gözlerin seni ele veriyor."

Bahsi geçen gözlerimi devirdim. Öne eğilerek umursamaz bir soğuklukla onu süzdüm.

"Seni bağışladım ve sen, Kyle derisi yüzülüp tam da bu kilisenin kulesine asılır asılmaz çıkageldin. Neden buradasın?"

Dudağı titredi. Elleri de korkudan titremeye başlamıştı. Bu korku hoşuma gitmişti.

"Doğru olanı yapmaya geldim. Onlara söylemeye…"

"Ölü bir kızın intikamını almak için mezarından dirildiğini mi söylemeye?" dedim usulca. Dudaklarım karanlık, alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Hayır!" dedi telaşlanarak. "Hayır," dedi tekrar. Bu sefer etrafına bakınırken daha kısık sesle cevap vermişti.

Telefonumu açıp kameraları gösteren uygulamaya girdim. Dev, kendini toparlamaya çalışırken ekranlar arasında geçiş yaparak kameralara baktım. Bana yaklaşan kimse olmadığından emin olduktan sonra dikkatimi tekrar ona verdim.

"Federallere olanları anlatmaya geldim," diye devam etti. "İkiye ayrıldıklarını duydum. Johnson, diğer federallere karşı çalışmaya başlamış."

Dudaklarım seğirdi. "Şimdi anlaşıldı. Gerçi olanları biliyorlar."

"Diana onları aradığını söyledi."

Gülümsemem hafifçe soldu. Diana mı? İkisi iletişimde miydi?

İhanetin sızısını görmezden gelerek dikkatimi Dev'den ayırmamaya gayret ettim.

"Hâlihazırda bildikleri hikâyeyi anlatmaya mı geldin yani?"

Yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır. Kalanları anlatmaya geldim. Bilmedikleri kısmı. Kyle'ın annesiyle ilgili kısmı."

Nefesim kesildi.

"Asıl katilin kim olduğunu söylemeyi de planlıyorum, Victoria. Babanın adını temize çıkarmalarını ve ailene hak ettiği huzuru vermelerini istiyorum. O zaman senin ruhun da huzura erebilir."

Tatsız bir kahkaha attım. "Gerçekten mezarından dirilmiş bir hayalet olduğumu mu düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bence intikam uğruna ruhunu şeytana satıyorsun, ben de ruhun tamamen kaybolmadan sana yardım etmeye çalışıyorum. Seni kurtarmak istiyorum."

Bu sefer onunla alay ederek kahkaha attım. "Beni kurtarmak istiyordun madem, bunu on yıl önce yapmalıydın."

Neften atlayıp bıçağımı çektiğimde gerildi. "Ben kaybolalı çok oldu, Dev. Bir fırsatın vardı. Ancak beni kurtarmak yerine, onlar ruhumu bedenimden ayırırken sen kenardan izlemeyi seçtin. Öfke mi kırgınlık mı? Sence ben hangi yolu seçmişimdir?"

Dudaklarını büzdü. "Kurtarılamayacak ruh yoktur, Victoria. Hayır..."

Bıçağı savurduğumda çığlık atarak eğildi. Gerçi kaçmaya çalışsa bile bıçak onun yakınından bile geçmemiş, arkasındaki duvara saplanmıştı. Bu biraz komikti doğrusu.

Bıçak, Şerif Cannon'ın fotoğrafının olduğu, kiliseye çok cömert bir bağış yaptığı için onu öven plakete saplanmıştı. Tam gözlerinin ortasına saplanmıştı, üstelik hedef almak için bakmama gerek bile yoktu.

Dev'in yüzü yine kireç gibi olmuştu çünkü sokakta kanlar içinde yatan o zayıf küçük kız olmadığımın kanıtına şahit olmuştu.

"Daha güçlüyüm. Daha hızlıyım. Daha akıllıyım. Bu kasabadaki herkesten daha ölümcülüm. Ölmeni isteseydim çoktan ölmüş olurdun. Şerif, Kyle'ı seviyor ve onu koruyordu. Gel gör

ki yine de onun derisini yüzdüm ve tüm kasaba ölümüne tanık olabilsin diye kuleye astım. Beni kızdırma, Dev. On yıl önce sırtını döndüğün o kız değilim. Bana yine sırtını döndüğünü fark edersem omurganı söküp alırım."

Şerifin yüzüne saplanmış olan bıçağı çekip almaya gittiğim sırada yutkundu. Omzumun üzerinden ona baktım.

"Ayrıca bir daha bana asla Victoria deme, yoksa öncesinde karar verdiğim şeyi yapıp dilini keserim. Temiz olduğun konusunda hâlâ emin değilim, bana bir daha kendini hatırlatma. Anlaşıldı mı?"

Başını sallarken gözlerinden yaşlar akıyordu.

Yanından geçtiğim sırada ardımdan gelen buz gibi soğuk rüzgâr onu titretti.

"Özür dilerim," dedi ben yanından geçerken. "Çok özür dilerim."

Duraksadım. Bıçağımı sıkıca tutuyordum, kontrolümü kaybedip gerek yokken onu öldürmemek için kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Bu kadar yakınımdayken o gece oynadığı rolü unutmam çok zordu.

"Durdurulamaz olduğumu unutma," dedim arkamı dönmeden. "Diğerlerine göstermediğim merhameti sana gösterdiğime beni pişman etme. Jason'ın sırası geliyor. Sana dönmeme sebep olma. Baban da hâlâ listemde."

"Annemle kardeşim masum," dedi bir anda.

Yüzüm hâlâ kapıya dönüktü. "Annenin masumiyeti tartışılır ama listemde değil. Kardeşin üniversiteye gittiği için *dedikodulardan* hep uzak kaldı. Onun iyiliği için onu bu kadar naif yetiştirme, Dev. Burası, korkunç şeytanların var olduğuna inanmayanlar için zalim bir dünya. Bunu en iyi ben biliyorum."

Tek kelime daha etmeden dışarı çıktım ve kimseye görünmeden bıçağımı hızlıca botuma gizledim.

Birilerinin dikkatini çekmek istemezdim.

Ruhumun zarar görmesinin sebebi onlarken, *onlardan* birinin ruhumu kurtarmaya çalışmasını istemiyordum. *Onlardan* birinin bana vaaz vermesini istemiyordum. İkiyüzlülükleri üzerinde durulmayacak kadar komikti.

Ensemde bir ürperti hissedince dönüp baktım. Dev, peşimden gelmişti. Işıkların düşmediği, karanlığın beni sardığı kaldırımda durdum.

"Federallere gidiyorum ama doğru şeyi yapmak için gittiğimi bilmeni isterim. Nereye gittiğini sorabilir miyim?" dedi çekinerek. Aslana karşı çıkan bir kuzu gibi davranıyordu.

"Birini öldürmeye," dedim arsızca.

Beti benzi attı. Bakışlarını yere indirdi. "Bildiğimi söylememe rağmen asıl katilin kim olduğunu sormadın."

Önüme dönerek hızlı adımlarla geceye karışmadan önce omzumun üzerinden ona cevap verdim: "Çünkü zaten biliyorum."

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Ninova

Üçüncü Bölüm

Uğranılan haksızlığı hatırlamayı
sürdürmedikçe, bu bir hiçten ibarettir.

-Konfüçyüs

Kendimden nefret ediyordum. Bu kahrolası davadan nefret ediyordum. Şu an Lana'yla aramda duran her şeyden nefret ediyordum.

"Her şeyin içine sıçtım," dedim Hadley'nin kulübesindeki sandalyeye otururken.

"Ağzımdan aldın," diye mırıldandı.

"Şu an ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum ama öyle yapmam gerekiyordu. Onun Victoria olduğunu bilsem öyle..."

Derin bir nefes verirken sözlerimi yarıda kestim, cümlemi bitirememiştim bile.

"Öyle ne?" dedi Hadley doğrularak.

"Öfkeyle onu becerdim, yatağa kelepçeledim, onu çırılçıplak bıraktım ve konuşmasına izin vermedim."

Hadley yanımda kaskatı kesildi.

"Yapmamışsındır," dedi kesik bir nefes vererek. Dişlerini sıkıyordu.

Ellerimi birbirine bastırıp canımı yakacak kadar kuvvetle parmaklarımı birbirine geçirdim. "Onun Kennedy olduğunu, Victoria Evans'a takıntılı olduğunu sanıyordum. *Onun* Victoria Evans olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bilsem *her şey* farklı ilerlerdi. Yine aklım çok karışırdı, evet ama ona öyle boktan davranmazdım. Benimle oynadığını sandım. Kırılmıştım. Kandırılmış hissettim. Ve..."

"Takıntılı vekil katiller istikrarsızdır ve saplantı dışında kimseyi sevemezler," dedi Hadley suratını asarak. "Ama o takıntılı bir vekil katil değil. Hayatında hiç kimsenin çekmediği kadar boktan acıya katlanan yaralı bir kız. Sen de işleri daha da batırdın. Aferin sana, Bennett. Aferin anasını satayım."

O ayaklanınca ben de yerimde kıpırdanıp küfrettim. "İşleri batırdığımın farkındayım. Düzeltmeye çalışıyorum, Hadley. Ama onu bulamıyorum. Bu yüzden buraya geldim."

"Düzeltmek derken neyi kastediyorsun," diye sordu şüpheyle beni süzerken.

"Henüz hiçbir fikrim yok. Yaptığı her şeyi öylece kabullenemem. Onu anlamadığımı söylemem de yalan olur. Ben sadece... Bok gibi bir durumdayım," diye inledim başımı ellerimin arasına alarak.

Öne eğilirken gözleri bendeydi. "Senin gibi tertemiz değilim biliyorum ama..."

"Hiç başlama, Hadley," diye araya girdim. Çenemdeki kas seğiriyordu. "İşin içinde işkence ve cinayet varken aklımın karışması, kendimi kaybettiğim anlamına gelmiyor."

Tekrar sandalyesine çöktü ve sıkıntılı bir nefes verdi.

"Üvey babam canavarın tekiydi ve annemle psikiyatristi, o herifi kötü biri gibi gösterdiğim için beni yalancı olduğuma ikna ettiler." Bir anda canını sıkan bu konuya girmesi beni germişti. "Bildiğimiz kadarıyla yetmiş çocuk vardı, Logan."

Gözleri dolmuştu, boğazını temizledi.

"Benim de aklım karışmıştı. Sonra altmış dokuz fotoğraf olduğunu fark ettim."

"Senin fotoğrafın yoktu," dedim sessizce ama bunu zaten biliyordum. Sadece o zamanlar, Hadley'nin onurunu koruyup ekipteki diğer herkesin görmemesi için fotoğrafı saklayanın sevgilim olduğunu bilmiyordum.

"Kendimi kaybetmeme sebep olabileceğinden korktuğu için o kırılgan küçük kızı bana göstermedi. Lana, birçok insanın dayanabileceğinden çok daha fazla acı çekti. Yüzünü tekrar normal bir hâle getirmek için geçirdiği sayısız ameliyatın sebep olduğu fiziksel acı bile berbattır eminim ki. Yaşadığı psikolojik zararı düşün bir de. Ailesini kaybetti. Yuvasını kaybetti. Ellerinden alınmasın diye kimliğinden vazgeçti. Tahmin edebileceğinden çok daha güçlü ve evet, belki hastalıklı bir orospu çocuğunun tekiyim ama onun tarafındayım."

Ellerimle yüzümü ovuştururken boşluğa bakıyordum. Olan biten her şeyi sindirmeye çalışıyordum.

"Benim de idrak edebilmem biraz vaktimi aldı, bu yüzden kararını ver diye üstüne gelmiyorum. Benimle işinin bittiğini söylemenden sonra buraya gelmene izin vermemin sebebi de bu," diye ekledi.

Dudakları kıvrılırken elimi kirli sakallarımda gezdirdim. Lana'nın uyanır uyanmaz ilk iş neden aynı şeyi yapıp bana dokunduğunu çözmeye çalışıyordum. Sürekli bana dokunuyordu, sanki hâlâ gerçek miyim emin olmaya çalışıyor gibiydi.

"Sen onun için her şeydin," dedi Hadley sessizce. "Hayatımda hiç öyle sevilmedim. Senin hayatını kurtardı, Logan. Bu kasabadakiler seni öldürmeye yeltendi ve o seni kurtardı. Bana kalırsa sevdiğin adam için birini bıçaklamak biraz abartılı ama yine de bir hayli etkili."

Normalde olsa kara mizahı hoşuma giderdi. Ama bugün günümde değildim.

Ben gülümsemeyince gözlerini devirdi. "Çok geç olmadan tarafını seçmen lazım, Logan. Arafta kalamazsın. Ben kendi tarafımı seçtim, onunlayım."

"Yani en başından beri adli tıp raporlarını çarpıtıyordun..."

"Öyle bir şeye gerek yoktu. Lana arkasında kanıt bırakmayacak kadar iyi." Yerinden kalkarken iç çekti. "Ama yapardım da. Evet. Bir risk söz konusuysa şimdiye kadar aldığı tek risk sendin. Onu ve abisini paramparça ettikleri o geceden beri inşa ettikleri her şeyi söküp atabilecek o iplik sensin. Bunu elinden alacak mısın?"

"Jake'e kalırsa ben neye karar verirsem vereyim, bu mümkün değil," dedim buruk bir şekilde. Lana'yla Jake'in ne kadar yakın olduğunu merak ediyordum. Lana aralarında cinsel bir şey olmadığını söylediğinde ona güvenmiştim, her nasılsa bu konuda ona inanıyordum. Hem de geçmişinden kalan hayaletleri katletmesine yardım ettiğini bilmeden önce bana bunu söylemiş olsa bile.

"Jake seni tanımıyor, ne kadar iyi olduğunu da bilmiyor," dedi Hadley bilgisayarına uzanırken.

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

Gözlerime baktı. "Bir tahminim var. Doğru tarafı seçersen sana söylerim. Kararını verince haber edersin."

Hadley'den gözümü ayırmamayı kafama koymuştum. Onu takip ederek dışarı çıktığımda bir adamın yaklaştığını fark ettim.

Adam bir yerden tanıdık geliyordu, ceplerine koyduğu ellerine bakıp. Öne çöken omuzlarına ve gözlerindeki korkuya bakılınca tehdit oluşturmayacak kadar uysal görünüyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kıdemli Özel Ajan Bennett'ı arıyorum. Kardeşim, burada kaldığınızı söyledi." Bakışları etrafta gezindi.

"Kıdemli Özel Ajan Bennett benim," dedim temkinle. Elimi sakince kabzasındaki silahıma uzattım. Parmaklarım silahı tutan küçük kemeri yavaşça çözdü.

Adam ceplerinden çıkardığı ellerini iki yanında serbest bıraktı.

"Ben Devin Thomas."

İsmini duyunca nereden tanıdık geldiğini anlamıştım.

"Şu an bu kasabada olmaman lazım," dedim. Çenem seğiriyordu.

Her bir hücrem, kayıtsızlığına karşı bu adamın yüzüne yumruğumu geçirmem için beni itse de kendimle savaşıyordum. Kazara karanlık, korumacı bir yanım öne çıkmış ve beni şaşırtmıştı. Lana'nın bir zamanlar Victoria olduğunu bilmek, bu davayla ilgili her şeyi değiştirip kişisel bir hâle sokmuştu. Bu noktaya kadar aşırılığın ne demek olduğunu bilmiyordum bile.

"Bu, almayı kabul ettiğim bir risk," dedi sertçe. "İhtiyacınız olan birtakım şeyler biliyorum."

Gözlerimi kıstım. "Geç kaldın. On üçünüzün o gece ne yaptığını anlatan bir ton itiraf aldık."

Yüzünü buruşturarak elini saçlarından geçirdi. "Son on yıldır, uyuduğum ve uyanık olduğum her an o gece benimle, peşimi bırakmıyor. Onların işlediği suçları işlememiş olabilirim ama onlar kadar suçluyum. Kızıl Katil ölmem gerektiğine karar verirse, o kadını suçlayamam."

"Kadını mı?" diye sordum, dudaklarım kıvrılırken karşımdaki adamın rengi attı.

Belli ki Lana onu çoktan ziyaret etmişti.

"Yani, *adamı*. Ya da kadını. Neyse işte. Size Jane Davenport'tan bahsetmeye geldim. O gece olanları bildiğinizden haberim var."

Kaşlarımı çattım. "Kyle'ın annesi," diye belirttim.

"İçeri geçebilir miyiz?" diye sordu. Etrafımızı saran ormana tereddütle bakıyordu.

Adama Hadley'nin kulübesine girmesini işaret ettikten sonra etrafıma bakınca Leonard'ı fark ettim. Yanıma gelmesini işaret ettiğimde koşarak geldi.

"Bu adam kim?"

"Devin Thomas."

Derin bir nefes aldı ve birlikte kulübeye girdik. Devin, koltuklardan birine oturmuş gerginlikle ellerini birbirine sürtüyordu. "Neden kimseyi tutuklamadınız? Yani yaptıklarımızı biliyorsunuz sonuçta."

"Elle tutulur bir kanıt yoksa sözlerin pek önemi yok. Ama itirafta bulunmak istersen seni keyifle içeri atarım."

Karanlık bir gülümseme dudaklarıma yayılırken Devin, yutkunarak başını salladı.

"Tüm hayatımı değiştirdim ama Tanrı bu yoldan devam etmemi isterse, yaparım. Önce size Jane'i anlatayım."

"Nesini?" diye sordu Leonard otururken.

Devin onu süzdükten sonra sonunda tekrar bana döndü. "Asıl cinayetlerin ilk birkaç tanesinde, kadınların cesetlerinde hiç DNA bulunmamıştı. Johnson, her şeyin ortasında geldi ve Evans'ın katil olduğuna karar vermesinin hemen ardından bir anda yeni cinayet mahallerinde DNA örnekleri bulunmaya başladı."

"Sahte kanıt kullandığını mı söylüyorsun?" diye sordum monoton bir ses tonuyla. Şaşırmamıştım. Zaten böyle bir şeyden şüpheleniyordum. "Robert'ın sperm kalıntılarını cesetlere nasıl yerleştirdi?"

"Jane Davenport," dedi hemen. "Şerif, pençelerini o kadına geçirmişti. Ondan nefret ediyordu ama oğlunu yıllarca ondan gizlediği için kadını cezalandırabilmek adına yanında tutuyordu. Gitmeye kalkmasın diye onu tehdit ediyordu. Kadın da onun blöf yapmadığını biliyordu."

"Bunun sorumuzla bir ilgisi yok," dedi Leonard.

Devin başını salladı. "Jane, kasabada dışlanıyordu. Ona iyi davranan tek kişi Robert Evans'tı. O adam herkese iyi davranırdı. Karısını o kadar seviyordu ki onun ölümünü asla atlatamadı. Ancak bir hayalete âşık olsa dahi her adamın ihtiyaçları vardır, anlarsınız işte."

Leonard öne eğilirken ben arkama yaslandım.

"Cinsel ilişkileri vardı diyorsun yani. Robert ve Jane'in," diye özetledim.

"Victoria ve Marcus dâhil kasabadaki herkes bunu biliyordu. Victoria, babasının tekrar mutlu olmasını istiyordu. Marcus ise babasının ilişkisini gizlemeye bir son vermesi gerektiğini söylüyordu. Fakat Kyle? Kyle aşırı öfkeliydi. Robert burada ona karşı çıkan birkaç kişiden biri olduğu için zaten ondan nefret ediyordu. Çok geçmeden Victoria da onu küçük düşürdü. Kyle, kendini hiçbir kızın geri çeviremeyeceği türden bir çocuk sanıyordu ancak Victoria, Robert'a davranışı yüzünden herkesin ortasında ondan ayrılmıştı."

Sertçe iç çekerek başını iki yana salladı.

"O zamanlar bir yere ayak uydurabilmek için o kadar çaresizdim ki. Bunların ufak tefek şeyler olduğunu, kimsenin za-

[illegible] görmeyeceğini düşünüyordum. Kyle hep zorbanın tekiydi, kaçmadaki kişinin dostu ya da düşmanı olmasının bir önemi yoktu. Kimse onun düşmanı olmak istemezdi gerçi. Kyle'a karşı gelecek olursanız, babası sizi de ailenizi de mahvederdi. Lindy Wheeler'la Robert Evans'ın başına gelenlere bakın. Bunlar sadece birer örnek."

Kederle gülümsedi.

"Jane'in burada rolü ne?" diye sordu Leonard.

"Kyle o gece böbürlenip duruyordu," diye devam etti. Doğrudan sonuca gelmiyordu. "Kyle, Marcus ve Victoria'yla işini bitirmeden önce Lindy'yi buradan kaçmaya ikna edip geri dönmüştüm. Kyle'ın, Victoria'ya kendi annesinden bahsederken *kancık annem* dediğini ve Robert'ın sonunu onun getirdiğini söylediğini duydum. Jane, Şerif Cannon onu öldürmekle tehdit ettiği için Johnson'a içinde Robert'ın sperminin olduğu kullanılmış prezervatifleri veriyormuş. Victoria kan revan içindeydi ama Kyle'a cevap verdi. Bunu kanıtlayacağını, babasının adının temize çıkacağını söyledi. İşi bittiğinde hepimizin cehennemde yanacağını söyledi."

Keyifsiz bir kahkaha attı.

"O geceden beri cehennemde gibiyim, yani sözünü tuttu. En azından benim için. Kyle alayla güldü ve annesinin mezarda olduğu için konuşamayacağını söyledi. Sokağın ortasında kanlar içinde yatan bir kızın, onu korkutabileceğini düşünmesinin komik olduğunu söyledi."

Devin bize baktı.

"Gelin görün ki artık gülen o değil."

Leonard'la birbirimize baktık. Devin açıkça dile getirmese de onları öldürmek için peşlerine düşenin Victoria olduğunu biliyordu.

Ama kasabada kimse bunun mümkün olabileceğini düşünmezken, o neden ölü bir kızdan şüpheleniyordu?

"Kyle'ı araştırmanız lazım," diye devam etti. "Öncelikle onun gerçekten öldüğünden emin olun..."

"Gerçekten öldü," dedi Leonard omuz silkerek.

"İçten içe, asıl katilin o olduğunu hep biliyordum. Ona Karanlığın Katili diyorlardı," diye ekledi.

Leonard'la tekrar bakıştık ve ardından dikkatimi Dev'e verdim.

"Kyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

Onaylarcasına başını salladı. "Ölümüyle ilgili duyduklarım doğruysa, başka biri daha aynı şeyi düşünüyormuş."

"Ölümünün biraz daha vahşice olduğu doğru, evet ama bunun sebebi, Marcus ve Victoria'nın öldüğü geceyi planlayan kişi olması. Neden onun katil olduğunu düşünüyorsun?"

Alayla gülerek gözlerini devirdi. "Çok açık değil mi?" diye sordu kollarını kaldırarak. "Tüm dünya Kyle'ın ellerinde kukla olmuştu. Babası bütün aylaklıklarının üstünü kapatıyordu, onun nasıl bir şeytan olduğunu görmüyordu. Kyle, harika biriymiş gibi insanların gözünü boyayabiliyordu, evet ama karanlık tarafını bir gösterdi mi sizi tüketiyor, boğuyor, tam anlamıyla ruhunuza işliyordu."

Gözünden bir damla yaş firar edince yüzünü sildi.

"Onun yanında durdum ve çaresiz bir kızla çocuğun tecavüze uğramasını, ölene dek vahşice dövülmelerini izledim. Kyle'ın bana aşıladığı korku yüzünden hem de. Cannon gibi birisi her adımında arkasında dururken, bu kasabada kimse onun peşine düşecek kadar cesur değildi."

"Ama katilin o olduğunu söylüyorsan bu, kendi ablasına tecavüz edip onu öldürdüğü anlamına geliyor. Duyduklarıma bakılırsa şerifin kızına karşı sevgisi, sırf karşısında suçlayacak birisi

olsun diye masum bir adamı içeri attıracak kadar ileri gitmesine sebep olmuş," dedim.

"Eğer Kyle'ın kendi ablasına tecavüz edip onu öldürecek birisi olmayabileceğini düşünüyorsanız, hiçbir şey bilmiyorsunuzdur. Rebecca Cannon, Mary Beth Cannon'ın kızıydı. Mary, Rebecca daha beş yaşındayken yumurtalık kanserinden öldü. Kyle'dan sadece bir yaş büyüktü ki o zamanlar şerifin Kyle'dan haberi bile yoktu."

"Bu da şerifin karısına sadık olmadığını gösteriyor," dedi Leonard.

"Dolayısıyla bu da Rebecca'nın, ortaya çıktığı an Kyle'dan nefret ettiğini gösteriyor," diye ekledi Dev. "Şerif, malum sebeplerle kızını kayırıyordu, Kyle'ın bu kasabada kılına dokunamayacağı tek kişi Rebecca'ydı. Onu tehdit bile edecek olsa şerif hiç duraksamadan Kyle'ın ensesinde biterdi. Yine de Rebecca'nın cesedinin sokağa atılışı o kadar trajik ve can sıkıcıydı ki şerif kendini tamamen kaybetti. Bütün bunların arkasında tek bir sadist zihin var gibiydi. Kyle'ın zekâsının, bilmecenin her bir parçasını planlayıp sonunda suçu Robert'a atacağını hesaplamaya yetecek seviyede olduğunu anlayabilirsiniz."

"Neden Robert?" diye sordum. Nereye varmaya çalıştığını anlamıştım. "Ve neden ilk cinayet Robert ve Jasmine'in buluşmalarının yıl dönümünde işlendi? Ve kızların hepsi neden Jasmine'e benziyordu?"

"İlk olarak, Johnson denen herif özellikle o gün ve kurban profili yüzünden soruşturmayı aceleye getirdi çünkü katilin Robert olduğundan emindi. Robert'a kurulan kumpasın ilk adımı buydu. İkincisi de Victoria, hep Kyle ve Morgan'ın radarındaydı. Sürekli ikisiyle çatışıp duruyordu. Victoria, Jasmine'e çok benziyordu. Yani kurban profilini düşünürken annesine değil de kızına

odaklanmanız gerekebilir. Son olarak Rebecca klasik zorba kızlardandı ve o tür zorbalar genelde daha az ayrıcalıklı olanların peşine düşer. Rebecca da bu yüzden Victoria'nın peşine düştü. Ona laf atıp durdu, ailesiyle ve hademe olan babasıyla alay etti."

Sanki bir şey hatırlamış gibi durup gülümsedi.

"Bir gün Rebecca, Victoria'nın merhum annesine laf atacak kadar ileri gitti. Victoria onu saçından tutup yüzünü dolaba çarptı. Rebecca'nın burnu kırılmıştı. Şerif, Victoria'nın peşine düştü ama Robert artık her ne biliyorsa onu bastırmayı başardı. Şerif Cannon köşeye sıkıştırılmayı sevmez. Rebecca'nın seçilmesi de tesadüf değildi. Victoria'yı sürekli zorbalayıp onu daima rezil eden kimdi sonuçta? Şerif oyuna geldi, Evansların peşine düştüler ve sonra olaylar gelişti."

Devin sustuğunda yeni bilgileri zihnimde tarttım.

"Evans, şerifle ilgili ne biliyordu?" diye sordu Leonard.

"Vergilerden sıyrılmak için birtakım finansal işler yürütüyormuş. Şerif, yargıcın karşısına çıkmadan önce bu işin üstünü kapattığı için yeterli bir koz değildi."

Kyle'ın katil olduğunu düşünecek olursak kafasının nasıl çalıştığını tahmin etmek zor olmazdı. Davası kolaylıkla kapanabilirdi hatta.

"Katil Kyle değildi," dedim sonunda.

Devin, öfkeli bakışlarını bana çevirdi. "Onu hafife alıyorsunuz."

Başımı iki yana salladım. "Seri katil olarak görülmeye yatkın olduğuna şüphe yok ama o değildi. Katil de bu bilgilerin hepsine hâkim olan, kesinlikle Robert'a suç atılmasını isteyecek kadar ondan nefret eden, çıkarılan profili ve şüpheleri desteklemek için elinden geleni yapan biriydi. Hesaplı adımlar atacak kadar

zeki ve yüksek bir IQ'su vardı ya da hâlâ var. Ancak Kyle davaya hiç katılmadı."

Devin'ın kaşları çatıldı. "Ne alakası var ki?"

Leonard, "Davanın kaydı bizde var ve mahkeme salonunda yalnızca taraflar değil, salondaki herkes görünüyor," diye örnek vererek açıkladı. "Kyle olanları gerçekten umursamadığı için davaya katılmamış," diye devam etti. "Katil, davaya gidip planladığı her bir detayın bir bir işlediğini ve Evans'ın çöküşünü bizzat görmek isterdi."

Devin arkasına yaslandı, şaşkın olduğu kadar düşünceliydi de. "Kyle değil miydi yani?"

Başımı iki yana salladım.

"Kimdi o zaman?" diye sordu.

"Hâlâ çözmeye çalışıyoruz," dedim DVD yığınını işaret ederek. "Davaya izleyici olarak katılan herkesin yüzü seçiliyor. Yaptığımız çalışmalar doğrultusunda profil çıkarıp onları tek tek eliyoruz. Ayrıca kimliği gizli ihbarcılar bu tarz görüntüler göndermeye devam ediyor."

Başını iki yana salladı, bezmiş gibiydi. "Bence yine de o, siz aksini kanıtlayana dek bence şu anki katil de aynı şeyi düşünüyordur."

"Sanmam," dedi Leonard ânında. "Cinayetleri işleyen katilden mi bahsediyoruz? Tüm kanıtları inceleyerek on yıl geçirmiş ve bizden çok daha fazla detaya hâkim."

Bakışları bizimle buluştu. "Umarım Kızıl Katil'i yakalayamazsınız. Umarım kasabada kalan tüm şeytanların sonunu getirir. Ben intikam meleklerine inanırım, beyler. Ve bence bu katil, dünyayı bu çarpık kasabadan çıkacak kötülüklerden korumak üzere gönderilmiş karanlık bir armağan. Kurtarılabilecek bir ruh olduğunu düşünürdüm ama artık geriye hiçbir şey kalmadığını anladım. Meleklerin gazabı başlıyor."

Bir anda yerinden kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Leonard.

Devin bize döndü. "Eğer beni tutuklamayacaksanız gidip kardeşimi alacağım ve onu buradan çok uzaklara götüreceğim."

Başımı yana eğdim. "Neden?"

Kapıya yönelip açana dek bize dönmedi. "Çünkü burası yanacak. Bundan emin olabilirsiniz."

Ninova

Ninova

Dördüncü Bölüm

Nezaket yoksunluğu, karakter yoksunluğundan gelir.

-Albert Einstein

"Sadece Murdock'ın peşine düşeceksin sanıyordum," dedi telefonun diğer ucundaki Jake sertçe. Murdock'ın elindeki iplere son düğümü atıp onu sıkıca sandalyeye bağladım.

Sandalyede kıpırdanıp duruyor, ağzını kapattığım hâlde boğuk tehditler savurmaya çalışıyordu.

"Son ziyaretçimizi de göz önüne alınca, listedeki kimse gözden kaçmasın istedim. İşi garantiye alıyorum," dedim sırıtarak geri çekildiğim sırada. Murdock yüzüme öfkeyle bakıyordu.

Onu bir güzel dövüp buraya bağlamak neredeyse fazla kolay olmuştu. İşin zor kısmı, onu kamyonetime atıp kimse görmeden mahkeme salonunun merdivenlerinden sürükleyerek çıkarmak olmuştu.

Neyse ki Kyle'ın ölümüyle başlayan kaos yüzünden salonun arka kapısında kimse nöbet tutmuyordu. İçeri girmek için Murdock'ın anahtarları yeterli olmuştu.

Yargıç tokmağını alıp incelemeye başladım. Tutma kısmına *Yargıç Henry Thomas* ismi işlenmişti.

"Bu çok riskli."

"Hiç de bile," dedim söz verircesine.

"Siktir," dedi bir anda.

"Ne oldu?"

"Kızılın teki garaj yolumuza arabasını park etti ve şimdi de iniyor."

Tüm vücudum gerildi. "Hadley bizi buldu," dedim inleyerek.

"Siktir. Siktir. Siktir. Ne bok yiyeceğim bu kızla?"

"Ona zarar verme," diye uyardım.

"Çaya mı davet edeyim?" Ses tonu alaylıydı.

"Yalnız geldiyse demek ki bize yardım etmek için gelmiş. Ne istiyormuş bir bak. Ve çok ciddiyim, ona zarar verme."

"Şahane. Sen bir memurla yargıcı öldürürken ben FBI'la aramı iyi tutayım," dedi duygusuzca.

"Aynen," dedikten sonra aramayı sonlandırdım.

Telefonumu kaldırırken terleyen Murdock'a bakıyordum. Sanki ters bakışlarıyla beni cehenneme mahkûm edebilirmiş gibi öfkeli bir şekilde bana bakmaya devam ediyordu.

"Endişelendiysen diye söyleyeyim, kızınla karın bu gece güvenli bir şekilde evde olacaklar. Dönmezsen seni özlemeyecekлerinden eminim." Karşısında diz çökerken bakışlarımı, öfkenin yavaşça yerini tereddüt dolu bir korkuya bıraktığı gözlerinden ayırmıyordum. "Birazcık ağlayacaklardır ama herkes başını çevirdiğinde içten içe, artık onlara zarar veremeyeceğinden dolayı gönüllerinin rahatlayacağına neredeyse eminim."

Bir anda yerimden kalktığımda bağırdı. Ancak sesi boğuk çıkıyordu.

Acele etmeden Yargıç Thomas'ın plakçalarda bıraktığı eski vinil plağı çalmaya başladım. Babamın davasından kalan kanıtları saklamak ya da yakmakla uzun bir gün geçiren yargıcın odasına dönmesini bekliyordum.

Kibirle ilgili ne derler bilirsiniz...

On yıl boyunca tembelleşmişlerdi. Bu davanın kapandığını, işinin bittiğini, üstünü örtmelerine gerek olmadığını, işe karışan herkesi öldürdükleri ve FBI ajanının kendi taraflarında olduğu için daha fazlasıyla uğraşmayacaklarını düşünmüşlerdi.

Mozart'ın Requiem'i odada çalmaya başladı. Tutku ve heyecan dolu dramatik bestenin notaları yükseliyordu.

Müziği gözlerim kapalı dinleyerek salınmaya başladım. Babam hep Bach'ı daha çok sevmişti ama bana kalırsa Mozart'ın bestelerinde duygular daha yoğun yansıtılıyordu.

Kapının açıldığını duyunca arkamı döndüm ve kapıyı kapatan Yargıç Thomas'a dudaklarımda bir gülümsemeyle baktım. Kumandamdaki tuşa bastığımda yeni kurduğum kilit hızla yerine oturdu. Kilidi açmanın tek yolu kumandayı benden almaktı.

Deneyecek kişiye şimdiden bol şans.

Yargıç, geri çekilerek hayretle kapıya baktı. Çalan müziği fark etmesi bir hayli sürmüştü. Arkasını dönüp plakçalara baktığı sırada gölgelerin arasında bekliyordum.

Murdock ağzındaki tıkaca rağmen bağırdığında, yargıcın dikkatini çekecek kadar ses çıkarmayı başarmıştı. Yargıç Thomas sandalyeye bağlı olan memuru gördüğü an sendeledi.

"Greg!" diye bağırdığı an gölgelerin arasından çıktım.

Memurun iplerini çözmeye çalışırken Murdock, yargıcın dikkatini çekmek için daha çok çırpınıp bağırmaya başladı. Murdock gözlerini kırpıştırarak yargıca baktıktan sonra telaşlı

bakışlarını bana doğru çevirdi. Gözleriyle iletişim kurarak elinden geldiğince karşısındaki ahmağı uyarmaya çalışıyordu.

Çok cesurca bir çaba sarf etse de boşunaydı. Korku filmlerinde en sevdiğim sahne, sandalyeye bağlı kişi tehlikede olduklarını haber verebilmek için elinden geleni yapsa da ahmağın arkasını dönmediği kısım oluyordu.

"Kahretsin, Greg, kıpırdamasana. Düğümler..."

"Şahane," diyerek cümlesini tamamladım.

Henry Thomas, sendeleyerek dizlerinin üzerine düştü. Fal taşı gibi açılmış korku dolu gözleriyle bana bakıyordu.

Tam da olması gerektiği gibi.

"Hazır dizlerinin üzerindeyken son sözlerini söyleyebilirsin." dedim bıçağımı kaldırarak. "Belki günahlarını da itiraf edersin hem."

Henry Thomas titredi. Hareket eden dudaklarından herhangi bir söz dökülmemişti. Sonunda iki kelime söylemeyi başarabildi ve "Kimsin sen?" diye sordu.

Sorabileceği en önemsiz şey muhtemelen buydu.

"Çok belli değil mi?" diye alayla sordum. Müzik çalmaya devam ediyor, Murdock iplerden kurtulmaya çalışıyordu. "Hayatını mahvettiğiniz kızım. Şerif Cannon ve sen, önceki yüzümü mahvetsinler diye kalabalık bir grup göndermiştiniz ya, o sebeple şu an yüzüm bayağı farklı."

Zorlukla yutkundu, rengi atmaya başlamıştı.

"Hatta diğerlerinin barbarca gösterisine katılsın diye kendi oğlunu bile göndermiştin. On altı yaşındaki bir kıza ya da on yedi yaşındaki bir çocuğa tecavüz edemediği için oğlunun adamlığından şüphe ettin mi?" diye sordum neşeyle. Karşımdaki adamın boğazını ânında kesmekten kendimi geri tutabilmek için tek yapabileceğim şey buydu.

"Hayır," dedi hırıltılı bir sesle. "Sen öldün..."

"Bunu daha önce de duydum. Defalarca kez. Ölümle ilgili komik olan şey şu, birinin benim gibi bir kızı öldürebilmesi için acayip iyi iş çıkarması lazım. Şu âna kadar herkes başarısız oldu."

Zorlukla ayağa kalktıktan sonra silahının saklı olduğunu düşündüğü masasına doğru geriledi. Hızla çekmeceyi açıp içini karıştırmaya başladığında güldüm. Silahını oradan almayı çoktan akıl ettiğimden, şu an boşa uğraşıyordu.

"Bulamazsın," diye haber verdiğimde, çekmeceyi yerinden çıkarıp çaresizce bana fırlattı ve tekrar kapıya koştu.

Kenara çekilip üzerime doğru gelen çekmeceden kolaylıkla kurtuldum, ardından kapının kolunu zorlamaya devam edişini hayranlıkla izledim.

Einstein, deliliğin tanımının aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı sonuçlar beklemek olduğunu düşünüyordu. Bu fikre göre yargıç, kapının sihirli bir şekilde açılmasını beklediği için apaçık deliydi.

Yardım bulabilmek umuduyla bağırmaya başladığında müziğin sesini yükselttim. Koridorların boş olduğunu biliyordum. Saat geçti, küçük kasabamızın mahkeme salonu için mesai saati bitmişti. Binada sadece birkaç kişi vardı ve onlar da alt kattaydı.

"Bana kanıtları nasıl gizlediğini anlatsana, Yargıç Thomas. Görgü tanıklarının ifadelerini nasıl görmezden geldiğini ve geçersiz kabul ettiğini anlat"

Dönüp sırtını kapıya yasladı. Çalan müzik yargıcın cinayeti için harika ambiyansı oluştururken göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Mecburdum," dedi. "Mecburdum yoksa Şerif Cannon..."

"Başkasını suçlamayalım," diye araya girdim. "Kendi yaptıklarını anlat, Yargıç Thomas. Belki o zaman Kyle'a yaptığım gibi seni kilise kulesinden sarkıtmam."

Murdock bir anda çabalamayı bıraktı, korku tüm bedenini ele geçirmişti. Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrılırken yargıç öne doğru sendeledi. Hayretle bana bakarken tüm bedeni artık soluk bir beyaza bürünmüştü.

Kyle gibi bir canavarı vahşice öldürüp hayatıma devam edebildiğimden, kâbuslarını süsleyebilecek türde biri olduğumu fark etmişlerdi. Buna bayılıyordum.

Bıçağı fırlattığımda yargıç çığlık atarak yere çöktü. Bıçak, duvardaki fotoğrafına saplanmıştı. Fotoğrafta üzerinde cübbesi vardı, seçkin ve bir hayli küstah görünüyordu. İçinde yatan asıl gerçek kişiliğiyse yerde korkudan titreyerek ağlıyordu.

"Anlatsana!" diye bağırdım. Dışarıdan kontrolünü kaybetmiş deli bir kadın gibi gözüksem de içten içe gülüyordum.

İki büklüm olarak daha da şiddetli ağlamaya başladı. "Ben yaptım," dedi hıçkırarak. "Ben yaptım. Robert Evans'ı temize çıkaracak tüm kanıtları gizledim. Ama o sırada gerçekten suçlunun o olduğunu düşünüyordum. Johnson bize katilin o olduğuna dair yeminler etmişti."

Eğilip botumdaki diğer bıçağı çıkardım. Küçük psikotik bir gösteri sergileyerek bıçağın kabzasıyla oynamaya başladım.

"Devamını anlat," dedim sessizce. "Şerif, sen ve memurların hepsi nasıl birlik olup haksız yere mahkûm ettiğiniz bir adamın çocuklarına tecavüz etsinler diye bir grup erkeği peşlerine taktınız, bunu anlat."

Neredeyse hıçkırıklarında boğuluyor, zar zor konuşuyordu. "Tecavüz etmelerini ben asla..."

"Saçmalıyorsun!" dedim bıçağı ona doğrulturken. "Gerçeği söyle, Yargıç. Ben zaten biliyorum. Sadece senden duymak istiyorum.

Zar zor nefes alırken ağlaması şiddetleniyordu. Zorlansa da sonunda tekrar konuşabilmeyi başardı.

"İkiniz babanızı savunmaya asla son vermediğiniz için o kadınların yaşadıklarını yaşayın istedik!"

O tanıdık soğukluk bedenimi sararken yavaşça yerimden kalktım, eli bıçaklı delirmiş sürtüğün teki olduğumu öğrendiğinden dolayı böyle korkuyla titreyen Murdock'a yöneldim. Kyle'ın derisini yüzenin ben olduğumu bildiği için şu an korkudan deli gibi titrediğine emindim.

Plak teklemeye başladı, şarkı bitmişti. Ansızın Murdock'ın gövdesine bir kesik atarken plağın rahatsız edici sesinin yankılanmasına izin verdim. Yaradan akmaya başlayan kan, açık kahverengi gömleğini kızıla boyuyordu.

Ben bir kesik daha atarken yargıç da Murdock da bağırıyorlardı. Bu sefer Murdock'ın sağ tarafını hedef almıştım ve kesik daha derindi. İç organları görünmeye başladı. Sökülmüş bir yumak misali bağırsakları dışarı dökülüyordu.

Murdock kıpırdanmayı kesti, neredeyse ânında can vermişti. Murdock'tan farklı bir şekilde içi dışına çıkan yargıca döndüm.

Öğürmeye devam ederken arkasına geçtiğimde bana hiç karşı koymaması biraz hevesimi kırmıştı. Onca zaman boyunca korktuğum adamlar bunlar mıydı? Karısını ve çocuğunu dövmesine rağmen bana elini dahi kaldıramayan bu adam mıydı? Cenin pozisyonunda yere yatmış, ağlayarak sanki kötü bir rüya görüyormuş gibi ortadan kaybolmam adına dua eden ama bana karşı koyamayan bu adamdı, öyle mi?

İşi uzatmak yerine yargıcın boğazını keserken, işlediğim bu cinayet beni hiç heyecanlandırmamıştı. Odanın diğer tarafına boğazından kanlar sıçrarken yargıcın dudaklarından acı dolu

iniltiler duyuluyordu. Diğer tüm sesler boğazındaki kesikle birlikte son bulmuştu.

Halıyla kaplı odasının, süslü takım elbisesiyle birlikte kızıla boyanması için onu yere bıraktıktan sonra bıçağımı temizledim. Bıçağı botuma yerleştirdikten sonra yargıcın fotoğrafına attığım diğer bıçağımı da aldım.

Ardından yanımda getirdiğim fırçayı çıkarıp kana buladım. Bu sefer duvarı kırmızıya boyamak yerine bir mesaj bıraktım.

Kalbimi kıran adama bir mesaj.

Hiç sevmemem gereken adama bir mesaj.

Oldukça ergence bir tavır olsa da kendime engel olamadım.

Oradan ayrıldığımda ikisinin kanı da kurumak üzereydi. O iki herifin kızıl tonlarına boyanmış şekilde oradan çıksam da kimse fark etmedi. En azından inanılmaz ağır botlarımı giymiştim. Gerçi artık pek de umurumda değildi.

Önünde sonunda Logan beni yakalayacaktı.

Arabayla eve döndüğümde kendimi çaresizce duş almak isterken buldum. Garaj yolumuzdaki gümüş rengi sedanı görünce kaşlarım çatıldı. Hadley, normalde FBI'a kayıtlı bir kamyonet kullanıyordu. Belki GPS geçmişini kontrol etmemeleri için başka bir araba bulmuştu.

Temkinle bıçağımı çekerek yavaşça kapıyı araladım. Işıkların hepsi kapalıydı ve monitörlerin hiçbiri çalışmıyordu.

Sessizce eve adım atıp çıt çıkarmadan kapıyı kapattım. Ürpertici bir sessizlikle hareket ediyordum. Arka taraftaki odadan acı dolu iniltiye benzer bir ses ve ardından gürültülü bir homurtu yükseldi.

Hiç tereddüt etmeden Jake'in odasının kapısını tekmeleyip ışığı açtım, ardından bıçağımı havaya kaldırdım ve... Donakaldım.

Jake küfrederken Hadley çığlığı basarak çıplak göğüslerini kapattı. Hayret içinde birkaç kez ağzımı açıp kapattım.

"Ne oluyor lan?" dedi Jake sanki kahrolası aklını kaybeden benmişim gibi.

"Ne oluyor lan?" diye karşılık verdim.

Nadiren şaşırırdım. Genelde sürprizlerden nefret ederdim. Bu sefer... Karşımdaki bu küçük, beklenmedik durumla ilgili ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Hadley başını Jake'in göğsüne yaslarken homurdandı. Jake de onu kalçalarından tutarak altına aldı. "Kapat kapıyı," dedi omzunun üzerinden bana dönerek.

Ve hasiktir. Kalçalarını hareket ettirmeye başladı.

İşini bitirmek için benim hayretten yere düşen çenemi toparlamama bile izin vermemiş miydi gerçekten?

Kapıyı çarparak çıktıktan sonra sendeleyerek geri çekildim. Ardından geçici odama yöneldim. Her yerim kan revan içindeydi. Carrie'nin* balodan sonraki hâli gibi görünüyor olmalıydım ama o ikisi benim hatırıma bile olsa düzüşmeye ara vermemişlerdi.

Aklımdan ilk geçen şey, Logan'ı aramak oldu.

İkinci şeyse, bir daha onunla asla konuşamayacağım için bu düşüncenin ne kadar saçma olduğu.

Üçüncüsüyse... Gerçekten bir şeyler içmem gerektiğiydi.

Kıyafetlerimle duşa girdim. Soğuk su tepemden akarken soyunmaya başladım. Tenime değen soğuk suyla irkilmemiştim ama

---

* *Carrie*, Stephen King'in aynı adlı romanından uyarlanan, 1976 yılı yapımı korku filminin ana karakteridir. Carrie'nin gittiği baloda, üzerine kan dökülerek aşağılanmasına gönderme yapılmıştır. -ed.n.

sonunda su ısındığında kendimi bıraktım. Üzerimden kanı ve ölümü temizlerken kıyafetlerim ayaklarımın dibinde yığın oluşturmuştu. Tazeleniyor ve kendimi delilikten arındırıyordum.

Banyonun kapısının açıldığını duyduğumda işim bitmek üzereydi.

"Elinde bıçak, öldürmeye hazır bir hâlde kapımı tekmelemenin bir sebebi var mı?" diye sordu Jake duş perdesinin diğer tarafından.

"Duşta da birini öldürebilirdim aslında," dedim bir anda. "Korku filmlerinde katil hep gizlice yaklaşıp perdenin ardından bıçağı savuruyor ya. Sonra da su kızıla boyanıyor."

"Güzel. Ve evet, ben de aynı filmleri izledim, Lana. Marcus'la bana böyle eziyet ediyordun çünkü biz korku filmlerinden nefret ediyorduk ve sen de yalnız izlemek istemiyordun."

"Korkuyordum," dedim sessizce. "Artık yalnız izleyebiliyorum."

Derin bir nefes verdi. "Soruma cevap ver lütfen. Ne oluyor?"

Gözlerimi devirip başımı uzattıktan sonra ona ters ters baktım. "Ses duydum ve kulağa hiç de zevk dolu gelmiyorlardı, ki bu yüzden becerilerinle ilgili bir konuşmak lazım. Ben de hayatını kurtarmak için içeri daldım. Aletini vajinasında esir tutan bir lezbiyenden hem de. Ne oluyor, Jake?"

Dudakları kıvrıldı. "Ona *iyi davranmamı* söyledin."

"Öyle demedim. Ayrıca *iyi davran* lafından nasıl onu becermen gerektiğini anladın?"

Omuz silkti. "Hoş biri. O da bir *hacker,* tabii benim kadar iyi değil çünkü yakalanmış."

"Çocuktum!" diye bağıran Hadley, içeriden dinlediğini açık etti.

Gülümsememeye çalıştım. "Sen eş cinsel değil miydin?" diye sordum.

Hadley, az önce yaşananlarla dağılan kızıl saçlarıyla banyoya girdi. Aceleyle giyinmiş gibi kıyafetleri karman çorman görünüyordu.

"Olmadığımı söylemiştim. Kadınlardan hoşlanıyorum ve uzun zamandır erkeklere karşı soğuktum. Sen Ferguson'ı öldürdüğünde... Huzursuzluğumun bir kısmı dağıldı. Bu akşam Jake'le tanıştık, birbirimizi az çok tanıyorduk ve... Sonra ne olduğunu biliyorsun."

"Yargıçla memuru üstümden temizledikten sonra bunu koşmaya ne dersiniz?" diye sordum soğukça.

Jake yüzünü buruşturarak bakışlarını temkinle Hadley'ye çevirse de Hadley omuz silkmekle yetindi. "Sen beni iş üstünde gördün. Adil olması için benim de görmem lazım."

Normalde olsa kahkahayı basardım ama henüz o kadar kendime gelememiştim.

Oysa Jake kıkırdıyordu. Hadley'nin sıradan tepkisi onu rahatlatmış olmalıydı. "Başka sefere. Ne oldu? Niye bizi takip ettin? Daha da önemlisi bizi nasıl buldun?"

Hadley bakışlarını Jake'e çevirdi. "Düşündüğü kadar iyi değil."

Sevimli bir ifadeyle Jake'e gülümserken söylediği şey iki tarafa da çekilebilirdi. Jake meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

"Tamam o zaman. Jake, başka kimsenin bizi onun gibi bulamayacağından emin ol."

Hadley elini savuşturdu. "Ben Alan'dan çok daha iyiyim ve sizi takip edebilecek tek kişi de o. Benim yöntemimle sizi bulması imkânsız."

Telefonuna bildirim gelince başını eğdi. Kaşları ânında çatılmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Jake. Yandan telefona bakıyordu.

Hadley'nin mesajı gizlemeye çalışmasını beklesem de telefonu Jake'e uzattı. "Bana bir tarak lazım," dedi. "Bir de kıyafet. Şu

Thor var ya, pantolonumu parçalayarak çıkardığı için fermuarım bozuldu. Gömleğime de bir şeyler bulaştı. Ne olduğunu tahmin etmeni tavsiye etmem."

İnleyerek elimi salladım. "Ne lazımsa al. Umarım kırmızı sana yakışıyordur."

Küfrederek kızıl saçlarını savurdu. "Giyemediğim tek renk kırmızı. Hiçbir tonu bana yakışmıyor. Siyah bir kapüşonlun vardır diye düşünmüştüm."

"Siyah kapüşonlularım cinayet kıyafetlerim ve muhtemelen üzerlerinde kan lekesi vardır. Onlardan giymenin akıllıca bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Hadley arkasını dönüp banyodan çıkarken telefonunu Jake'in elinden aldım. Sorarcasına Jake'e döndüm.

"Yargıçla memuru çoktan bulmuşlar."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Güzel. Asıl eğlence şimdi başlıyor."

Beşinci Bölüm

Sahte bir yüz, sahte bir kalbin bildiklerini gizlemek zorundadır.

-William Shakespeare

"Ne biliyoruz?" diye sordum eldiveni çıkarırken.

"Şerifin bizi buradan yollamak için elinden gelen her şeyi yapmasının dışında mı? Hiçbir şey."

Odanın diğer ucundaki Johnson bakışlarında saf bir nefretle bana bakıyordu. Onu görmezden geldim.

Ona karşı güçlü kanıtlar bulmak üzere olduğumu biliyordu. Artık an meselesiydi.

"Bence bu mesaj sana," diye fısıldadı Leonard. Bakışlarımı Memur Murdock'ın iğrenç kalıntılarından kaldırdım.

İşaret ettiği mesaja döndüm.

Çaldılar. Yalan söylediler. Masum bir ailenin ruhları karşılığında şeytanla anlaşma yaptılar. Ama siz bana canavar diyorsunuz. Siktirin gidin. <3

Sondaki küçük kalp, kesinlikle Lana'nın benim için bıraktığı bir imzaydı. Belli ki cinayetleri kişiselleştirmeye başlamıştı, hatta adımı kullanmadan bana hitap ediyordu.

"Onu susturdum, artık kendini böyle dile getiriyor," dedim sessizce.

Leonard kimsenin duymadığından emin olmak için etrafa bakındı.

"Bu resmen bir *siktir git* mesajı. Bize karşı öfke ya da tehdit yok. Normal bir eski sevgili gibi hitap etmiş. Buradaki insanlar bağlantı kurabilir."

"Kimse Lana'yla ayrıldığımızı bilmiyor. Diğerlerine burası güvenli olmadığı için Lana'yı eve dönmeye ikna ettiğimi söyledim."

"İnsanlar onu kasabada görünce ne olacak?"

Geri çekilerek Yargıç Thomas'ın boynundaki kesiğe baktım. Oğlunun bugün kasabaya gelmesinin ardından, Lana'nın akşamına babasını öldürmesi tesadüf olamazdı.

"Görülmeyecek," dedim dalgınca. "Dev Thomas *o* gece oradaydı ve bugün bizimle konuşurken hayatı bağışlanmış gibi konuşuyordu. Bence sabah kasabaya geldiğinde Lana onu ziyaret etmiş."

"Ama neden?"

"Niye burada olduğunu görmek için."

Leonard'ın aklı karışmış gibi görünüyordu ama herkesin önünde konuşmak istemiyordum.

"Seni bu işe sokmamam ve zorlamamam..."

"Beni hiçbir şey yapmaya zorlamıyorsun," dedi Leonard iç çekerek. "Dediğim gibi, onun tüm bunları neden yaptığını anlıyorum. Bu kasabadakiler, yıllardır insanlara eziyet edip onları öldürüyor ve Lana'ya kadar kimse yaşananları umursamamış bile."

Başka bir şey söyleyecektim ki Donny yanımıza gelerek özel konuşmamızı böldü.

"Failimiz Voltaire'den alıntı yapmayı bırakıp sonuna kalp koyduğu basit bir *siktir git* mesajı mı yazmış? Belki de kadın olduğu konusunda haklısındır ama sonunda kalp olan bir mesaj yazacaksan niye erkek botu giyersin ki?"

"Bu mesaj da senin sevgilin kadar saçma," dedi Lisa yanımıza gelerek.

Leonard tükürüğüyle boğulsa da ben yerimden kıpırdamadım.

"Dedi, sürekli onu kıskandırmaya çalışan saçma kız," diyen Hadley aramıza katıldı. Örnek almak için yanında getirdiği malzeme çantasıyla eğilirken benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

Bakışlarımı üzerinde gezdirince yanımdan ayrılırken giydiği kıyafetten farklı bir şey giymesi dikkatimi çekti. Özellikle dikkat çeken şeyse, kırmızı bir gömlek giymesiydi.

Yıllardır kızıl saçlarının gardırobunu kısıtladığından şikâyet edip durmasını dinlemiştim. Asla kırmızı giymezdi.

Ama giyen birini tanıyordum.

"Saçıma sakızını tükürdü," dedi Lisa dişlerini sıkarak.

"Ne zaman?" diye sordum. Hem yakın zamanda olmasını umuyor hem de yakın zamanda *olmamasını* diliyordum.

"Yanlışlıkla ikinizi bastığımda," diye mırıldandı Lisa. Yanakları kızarmıştı.

"Ve sen onu kışkırttıktan sonra," dedi Hadley eğildiği yerden, başını kaldırmaya bile tenezzül etmemişti. "Hem de iki kez. Ben olsam seni tokatlardım. Lana daha sakin davrandı."

Leonard kolumu tutarak beni atışan Hadley ve Lisa'dan uzaklaştırdı. Mahkeme salonundan çıkar çıkmaz bizi duyabilecek kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa baktı.

"Bir davaya yardım etmesi için Elise'i New York'a çağırdılar."

"Biliyorum. Sana ben söyledim. Elise de fiziksel olarak tam anlamıyla toparlanmadığı ve başka kimsenin davadan çekilmeyeceğinden emin olmak istediği için gönüllü oldu."

"Craig'i de başka bir şey için çağırdılar."

Başımla onayladım.

"Tek tek de olsa bizi tamamen bu davadan almaları an meselesi."

"Deneyeceklerdir," dedim omuz silkerek. "Müdürün, herhangi bir suçlama olmadan hepimizi davadan çekecek yetkisi yok."

Leonard mahkeme salonunun arkasında kalan ormanlık alana baktı.

"Lisa'yı kolayca öldürebilirdi."

Kaşlarım havalandı. "Ne?"

Tekrar bana döndü. "Sana karşı amansız bir korumacı tavrı var. Seni korumak için cinayet bile işledi. Yine de Lisa onu sürekli kışkırtmasına rağmen o ne yaptı, saçına sakız mı attı?" diye sordu dudakları kıvrılırken.

"Gerçek dünyadan hâlâ kopmamış."

Duvara yaslanırken düşünceli görünüyordu. "Dev Thomas kasabaya geri dönüyor ve Yargıç Thomas ölüyor. Neden aynı anda iki kişiyi öldürdü? Çok riskli. Murdock'ı da bu gece ölmesi gerekecek kadar önemli yapan ne?"

Ben cevap veremeden Hadley yanımıza yaklaşıp bizi süzdü. "Alın."

Bize kan lekeli bir dosya uzattığında eldivenlerimi tekrar taktım.

Dosyayı açıp karıştırmaya başladığımda neyi incelediğimi anlamam biraz vaktimi aldı.

"Bunlar, Murdock'ın sekiz yaşındaki kızının sağlık raporları. Bileği iki kez kırılmış, hatta şu an o kadar hassaslaşmış ki herhangi bir sporu yapamıyormuş. Diğer kemikleri de geçtiği-

Ninova

miz yıllar içinde defalarca kırılmış, birkaç farklı yerden kırılan kaburgaları da dâhil. Bahse girerim karısının sağlık raporu çok daha kötüdür. Raporu bizde yok ama gerekirse gizlice sistemden ulaşabilirim," dedi Hadley açıkça.

"Kızının dosyası neden burada?" diye sordu Leonard. Dosyayı benimle birlikte inceliyordu.

"Çünkü birisi görmenizi istedi," dedi Hadley.

Dosyayı hızlıca gözden geçirerek derin bir nefes verdikten sonra Leonard'a uzattım.

Hadley dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle uzaklaşırken Leonard da dosyayı inceledi.

"Kızını mı dövüyormuş?" diye sordu Leonard, gerilmişti.

"Bütün memurların ve şerifin bunu bildiğine ne kadarına bahse girersin?" diye sordum açıkça ortada olduğu hâlde.

Sessizce ona döndüm. "Şeriften hızlı davranıp Murdock'ın dul kalan karısıyla konuşmamız lazım," dediğim sırada bizi süzen iki memur içeriden çıktı.

"Collins tüm bu olanlar için ne diyor?" diye sordu Leonard. O sırada Hadley'ye ne yapacağımızı açıklayan ve sessiz kalmasını söyleyen bir mesaj yazıyordum.

"Collins, hâlâ elle tutulur bir kanıt bulmamız gerektiğini söylüyor. Şerif, beni öldürmeye çalışan memurun kendi başına hareket eden asi bir memur olduğunu söyleyince Johnson onu desteklemişti. Şu an sularına gitmek zorunda, sonuçta Johnson'la müdürün yaptıkları yüzünden alt kurul ve senato henüz bir araya gelmedi."

Kamyonetime doğru peşime takıldı. Kasabalı memurların dikkatini çekmemeye çalışıyorduk.

"Bu departmana, seri katil dosyalarında siyaset olmaz diye katıldım," dedi Leonard duygusuzca.

"Bir dava için kendinden ödün vereceğini de hiç düşünmemişsindir eminim ki," dedim.

Alayla güldüğü sırada kontağı çevirdim.

"Bir seri katile âşık olacağın da aklının ucundan geçmemiştir."

Yüzümü buruşturdum, başını iki yana salladı. "Evet. Özür dilerim. Çok erken oldu bu. Hâlâ olanları idrak etmeye çalışıyorum, tuhaf espriler ağzımdan kaçıp duruyor."

"Hadi gidip Murdock'ın dul kalan karısıyla konuşalım," diye homurdandım.

Altıncı Bölüm

Hatıralar yanıltıcıdır çünkü bugünümüzde olanlarla renklenmiştir.

-Albert Einstein

Bakışlarım, kollarını kızı Alyssa'ya saran Cheyenne Murdock'taydı. Alyssa ağlıyordu ama Cheyenne, gözlerini kapatıp rahatlamışçasına derin bir nefes verirken on yıldır dökecek yaşı kalmamış gibiydi.

Belki de bir babayı öldürdüğümden dolayı içimde minicik bir suçluluk duygusu olduğundan, görmek istediğimi görüyordum. Gerçi istismarcı bir koca *ve* babaydı.

Saçlarım hâlâ ıslaktı, evden çıkarken kurutmaya vakit bulamamıştım. Cesetleri bulmalarının ardından ne olacağını biliyordum.

Pencereden evi gözetlerken olacakları bekliyordum. Kesin birileri bu kadını susturmaya çalışacaktı ve bu kadında Logan'a lazım olan bir şey vardı.

Murdock hasta şerefsizin teki olsa da akıllıydı. Yapması emredilenin aksine, bütün fiziksel kanıtları yakacak kadar aptal değildi. Olur da şerif, babama yaptığı gibi ona sırtını dönmeye karar

veririse diye, işine yarayacak kanıtı güvende bir yerde saklayacak kadar akıllıydı.

Babamın adı, Cannon'a karşı hareket etmemeyi öğreten bir uyarı niteliği taşıyordu artık. Ben de bu kasabayı, benim aileme yapılanlar gibi bir başka aileyi daha yok etmeleri durumunda yaşanacaklar konusunda bir ibret hikâyesine dönüştürecektim.

Ancak korku saldığım kadar merhamet de göstermem gerekiyordu. Kurban konumuna düşenlere merhamet etmeliydim. Zayıf olmaktan ve susturulmaktan yorulanlara merhamet etmeliydim.

Bu kadının peşine düşeceklerdi. Kanıt sakladığıyla ilgili Murdock'ın boşboğazlık ettiğine hiç şüphem yoktu. Karısı kanıtın varlığından haberdar bile değildi muhtemelen. Ama memurların hepsi olmasa da bir kısmı biliyor olmalıydı.

Haklı olduğumu kanıtlamak istercesine uzaktan araba farları göründü. Sokağın sonunda bir arabanın motoru sustu ve farlar söndü.

Evin arkasındaki ağaca yerleşmiş, karanlığın gölgelerinin arasına gizlenmiştim.

Galiba bu akşam ikinci kez yıkanmam gerekecekti.

İki silüet eve doğru yaklaşırken ağaçtan inip kapatmadıkları arka kapıdan gizlice içeri girdim.

"Küvetin doldu," dediğini duydum kızına seslenen Cheyenne'in. Mutfakta durup perdelerin ardına gizlenen pencerelere baktım. Pencereden sadece arka taraf görünüyordu. Adamlar ön taraftan geliyorlardı ama birisi arkaya geçebileceği için dikkatli olmam gerekiyordu.

"Tamam," dedi çocuk, güçsüz bir sesle. Kalbimdeki sızıyı görmezden gelerek doğru şeyi yaptığımı kendime hatırlattım.

Çocuk üst kata yönelir yönelmez oturma odasına adım atarak görülmeyeceğim bir nokta buldum. Merhum kocasının bir fotoğrafını eline alan Cheyenne'i arkadan süzdüm.

Dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Cehennemde çürü, aptal piç. Bakalım şeytan, elini kaldırmana müsaade mi edecek yoksa seni kendi silahınla mı vuracak."

Dudaklarıma karanlık bir gülümseme yerleşti.

"Eminim ki şeytan Greg'le oynamaktan zevk alacaktır," dedim.

Karşımdaki kadın sendeledi. Gözleri irileşirken arkasını döndüğünde telaşlı bakışları beni buldu.

"Sen kimsin?

"Hayatını kurtarmak üzere olan biriyim. İki adam geliyor. Biri önden biri arkadan," dedim sesimi kısık tutarak. "Murdock'ın bazı kanıtları sakladığını biliyorlar."

Rengi atarken başımı salladım. "Bu akşam seni bir kez kurtardım, bu ikinci olacak. Bana borçlusun, Cheyenne."

Dudakları titredi ancak o bir şey söyleme fırsatı bulamadan ön kapı tekmelendi. Cheyenne çığlık atarken silahın namlusu ona çevrilmişti bile. Silahın ucunda susturucu vardı çünkü bu herifler oyun oynamaya değil, öldürmeye gelmişlerdi.

Daha ilk kurşunu sıkamadan önce odanın ön tarafına fırladım ve adamı bileğinden yakalayarak kolunu geriye doğru kıvırdım. Bu herifi tanımıyordum. Galiba şerif başını belaya sokmamak için bu işi dışarıdan hallediyordu.

Avucumun ayasını burnuna vurduğum adam inledi. Burnundan kan fışkırırken arkamı döndüm ve adamı silahsız bıraktım. Belimdeki bıçağı aldığım an arkamdan bir *klik* sesi duydum.

"Kimsin lan sen?" diye sordu diğer adam.

Herkes adımı öğrenmek istiyordu. Sanki gerçek adımı öğrenirlerse her şeyi çözeceklerdi.

Bu adamı da tanımıyordum. Duvardaki fotoğrafın çerçevesinden belli belirsiz yansımasını görebiliyordum.

Dövüştüğüm adam, kırık burnu ve bakışlarında küçümsemeyle bana bakıyordu.

"Kimin umurunda? Öldür şu sürtüğü," dedi burnu kanayan.

"Şu an adımın pek bir önemi yok. Ama bir zamanlar insanlar bana Victoria Evans derdi."

Ben onları tanımıyor olabilirdim ama nefeslerini tutuşlarına ve burnu kanayanın yüzüne yayılan hayrete bakılırsa, onlar beni tanıyordu.

"Duymadıysanız ben söyleyeyim... Kolay kolay ölmem."

Tam silahın kulağımı sağır eden bir sesle patladığını duyduğumda arkamı döndüm. Merminin yanağımı sıyırıp hafifçe yakarak geçtiğini hissettim. Hızla bıçağımı arkamdaki adamın boğazına sapladıktan sonra silahı alıp nereye sıktığıma bakmama bile gerek olmadan girişteki adama iki el ateş ettim.

Arkamdan gelen acı dolu iniltileri duyabiliyordum. Girişteki nin yere yığıldığından emindim. Önümdeki adamsa kendi kanında boğuluyordu. Bıçak korkunç bir sanat eseri gibi hâlâ boğazında duruyordu.

Bıçağımı çekerek sonunda başımı çevirince diğer adamın göğsüne isabet eden iki deliği fark ettim.

Omuzlarımı silkip hava atabilirdim ama bu beni küstah gösterebilirdi.

"Bunları tanıyor musun?" diye sordum Cheyenne'e. Köşeye sinmiş deli gibi titriyordu.

"Evet," dedi nefes nefese. Dudakları titriyordu. "Durham kardeşler," diye devam etti, sesinde biraz güç bularak. Titreyen

bacaklarının üzerinde dimdik durmaya çalışıyordu. "Şerifle poker oynuyorlar ve... Bazen de memurlara yaptırmak istemediği işleri onlara hallettiriyor."

"Galiba benden sonra gelmişler," dedim ikisinin de yavaşça ölmesini izlerken.

Kasabada gözümden kaçarak iyi iş çıkarmışlardı. Sürprizlerden nefret ederdim.

"Evet," dedi. Yine sesi titriyordu. "Sen... Sen gerçekten Victoria mısın?"

Kısık sesinde hürmet ve bir çeşit korku vardı. Kan gölüne dönmüş olan odaya baktıktan sonra Alyssa'nın aşağı inmemesini umdum.

"Kızın güvende mi?" diye sordum cevap vermek yerine. Bakışlarım Cheyenne'in üzerindeydi.

Çekinerek başını salladı. "Alyssa?" diye seslendi.

Çocuktan cevap gelmeyince Cheyenne yanımdan geçip koşarak merdivenleri çıktı. Üstüm başım kan içindeydi ve muhtemelen Jason Vorhees* kadar korkunç görünüyordum. Bu yüzden yerimden ayrılmadan bekledim ve çocuğa boş yere kâbus gördürmektense onlara kulak kesilmeyi tercih ettim.

Birkaç dakika sonra Cheyenne aşağı indiğinde omuzları rahatlamıştı. "Banyo yaparken başını suyun altına sokmayı seviyor. Hiçbir şey duymamış." Ardından önce bana, sonra ayaklarımın dibindeki adamlara baktı. "Sendin değil mi? O... O zamanki adamların hepsini öldüren sendin?"

Boğazı düğümlenmiş gibi zorlukla yutkunduğunda başımı yana yatırdım.

"Greg'i öldüren sen miydin?" diye devam etti sesi çatallaşırken.

---

* *Jason Vorhees*, 13. Cuma (*Friday the 13th*) film serisinin ikonik katil karakteridir. -ed.n.

"Bir çocuk istismarcısını, katili, vahşi bir herifi, özetle bir sadisti ben öldürdüm," dedim merakla karşımdaki kadını süzerek.

Elini saçlarında gezdirirken bakışlarını kasıtlı olarak oturma odasının zeminine yayılan iğrenç cesetlerden uzak tutuyordu.

"Şehir efsanesinden ibaret sanıyordum. Tüm o anlatılanların, şerif ve Kyle'ı daha da dokunulmaz göstermek için uydurulduğunu düşünüyordum. Ben bu kasabaya sen gittikten sonra geldim ve o konunun nadiren fısıldandığını duydum. Sonra bir gece Greg sarhoş oldu. O gece bana ilk kez vurmuştu. Hep kızımla onun arasına giriyordum ama çekip gidemiyordum. Gitmeme izin vermiyordu. Şerifin, onun peşime düşüp beni öldürmesine ve Alyssa'yı almasına yardım edeceğini söylüyordu."

Hıçkırıklarını bastırarak başını iki yana salladı. "Ölmesini istedim. Hatta şerife bile gittim, Cannon'ın istismarcı bir piçe yardım edeceğine dair Greg'in söylediklerinin blöf olmasını umuyordum. Ama değildi. Şerif anlattıklarımı dinledi ve Greg'i çağırdı. Ceza olarak da çenem kırıldı. İşte o zaman şerifi hizaya sokmasına yardımcı olacak kanıtı sakladığını bana söyledi. Bir daha kaçmaya ya da yardım istemeye çalışırsam kızımızın önünde boğazımı keseceğini söyledi."

Artık Greg'in peşine daha erken düşmüş olmayı diliyordum. Şaşırtıcıydı ama karısının kanıttan haberi vardı.

"Bir kasası var. İçinde ne olduğunu hiç görmedim ama şifresini en sevdiği ayakkabının içinde sakladığını biliyorum. Sayılar mevzubahis olduğunda hafızası çok kötü, bu yüzden yazmak zorunda kalmıştır. Sana getireyim."

Önüne geçip onu durdurduğumda sendeledi. "Federallere sakla. Tam olarak Kıdemli Özel Ajan Bennett'a. Sakın Johnson'a verme."

Pencereden yansıyan ışıklar gözümü aldığında yaklaşarak dışarı baktım. Sokağın sonunda park etmiş olan arabanın yanında bir kamyonetin durduğunu görünce dişlerimi sıktım. Logan farların önüne geçtiğinde midem altüst oldu. Siktir!

Telefonumu cebimden çıkarıp da geldiğini fark etmediğim mesajı görünce küfrettim.

HADLEY: Logan dul kalan kadının evine gidiyor. Yani memurun dul kalan karısının. Yargıcınkine değil.

Belli ki Jake kullan at telefonumun numarasını ona vermişti.

Telefonu kaldırarak beti benzi atan, titreyen Cheyenne'e baktım.

"Kim geldi?"

"İyi adamlar. Kanıtı onlara vereceksin."

"Ama sen korktun. Eğer iyi adamlarsa niye korkuyorsun?" diye sordu.

Kanlar içinde kalmış olan kıyafetlerimi ve yerdeki ölü adamları gösterdim. Onun üzerine bir damla kan sıçramamıştı.

"Ben iyi adam değilim," diye hatırlattım. Bunu duymak onu rahatlatmış gibi derin bir nefes verdi.

Ne kadar çarpık bir kasabadaydık böyle...

Masadan bir kâğıt alıp elimden geldiğince hızla bir adres yazdım. Logan eve girmeden buradan gitmeye çalışıyordum.

"Kasabadan çıkarken sana eşlik etmesini sağla. Beni hiç görmediğini, sadece gürültüden dolayı burada olduğumu fark ettiğini söyle. Bunlar yaşanırken kızının yanında banyodaydın, tamam mı?" diye sordum. Kanlı ellerimle ona temas etmemeye çalışıyordum.

Başını sallarken gerginlikle yutkundu.

Kâğıdı ona uzattım.

"Ailenin ya da arkadaşlarının yanına gidemezsin. Seni takip ederler. Telefonunu da bırak. Bu eve git. Burası benim Connecticut'taki evim, burada Olivia adında bir kadın yaşıyor. Sana, ihtiyacın olan her şeyi alabileceğin kadar para verecek."

Kâğıda bakarken gözleri yaşardı.

"Benim için neden bunları yapıyorsun?"

Bakışlarını bana çevirmesini izledim. "Senden çok kızın için yapıyorum. Bu kasabadakiler karşılarındakinin bir çocuk olmasını önemsemez. Bu akşam sadece seni değil onu da öldürmeyi planlamışlardı. Bunu aklından çıkarma. Kanıt, kasası gibi göz önünde olan bir yerde değildir. Her gün gittiği bir yeri düşün. Paranoyaklaşmış ve kanıt hâlâ orada mı diye kontrol etmek istemiş olabilir ama bunu senin önünde açıkça yapmamıştır."

Tekrar pencereden dışarı bakınca küfrettim. Kamyonetin evin önüne doğru yaklaştığını fark edip geri çekildim.

Cheyenne düşüncelere dalmıştı. Gözleri sonunda irileşti. "Nerede olduğunu biliyorum."

"Güzel. Sana eşlik etsinler, kanıtı al sonra da git. Kasabadan çıkarken sana eşlik ettiklerinden de emin ol, ne olur ne olmaz şerif gittiğini duyabilir. Benzin için falan mecbur kalmadıkça da sakın durma."

Kuvvetle başını sallayarak elindeki kâğıdı hayatının kurtuluşuymuş gibi tutuyordu. Evin kapısı tekmelenerek açıldığı için hâlâ açıktı, bu yüzden adım seslerini duyduğum an hiç vakit kaybetmeden arka tarafa koştum.

Ancak arka tarafa yaklaştığım an pencereden kumral saçların parıltısını fark ettim. Bakışları yerde olduğu için şükürler olsun ki çizgi filmlerdeki gibi kayıp duraksamamı fark etmemişti.

İçten içe küfrederek arkamı döndüm ve temizlik malzemeleriyle dolu odaya girdim. Bu kadar pervasız davrandığım için kendimden nefret ediyordum.

Lütfen kan damlatmamış olayım. Lütfen kan damlatmamış olayım.

Yalnız gelmeyeceğini bilmem gerekirdi.

Ben sessizce odanın kapısını kapatırken aynı anda diğer odanın kapısının çok hafifçe açıldığını duydum.

Hiçbir şey göremiyordum, sadece dinliyordum.

"Logan, burada cesetler var," diyen Leonard'ın sesini duydum.

Logan cevap vermedi. Kapının altından gelen ışık onun gölgesiyle bölündüğünde midem altüst oldu. Kapıyı açarsa bu daracık alanda saklanabileceğim hiçbir yer yoktu.

Kapının kolu çevrilmeye başladığında nefesimi tutup kaçınılmaz olanı bekledim. Logan hariç her şeyi planlamıştım ama sular bulanıp duruyordu. Beni bulursa ne yapacaktı? Bana ateş mi edecekti? Beni tutuklayacak mıydı? Bana zarar mı verecekti? Benden o an olduğundan daha çok mu nefret edecekti?

Cevabı şimdi almak zorunda değildim çünkü belli ki fikrini değiştirmişti. Kapıyı kapalı bırakıp uzaklaştığına dair adım seslerini duydum. Tuttuğum acı dolu nefesi verirken Cheyenne'le konuşmasını dinledim.

Cheyenne uydurduğum hikâyeyi anlatırken üst kattan küçük kızın annesini çağırdığını duydum. "Orada bekle, tatlım," diye kızına seslendi Cheyenne, çatlayan sesiyle. "Misafirlerimiz var."

"Hemen geleceğim," dedi Cheyenne onlara. O sırada ben de kahrolası malzeme odasından, görülmeden sihirli bir şekilde nasıl çıkacağımı düşünüyordum.

"Kadın haklı. Onu bu kasabadan çıkarmalıyız," dedi Leonard, Logan'a.

"Protokole karşı gelmiş olacağız, böyle bir şey yaptığımızı kimsenin bilmesine izin veremeyiz."

İkisi de bir anlığına sessiz kaldı. "Onun peşine düşeceklerini biliyormuş," dedi Logan sessizce.

"Evet ve o gelmeseydi şu an ayaklarımızın dibinde farklı iki ceset olacaktı," dedi Leonard. Kulağa sanki beni savunuyormuş gibi geliyordu.

Yani artık taraf mı tutuyordu?

Yanağıma uzanınca parmağımın temas ettiği yerde bir acı hissettim. Mermi sıyırıp geçmişti. Burada yara izi kalacaktı. Aptal şerefsiz.

Onu daha beter bıçaklayıp canını iyice yakmalıydım. Çocuğun bizi basıp yaşanan korkunçlukları görme ihtimali olmasın diye yapmamıştım.

"Bu ikisinin kim olduğunu öğren. Eminim şerifle bir bağlantıları vardır."

"Ama niye kadının peşine düşmüşler ki?" diye sordu Leonard.

"Çünkü bende ihtiyacınız olan bir şey var," dedi Cheyenne. Tekrar yanlarına giderek onları şaşırtmış olmalıydı. "Kızım şu an üzerini giyinip, çantasını hazırlıyor. Kocam sık sık bodrum kata inerdi, orada bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Her seferinde birkaç dakika kalıp dönerdi. Aşağıda gıcırdayan bir döşeme tahtası var. Bugüne kadar o tahtayı neden hiç tamir etmediğini önemsememiştim."

Adım seslerinin bodrum katta kaybolmasını dinledim. Çok dikkatle kulak kesilerek burada birisi kaldı mı diye duymaya çalıştım. Yukarıdaki çocuğun gözler önüne serdiğim katliamın ortasına inmesi ihtimaline karşı burada biri kalmış olmalıydı.

"Bunları görmeden kızı arabaya bindir," dediğini duydum merdivenlerden sesi gelen Logan'ın. "Bunu da yanına al."

Asırlardır bu küçük odadaymışım gibi hissediyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Leonard.

"Seninle geliyorum. Hadi. Şerif bunlardan haber alamayınca başkalarını gönderebilir."

Derin bir nefes verdim, gittiklerini duyduğumda rahatlamıştım. Kırık olduğu için zar zor kapanan ön kapının çarpma sesini duyduğum an, sonunda odanın kapısını hafifçe araladım.

Ortalıkta kimseciklerin olmadığını fark edince hızla arka taraftaki kapıya koştum. Ses çıkarmadan kahrolası evi geride bıraktım.

Ağaçların arasına daldığımda evdeki kapıların açılıp kapandığını duydum. Ayağımın altında çıtırdayan yapraklara küfretmekten kendimi alamadım. Soğuk bir ürperti kanla lekelenen tenimi ve saçlarımı yaladı.

Yeterince sessiz olmamıştım ama onlar da kadını evden çıkarmaya odaklandıkları için fark edeceklerini hiç sanmıyordum. Sonunda buraya gelirken adımladığım patikayı bulduğumda yapraklar ayaklarımın altında ezilmeyecek kadar çiğnenmiş hâlde olduklarından adımlarımı hızlandırdım. Direkt eve gidersem arkamda kandan bir iz bırakacaktım.

Etrafı kolaçan ettikten sonra üzerimdeki kapüşonluyu çıkardım. Botları da çıkararak çoraplarımla kaldım. Pantolonumu çıkarıp arka cebimdeki poşeti aldım ve kanlı kıyafetleri içine tıktım. Gece soğuğunda altımdaki taytla üşüyordum ama aynı zamanda soğuktan başka bir ürperti omurgama yayılıyor gibi hissediyordum.

Bakışlarımı etrafta gezdirdim ama her yer sessizdi. Hareket yoktu.

O zaman neden birisi beni izliyormuş gibi hissediyordum?

Poşetin ağzını bağlayıp kan damlamadığından emin oldum. Etrafıma temkinle son bir kez baktıktan sonra arkamı dönüp yalnızca çorapların örttüğü ayaklarımla kaldığımız eve doğru koşmaya başladım. Küçük dalların ve palamutların ayaklarımı keserek beni yolumdan etmesine izin vermedim.

Acıyı göz ardı etmeyi uzun zaman önce öğrenmiştim.

Ancak birinin beni izlediği hissini üzerimden atmaya çalışmak daha zordu.

Belki paranoyakça davranıyordum ama hiç sanmıyordum.

Arkamı tekrar döndüm ama ne bir ses duydum ne de birini gördüm.

Sonra izlediğim bütün kahrolası korku filmlerinde olduğu gibi omurgama bir ürperti yayıldı. Arkamda birinin olduğundan kesinlikle emindim.

Poşeti bırakıp arkamı dönerken dirseğimi karşımdaki yüze geçirmek üzere kaldırdım ama elini uzatıp dirseğimi tutarken diğer eliyle öbür kolumu tuttu. Nefesim kesildi. Hiç zorlanmadan beni bir ağaca yasladığında sert bedeninin üstüme kapandığını hissettim.

Öldürücü tepkimin önüne geçen tek şey, bakışlarımla buluşan mavi gözlerdi.

Ciğerlerimden boşalan oksijeni toparlamaya çalışırken nefesim kesildi. Canımı yakan o değildi, onu gördüğüm için canım yanıyordu.

Bana bakan gözlerinde sert bir ifade vardı. Kollarımı sıkıca tutuyordu ama ikimiz de istesem ondan kurtulabileceğimi biliyorduk. Asıl sorun, bunu ona zarar vermeden yapamayacak olmamdı.

"Tutuklanmayacağım," dedim yavaşça.

"Özgür kalmak için ne gerekirse yapacak mısın yani?" diye sordu. Sesi de bakışları gibi sertti. Bakışlarını yüzümde gezdirerek beni süzüyordu.

"Hayır," diye fısıldadım boğuk bir sesle. "Ne gerekirse yapmayacağım ama tutuklanmayacağım da."

Bakışları dudaklarımda gezindi. "Şu an kolayca benden kurtulabilirsin, değil mi?"

Tekrar gözlerime odaklandı.

Cevap vermedim. Gerek yoktu.

Cevabımı sözlü olarak dile getirmeme ihtiyacı yoktu ve yapabileceğim her şeyi ona itiraf etmeye pek hazır değildim.

Ellerini gevşetmedi ama daha da sıkmadı. "Leonard, Cheyenne ve Alyssa'ya kasabadan çıkana kadar eşlik ediyor ama sen odada saklandığın için bunları zaten duymuşsundur."

Nefesimi tuttuğumda dudakları kıvrıldı.

"O kadar uzun zamandır avcı sensin ki avlanmanın nasıl bir şey olduğunu unuttuğuna eminim. Ama her yerde seni arıyordum, Lana. Ve sandığından çok daha iyiyimdir."

Hareket etmeye hazırlandığımda beni sıkıca tutmak yerine ellerini gevşeterek yüzüme uzandı. Gözlerime bakarken yanağımı okşuyordu.

"İşleri batırdığım sırada senin Victoria olduğunu bilmiyordum. Ben asla..."

"Bir önemi var mı ki?" diye sordum sertçe. Kahrolası gözyaşlarımın akmaya başlamamasını umuyordum. Gerçi çoktan birikip onu bulanık görmeme sebep olmuşlardı. "Sen aydınlığın dürüst kahramanıyken ben hâlâ gecenin o çarpık canavarıyım."

Bulanık bakışlarımın ardından bile ifadesinin yumuşadığını fark ettim. "Bilsem, seni becerdikten sonra yatağımda çırılçıplak bırakmazdım. Yani evet, çok önemi var. Victoria'nın vekili

olarak cinayet işlediğini, takıntılı bir hasta olduğunu sandım. Victoria olman bambaşka bir şey çünkü vekil bir katil, genelde psikotik kriz geçirdiği için dengesiz bir tavır sergiler. Jacob Denver'ın seni manipüle ettiğini ve beni de piyon olarak kullandığını düşündüm."

Kalbim göğsümde acı dolu bir ritimle çarpıyordu. Bunu o da hissediyor mu, merak ediyordum.

"Jake beni asla manipüle edemez ve etmez de. Ayrıca sen de biliyorsun ki ben senden *hiçbir* dava için bilgi almadım. *Sen* bana geldin. Ve..."

Herkesin artık bildiği üzere genelde sürprizlerden, şaşırmaktan nefret ederdim. Ancak Logan beni şaşırtıp da dudaklarını dudaklarıma bastırdığında kalbim yepyeni bir ritimle atmaya başladı.

Başta çok güç uygulamadan onu itmeye çalıştım ama o beni daha da sertçe öperken gözyaşlarım akmaya başladı. Elleri, beni sertçe tutmaktan vazgeçip arzuyla kendine çekti. Kollarımı boynuna dolayıp yüzümden akan yaşlarla ona karşılık vererek teslim oldum.

Beni kucağına aldığı sırada öpücüğü beni resmen tüketiyordu. Yükselen hislerin her biri öpüşmemize yansıyarak bu öpücüğü aynı anda hem güçlü hem yıkıcı bir hâle getiriyordu.

Bacaklarımı beline doladım. Beni yiyip bitirirken arkamdaki ağaca yasladı. Diliyle kavga edercesine savrulan dilimle onun tadını alıyordum. Öfkeden mi yoksa duygusal davranmaktan mı kaynaklıydı, bilmiyordum ama şu an geri çekilemeyecek gibiydim.

Geri çekilmem gerektiğini bilsem de.

Yanımızdan bir çıtırtı yükseldiğinde ikimiz de öpüşmeyi bırakıp bakışlarımızı koşup giden tilkiye çevirdik. Tekrar

Logan'a döndüğümde nefesim tekledi. En son bu kadar yakın olduğumuzda gözlerinde göremediğim o yumuşak ifade şimdi karşımdaydı.

"Bilsem seni asla öyle incitmezdim," dedi yavaşça.

Güçlükle yutkundum. "Beni fiziksel olarak incitmedin. Seviştiğimiz sırada seni durdurabilirdim. Bildiğini fark etmiştim. Neler döndüğünü anlamıştım. Sadece seni, hak ettiğim öfkeni kabullenecek kadar seviyordum."

İnleyerek alnını alnıma yasladı.

"Bunu hak etmiyordun. Hayatımda ilk kez ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok, Lana," diye fısıldadı. Sesinde beni ortadan ikiye bölen trajik bir dürüstlük vardı.

Bir yanım, onu kötü yola çekip yaptığım şeyin, planlarımdaki işkence ve katliamlara rağmen çarpık olsa da doğru şey olduğunu ona göstermem gerektiğini söylüyordu. Ama böyle bir şey yaparsam onun ruhunu da çalıp benimkine mahkûm etmiş olurdum.

Diğerlerine söylemediğini ve beni şu an kollarında tuttuğunu göz önüne alınca, bunları bile asla beklemiyordum. Ancak benimle ilerlemesi, onun kaderini de geri dönülemez bir şekilde benim boktan kaderime bağlayacaktı.

"Seni seviyorum," dedim fısıltıyla. Henüz onu itemeyecek kadar güçsüzdüm.

"Seni seviyorum," diye karşılık verdi. Duyduğum bu sözlerle birlikte kalbimi saran buz tamamen çözüldü ve gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. "Bu yüzden şu an her şeye son verip benimle kaçman için sana yalvarıyorum," diye ekledi sesi çatlarken.

Böyle bir teklifin benim gibi biri üzerinde nasıl etki bırakacağına dair hiçbir fikri yoktu. Gitmek? Son vermek? Onun gibi bir ödülü alıp kaçmak?

Fazlasıyla cezbediciydi ama şerif ve memurları hâlâ yaşıyor olmasa, karanlık gölgeleri herkesin üzerine yayılıyor olmasaydı... giderdim. İntikama sırt çevirirdim. Ancak korku içinde o kadar çok masum insan varken çekip gidemezdim.

Cheyenne ve kızı gibi insanlar, onlar tarafından korunması gerekirken sırf karanlık sırları örtbas etmek için öldürülebilirlerdi.

"Onu hapse atacak kadar kanıt topladık," dedi Logan aklımı okumuş gibi.

Ancak o adalet sistemine inanıyordu. Cannon gibi bir adamın yalnızca gömüldükten *sonra* öleceğini anlamıyordu. İşte o zaman insanlar kanıtları umursardı. O herif çok fazla önemli ve güçlü adamın cebini dolduruyordu.

Müdür McEvoy gibi.

Kıdemli Özel Ajan Johnson gibi.

O adi vali gibi.

"Kararını hemen verme. Şu an sadece benim yanımda kal, bu akşam diğer her şeyi unutabiliriz," diye ekledi, dudaklarını tekrar dudaklarıma sürterek.

"Dava ne olacak?" diye sordum tam bir aptal gibi.

Davası çözülmüştü. Katil kollarındaydı.

O da aynı şeyi düşünüyormuş gibi sırıttı. "Bu akşam bensiz idare edebilirler. Leonard yerime bakar."

Yirmi dört saat içinde dört kişiyi öldürmüştüm. Bir geceliğine, içinde bulunduğumuz dünya çökmüyormuş gibi davranabilirdim.

"Bu, nerede kaldığını öğrenmek için bir tezgâh falan değil. İstesem Hadley'yi takip ederek öğrenebilirdim," diye ekledi beni tekrar öperek.

Acınası olsa da onun niyetinden hiç şüphe etmemiştim.

"Biliyorum," dedim iç çekerek. Çünkü Logan Bennett, dokunulmaz olmadığım gerçeğini bana unutturuyordu.

Başından beri tehlikeli bir oyundaydık.

Şimdi onu da kendimle birlikte cehennem çukuruna sürüklemeden önce durmam gerekiyordu.

Ninova

Yedinci Bölüm

Kusursuz bir çakıl taşı olmaktansa kusurlu

bir elmas olmayı yeğlerim.

-Konfüçyüs

İçeri Logan'la birlikte girdiğimde, Jake'in gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. Logan, sanki Jake aptalca bir şey yapacakmış gibi beni korumaya hazır bir hâlde kollarını belime doladı.

Jake hayretle bana bakmaya devam ederken parmaklarımı Logan'ın parmaklarına doladım.

"Tutuklandık mı?" diye sordu Jake. O kadar şaşkındı ki komik görünüyordu.

Logan homurdandığında ona yaslandım. "Burası tarafsız bölge. Cinayet işlemekten de tutuklamaktan da bahsetmiyoruz," dedi Logan sonunda. "Şu an bu kasabada olanlarla ya da burada olup bitenlerle ilgili konuşmayacağız."

Jake, kucağında dizüstü bilgisayarıyla bize bakarken kaşları hâlâ inmemişti. Etraftaki monitörler kasabayı farklı açılardan gösteriyordu. Logan her bir monitöre baktı.

"Bu çoğu şeyi açıklıyor," dedi derin bir nefes alarak. "Gerçekten tüm kasabayı gözetliyormuşsunuz. Tek bir kamerayı bile fark etmedim."

"Davayı konuşmayacağız sanıyordum," dedi Jake uyarırcasına.

Logan burnunu sıktığında hüzünlü gülümsememi bastırdım. İşine âşıktı ve doğası gereği merak ediyordu. Şu an doğru ve yanlış arasında büyük bir savaş içindeydi. Uzun zamandır yüzleşmediğim bir çatışmaydı bu.

Gözlerine yansıyan mücadele benim hatamdı.

"Bu teknolojiyi Jake, birkaç yıl önce NSA'dan arakladı, sonra da kendi versiyonlarını oluşturdu," diye açıkladım.

Jake koltuktan düşecek gibi duruyordu ama bu sanki önemli bir mesele değilmiş gibi omuz silktim. "Monitörler kasabanın en önemli noktalarını görüyor, biz de şerifin peşinden ayrılmıyor ve her hareketini izliyoruz. Ayrıca memurlardan da gözümüzü ayırmıyoruz. Hollis'in senin peşine düştüğünü böyle fark ettim."

Mümkün olduğunca duygusuz bir tavırla ona bakmadan konuşmaya çalışmıştım. Ancak sesim, son cümlede ne yazık ki çatlayarak bana ihanet etmişti.

Logan'ın belimde duran eli gerildi, beni kendine çekerek sıkıca sarıldı. Kokusunu içime çekip gözlerimi kapattım ve mümkün olduğunca kendimi ona bıraktım.

Sırada ne olduğunu bilmiyordu çünkü konuşmalara tümüyle hâkim değildi.

"Yani burada güvende misiniz?" diye sordu Logan. Ses tonuna yansıyan ve içimi ısıtan endişesine, yenilmiş bir iç çekiş eşlik etti. Onun seçeneği kulağa daha iyi gelse de hangi yolu seçeceğimi biliyordu.

"Konu sadece benimle ilgili değil," dedim göğsünden doğrulup ona bakarken.

Nefes alışları düzenli olsa da gerildiğini anlayabiliyordum.

"Seninle ilgili de olmadığı gibi," diye ekledim gömleğine tutunarak. "Sen iyisin. Bunu senden alamam."

Konuşmak için ağzını açtığı an evin kapısı açıldı. Tam zamanında arkamı dönerek Hadley'yi içeri adım atarken yakaladım. İrileşen gözleri Logan'a odaklanmıştı.

Hadley birkaç kere ağzını açıp kapattıktan sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra tekrar araladı. "Ne oluyor?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum," dedi Jake. Koltukta oturduğu yerden kıpırdamamıştı bile.

Logan inleyince tuttuğum elini çekiştirdim. "Bugünlük bu kadar yeter, biz yatak odasına geçiyoruz."

"Dört ceset senin bugünlük bu kadar yeter deme şeklin mi?" diye sordu Hadley duygusuzca.

Yüzümü buruştursam da Logan beni yatak odasına doğru takip ederken ifadesi değişmedi.

Oturma odasından Jake ve Hadley'nin telaşlı fısıltılarını duyabiliyordum ama kapıyı kapattım ve arkasına yaslandım. Geçici yatak odamda duran adamı süzüyordum.

Her yeri kaplayan çiçekli desenlere baktıktan sonra tek kaşını kaldırarak bana döndü.

"Ev sahipleri sadece yazları ve Noel'de buraya geliyor." Onların cesetlerinin nerede olduğunu falan aramak isterdi belki. Masum insanları öldürmeyeceğime güveniyor muydu, bilmiyordum.

Yatağa oturup ellerini kavuşturdu. Aynaya bakınca irkildim. Yüzüme ve saçlarıma kan sıçramıştı.

"Duş alacağım," dedim bu tuhaf duruma karşı.

Onun beyaz gömleğine de kan bulaştığını fark edince muhtemelen içimi bir korku sarması gerekiyordu.

Eski sevgilim benim kanayan yaram dese haklı çıkacak gibiydi.

Yanından ayrılıp onu her şeyin yükü altında yalnız bıraktığımda hiçbir şey söylemedi.

Kendimi, bir azizi uçurumun kenarına sürükleyip ona atlamasını ima eden şeytanın avukatı gibi hissediyordum.

Hızlı adımlarla koridordaki çekmecede duran notu aldım. Kullanmama gerek olup olmayacağını hiç bilmediğim notu. Oturma odası sessizdi ama Jake ve Hadley'nin arkadaki odada kendilerine has vakit geçirdiklerinden emindim.

Onları bölmek yerine notu Hadley'nin çantasına, ben bulanmasını isteyene kadar güvende kalacağını bildiğim yere sıkıştırdım. Ardından banyoya yönelip soyunmaya başladım.

Kendimden nefret ederek gözyaşları ve acı içinde temizlenmeyi bırakalı çok uzun zaman olmuştu. Ancak durmayan gözyaşlarımla duşun altına adım attığımda içimde yepyeni bir intikam vuku bulmuştu.

Kanı temizledim ve bu akşam ikinci kez gidere akan kızıl damlaları izledim. Duş perdesi açıldığında kendimi zor tutuyordum. İrkilerek yerimden sıçradım.

Logan, çırılçıplak bir hâlde yanıma adım attığında alametifarikası olan o gülümseme dudaklarında yer etmişti. Acaba rüya mı görüyorum diye merak ettiğim sırada beni öpmeye başladı. Dudaklarımı daha iyi istila edebilmek adına ellerini saçlarıma geçirip başımı geriye yatırdı.

Dudakları benden ayrıldığı an ellerini kalçamın altına uzattı, çıplak bedeni duşun altında ıslanmaya başlamıştı. Aramızda o kadar boy farkı vardı ki beni öpmek için kucağına alması hep daha kolay oluyordu. Aynı zamanda vücutlarımız da daha uyumlu bir şekilde hizalanıyordu.

Delirmiş gibi açlıkla, çaresizce öpüşüyorduk. İkimiz de bu gecenin birbirimizi sevebileceğimiz son gece olma ihtimali oldu-

ğunu biliyorduk. Bu gri bölgede, pencerelerin kapanıp da ikimizin sırt sırta zıt taraflarda kalmamız an meselesiydi.

Ama şu an olan şey neydi? Bu, veda etmenin doğru yoluydu. Önceki gibi ayrılmayacaktık.

Ona sürtünebilmek adına çabalarken sırtımı duvara yasladım ancak Logan benim çabama gerek kalmadan vücudumu hareket ettirebilecek kadar güçlüydü.

Sertçe içime girdiğinde inledim. Kazara onu ısırmamak için öpüşmemize ara vermem gerekmişti. Yüzünü boynuma gömdü ve beni her açıdan delirtmeye niyetlenmiş gibi kalçalarını hareket ettirmeye başladı.

Ona tutunarak parmaklarımı omuzlarına geçirdim. Sırtım ıslak duvarda yukarı aşağı hareket ediyordu. Logan hareket ederken su tek bir tarafımıza çarpıyordu. Boynumu öperek, yalayarak ve dişleyerek kendine bir yol çiziyordu.

Damarlarımda o beni tüketen, içime işleyen zevk dolu his çözülmeye başlarken ona sıkıca tutundum. Zirveye ulaşmak için çaresizce hareket ettiğim sırada sımsıkı tuttuğum omuzlarını kanatmamayı umuyordum.

Aynı yoğun hisse o da yaklaşırken bocaladı. İnlediğim an dudakları beni buldu ve tüm vücudum orgazmın şiddetiyle titredi. Hâlâ içimdeyken boğazından sert bir hırıltı yükseldi. Gücü tükendiğinden, vücudu gevşemeye başlarken beni kucağında tutmakta zorlanıyordu.

Beni kucağından indirdiğinde ayaklarım güçsüzce yeri buldu. Kendi başıma ayakta durduğum an bacaklarım titredi. Dudakları yumuşak, hürmet dolu bir öpücükle beni bulduğunda beni yine suyun altına itti.

Zaman kavramını yitirmiştim. Su soğumaya başladığında duştan çıkmak zorunda kaldık.

"Seni bırakamam," dedi suyu kapatırken dudaklarıma doğru.

Dudaklarım ondan ayrılıp da gerçekliğe tutunmamı sağlayan o temas koptuğunda, gözlerimiz buluştu.

Çok geçmeden üstüne çıkarak tutkuyla, içtenlikle ve açlıkla onu tekrar öpmeye başladım.

Ardından onlara istedikleri gücü vermem hâlinde beni yerle bir edecek içimdeki duygu selini bastırdım.

Beni bırakmamana izin veremem, dedim içimden. Kalbimizi kıracak olan gerçeklerle gecemizi mahvetmemeye çalışıyordum.

Sekizinci Bölüm

Herkese kulak ver ama kelimelerini

birkaç işitsin.

-William Shakespeare

Lana başını göğsüme yaslamış bana sarılıyordu, bense aylak aylak parmaklarımla saçlarını okşuyordum. Saat gecenin üçüydü ama ikimiz de uyumayı aklımızdan dahi geçirmiyorduk.-

Bunun yerine son birkaç saattir havadan sudan konuşup duruyorduk. Birbirimize kapılıp daha az sohbet etmeyi gerektiren şeyler yapmadığımız anlarda gündelik şeylerden bahsediyorduk.

Sıyırıp geçen mermi, yanağını hafifçe yarmıştı ama kanamıyordu. Bu yenilmez olmadığının göstergesi olmalıydı fakat Lana'nın, kurban konumundayken aldığı yaralardansa savaş yaralarını tercih eder gibi bir hâli vardı.

"Yani ben onca zamanı Plemmons'ın seni hedef almasından endişe ederek geçirirken sen, o herifi senden uzak tuttuğum için bana gıcık mı oluyordun?" diye sordum konudan sapmadan.

Göğsümde gülümsediğini hissettim. Parmaklarını karnımda gezdirerek aşağı doğru inen çizgileri takip etti.

"Biraz gıcık olmuştum ama daha çok önemsendiğimi hissettim. Sana zarar verememesi için onun ölmesini istemiyor olsaydım, endişenin kıymetini daha çok bilebilirdim."

Göğsüme bir öpücük kondurduğunda onu sıkıca tutarak kendime bastırdım. Bakışlarım tavanı bulduğu sırada olan biten her şeyi toparlamaya çalışıyordum. Zihnim karman çormandı. İçim tamamıyla darmadağınıktı.

Karşı olduğum her şeyi sorguluyordum.

Yargıç, jüri ve cellat rolünü üstlenmeyi hiçbir zaman istememiştim. Ben sadece hukuk ve gerçek adalet için mücadele ediyordum. FBI'da bana bir pozisyon teklif edildiği an tüm dünyam buna odaklanmıştı.

"Öyle dövüşmeyi nasıl öğrendin?"

"Beni dövüşürken görmedin ki," diye iç çekti. "Seninle asla dövüşmem."

Ona bakarken dudaklarım kıvrıldı. O da aynı anda bana baktı.

"Kim daha iyiymiş, deneyip görelim mi?"

Gülümsemesini bastırarak ciddi durmaya çalıştı. "Ajan Bennett. Kıçını tekmelemem itibarını sarsabilir. Yine de endişe etme, o kadar cesaretini toplarsan üstüne gelmem."

Kahkaha attım ancak kahkaha sesim kulağıma hüzünlü gelmişti. Etrafımızı saran ağırlığın arasında onun gülümsemesi de kasvetliydi. Başını tekrar göğsüme yaslayıp başıboş daireler çizme işine geri döndü.

"Artık bütün kirli sırların açığa çıktığına göre belki geçmişinden biraz bahsedersin," dedim sessizce. Parmakları hâlâ göğsümde gezinse de gerildiğini hissettim.

"Yaptıkları her şeyi duydun zaten. Daha çok detay vermemi mi istiyorsun?" diye sordu sert bir fısıltıyla.

Başını hafifçe kaldırarak yanağını okşadım. Dünyaya karşı geldiği aynı korkusuz bakışlarla bana baksa da içine gizlediği o hassas, yaşadığı her şeye rağmen korumak zorunda kaldığı o kızı görebiliyordum.

"Tüm bunlar yaşanmadan önceki geçmişinden bahsediyordum. Eskiden olduğun o kızla ilgili bir şeyler anlatabilirsin."

Bakışlarını kaçırarak derin bir nefes verdi.

"Eskiden olduğum o kız öldü. Onun ne kadar naif ve kırılgan olduğunu bilmek şu an kalbini kırmaktan başka bir işe yaramaz. Çünkü beni o olarak hayal edeceksin. Yanında hep gerçek ben olarak bulundum, Logan. Aramızdaki şey de sana davranışlarım da yalan değildi. Sadece sırrımı gizlemek için geçmişimden bazı parçaları değiştirdim."

Bana yaslansa da uzaklara sürüklenmeye başladığını hissediyordum.

Zihninin içinde kaybolmasına izin vermektense yerimden kalkıp üstüne geçtim. Beni öpmeye çalıştı ancak bacaklarının arasına rahatça yerleşip geri çekildim ve dudaklarımı uzanamayacağı mesafede tuttum.

"Bugün bu kadar gözü kara olmanın bir sebebi de o kız. Hiç o kız olmamışsın gibi davranırsan gerçeklikten kopmaya başlarsın. Bu çok tehlikeli bir yamaç."

Gözlerini devirse de dudaklarında beni şaşırtan küçük bir gülümseme belirmişti. Asla öngördüğüm şekilde davranmadığını izlemekten bıkmayacaktım. Ona bu kadar kapılmamın bir sebebi de, onu saran bu gizemli havası olmuştu.

Yapbozun parçaları bir araya geliyordu ancak ben hâlâ onu merak ediyor, gizemine kapılmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

"Jake gibi konuştun," dedi sonunda. Parmaklarını saçlarımda gezdirirken bacaklarını bacaklarıma doladı.

"Umarım Jake'le bu konuşmayı böyle bir pozisyonda yapmamışsınızdır."

Kahkaha atarak tekrar gözlerini devirdikten sonra iç çekti.

"Jake sadece arkadaşım," dedi hızla.

"Öyle diyorsan."

Bu geceki hiçbir gülümsemenin ağırlığını taşımayan gerçek bir gülümsemeyi bana bahşetti. Nedense onu kıskanmam hoşuna gidiyordu.

"Annemle babam değişik ilgi alanları olan özel insanlardı. Abim onların hep *eklektik* karakterleri olduğunu söylerdi."

Öyle bir anda konuya girmişti ki nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Neyse ki bir şey söylememe gerek kalmadan anlatmaya devam etti.

"Klasik müziği severlerdi ve abimle benim azıcık bile müzikal yeteneğimiz olmaması hiç hoşlarına gitmezdi. Ama *hard rock* ve caz dinlemeyi de severlerdi. İnsanları müzik zevklerine göre değerlendirmenin mümkün olduğunu söylerler bir de. Abim de bu yüzden onların eklektik karakterde olduğunu düşünüyordu."

Gülümsemesi genişledi.

"Harika bir ekiplerdi. Babam hademe olarak nankör bir iş yapıyordu, Öcü'nün temizlik geçmişinin olduğunu bu şekilde fark edebildim. Annem de adli tabipti. Her gün ölümle burun buruna gelen birine kıyasla fazla neşeliydi. Beni de sık sık yanında işe götürdüğü için cesetlerin yanında biraz fazla rahattım. Sırayla yemek pişirir, birlikte temizlik yaparlardı. İkisi de birbirini kendinden önemli görmezdi."

Sanki anılarını hatırlamış gibi uzaklara dalıp gitti. Bakışlarımı ondan ayıramıyordum, onu izlemeye devam ettim. Daha önce onu hiç böyle huzurlu görmemiştim.

"Dans ederlerdi," dedi. Tekrar gözlerime bakıp gülümserken gözlerinde bir parıltı can bulmuştu.

"Dans mı ederlerdi?"

"Biz yatağa gittikten sonra her akşam oturma odasına geçer, sakin bir şarkı açarlardı ve dans ederlerdi." Gözleri yaşarırken boğazını temizledi. "Annem başını hep babamın göğsüne yaslardı, babam da gözlerini kapatır müziğin ritmiyle salındıkları sırada anneme sarılırdı. Annem çok iyi şarkı söylerdi, bu yüzden dans ettikleri sırada sık sık şarkıya eşlik ederdi."

Yanağına düşen bir damla yaşı başparmağımla sildiğimde parmağıma uzandı.

"Sırf dans ederken onları izleyebilmek için gizlice odamdan çıkardım. Bazen babam beni yakalardı ama azarlamak yerine onlarla dans etmeme izin verirlerdi. Marcus'a da aynı şekilde. Hatta Jake'in bizde kaldığı geceler o da dansa davet ediliyordu. O kadar harika zamanlardı ki sonunun trajediyle biteceği kaçınılmazdı. Güzel anlar, kötü olanlara kıyasla daha az hüküm sürüyor."

Derin bir nefes vererek bana gergin, önceki kadar içten olmayan bir gülümseme bahşetti.

"Gerçekten âşıklarmış. Böyle bir ailede büyümek güzel olmalı," dedim anlatmaya devam etmesi için onu yüreklendirmeye çalışarak.

Gözlerindeki parıltı söndü, tekrar o soğukluk yüzeye çıkınca aklım karıştı.

"Böyle bir şeye uzun süre şahit olunca değerini bilmiyorsun. Marcus'la hep böyle bir aşkın yaygın, kolay bulunabilir, çabasız bir şey olduğunu düşünmüştük. Bize göre birine âşık olmak bu dünyadaki en kolay şeydi."

Elini göğsüme uzatarak kalbime bastırdı, bakışları da oraya odaklanmıştı.

"Aşkın ne kadar karmaşık olacağını ya da insanların kıskanınca ne kadar saldırganlaşacağını bilmiyorduk."

"Kıskanınca mı?"

Bakışları yüzüme çevrilirken elini kalbimden çekti. "Herkes annemle babamın arasındaki aşkı kıskanıyordu. Babam alt sınıf bir hademeydi ama yakışıklıydı. Annem güzeldi, gülümsemesiyle ölüleri bile hayata döndürebilirdi. Saflık ve sıcaklık doluydu. Benim tam zıddımdı."

"Eminim Lindy Wheeler'ın yanında yaşayan küçük kız buna karşı çıkardı," diye hatırlattım.

Bakışları tekrar sertleşince konuşmamın iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Zihninin derinliklerine sürüklenmesinin önüne geçecek ne söyleyebileceğimi bilmiyordum.

"Lindy de çok acı çekti. Aynı acıları çekmiş birine nasıl iyi geleceğini bilir. O küçük kız emin ellerde. Buna şüphem yok. İyi bir şey yapmış olmam, beni o kızın sandığı gibi melek yapmaz. Bunu dert etmiyorum bile. Melek olmak falan *istemiyorum*. Annemin başka bir versiyonu *gibiydim*, sadece daha fevriydim ve kendimi savunmaya hazırdım. Bunların dışında ona benziyordum. Herkesin içindeki iyiliği görürdüm, birisi beni kırmaya çalışsa bile gülümserdim. Çok güçlü, çok zeki olduğumu sanıyordum. Asıl sorun şuydu, iyiliğin olmadığı yerlerde bile iyilik görüyordum."

"Kyle'da olduğu gibi mi?" diye sordum gerilerek. O herifin ona dokunduğunu biliyordum...

"Kyle'da olduğu gibi," diye tekrarladı soğuk ve duygusuz bir sesle. "Şerefsizin teki olduğunu kanıtlamasına rağmen ona güvendim. O geceye kadar içindeki saf kötülüğü hiç görmemiştim.

Abim de benim kadar naifti. İkimiz doğruca tuzağa çekildik, hazırlıksızdık ve bizden fazlalardı, kaçıp gitme şansımız yoktu. Böyle şeyler olacağını asla tahmin edemedik çünkü insanların bu kadar zalim olabileceğini düşünmezdik."

Kendini kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes verdi. Onu zorlamadım ya da bir şey söylemedim, nasıl anlatmak istiyorsa öyle anlatması için ona müsaade ettim.

Fakat detayları onun ağzından duyarsam, sonunda bu intikam çılgınlığına bizzat katılmaya karar verebilirdim. Nasıl saldırıya uğradığını dinleyecek kadar güçlü değildim. O heriflerin yaptıklarını anlatırsa hepsini öldürmeden nasıl duracağımı bilmiyordum.

"Bunu zor yoldan öğrendik. Hayatta kalmayı başardığımda üzerimdeki naifliği söküp attım. Abime, tutmaya kararlı olduğum bir söz verdim. Yalnızca benim yerine getirebileceğimi bildiği bir söz. Şimdi iyiliği sadece gerçekten varsa görüyorum. Daha akıllıyım. Daha akıllı olmamı sağladılar. Ayrıca beni bugün olduğum ölümcül ve acımasız kişiye dönüştürdüler. Bunun bir sebebi olduğuna inanmak zorundayım. Tattığım o korkunç kaderden, birilerini her kurtarışımda kendimi Marcus'a daha yakın hissediyorum."

Zihnim karmakarışıktı. Yapması gereken tek şey onun tarafına katılmamı söylemesiydi, hemen katılırdım. Ancak böyle bir şey yapmadığı için minnettardım da çünkü ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.

"Işıklar kapanıp da müzik çalmaya başladığında annemle babamın dans ettiği zamanları düşünüyorum. Çok küçüktüm. Çocukken o anıların üzerine titreyip her şeyi hafızama kazımamın ne kadar önemli olduğunu anlamıyordum. Ancak zihnim-

deki anılar benimle kaldı. O anılar beni hayatta tutup kâbuslarda boğulmamın önüne geçti."

Onu incelerken başparmağım dudağında gezindi.

"Hadi," dedim üstünden çekilip kalkarken.

Aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu. Telefonumu alıp bir müzik açtım. Ânında gözleri parladı. Elini tutup onu bana katılmaya teşvik ettiğim sırada gülümsüyordu.

Yatak odasının ortasında çırılçıplaktık, onu kendime çektim. Başını göğsüme yasladı, dudaklarımı başına götürürken onu mümkün olduğunca kendime bastırdım.

Ve dans ettik.

Birkaç şarkı boyunca da dans etmeye devam ettik.

Ta ki Lana, bir anda üstüme çıkıp beni açlıkla öpmeye başlayana kadar. Sanki kendini tutamıyordu ve gecenin sona ermesine az kalmıştı.

Onunla tekrar ve tekrar seviştim. Güneşin ilk ışıkları üzerimize dökülüp de artık sevişecek mecalimiz kalmayana kadar.

Üzerimde rahatça uzanırken gözleri kapanmaya başlamıştı. "Neden Lana Myers? Bu ismi neden seçtin?" diye sordum.

Gözlerini zar zor açık tutarken gülümsedi.

"Annem, ben doğmadan önce babamla ismim konusunda tartışıp durduklarını söylemişti. Marcus'un adına hemen karar vermişler ama benimki, onların nadir tartışmalarından biri hâline gelmiş. Annem, merhum büyükannem için adımı Victoria koymak istemiş. Babam da Lana ismini seviyormuş, küçükken anne babasıyla seyahat ettiği sırada bu ismi duymuş. *Victoria* isminin getirdiği o abartıdan ziyade, benim bir Lana olduğumu hissettiğini söylemişti."

Küçük bir kahkaha attı, yine anılara dalmıştı.

"Annem ben doğduktan sonra kendisinin haklı olduğunu fark etmiş. Ancak babam da haklıymış çünkü Lana'nın anlamı bana çok uyuyormuş. Gerçi annem, benim bütün Victorialar kadar öfkeli olduğum konusunda ona sık sık karşı çıkmış."

Başımı eğdim, ailesinin arasındaki bu esprinin anlamını bilmek istiyordum. "Lana'nın anlamı ne ki?"

"Ülkeden ülkeye değişiyor. Kıymetli. Küçük kaya parçası. Güneş ışığı. Ama babam en çok Hawaii anlamının bana uyduğunu söylerdi. *Ayakta kalan, durgun sular kadar sakin olan.* O dinginliğe erişebilmem için bir fırtına kopması gerekti tabii."

Tekrar gözlerime baktığında gülümsedim. Bu ismin ona ne kadar uyduğunun farkına varmıştım.

"Anlamı olan bir isim lazımdı, yeni bir kişilik yaratıp kaybolmamın önüne geçecek bir isim. Tek seçeneğim de buydu," diye devam etti.

Burnunu okşadıktan sonra ucuna hafifçe vurdum. "Sana çok yakışıyor gerçekten. Ama niye Myers?"

Dudakları daha karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Babam korku filmlerine meraklıydı. Eski korku filmlerine. Anneleriyle meselesi olan yakışıklı ahmaklarla uğraşacak kadar sabrı olmadığını söylerdi."

Kendimi kahkaha atarken bulunca o da gülümsedi.

"Annem de sadece korkunç ve arsız psikopatları izlediğini ama onların da anneleriyle meseleleri olduğunu söyleyerek ona takılırdı. Michael Myers* babamın favorilerindendi."

Başımı iki yana sallayarak kahkaha atarken elini uzatıp parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Bakışlarımız buluştuğunda sakin bir sessizlik bizi sardı.

---

* *Michael Myers, Halloween* adlı 1978 yılı, ABD yapımı filmde ortaya çıkan, maskesi ve suskun yapısıyla tanınan kurgusal seri katil karakteridir. -ed.n.

"Davayla ilgili bir soru sorabilir miyim?" diye gergin bir sesle sordum.

"Her şeyi biliyorsun zaten," dedi Lana temkinlice. "Geriye kalanları sana anlatamam."

"Asıl katilin kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum duraksamadan.

O sırada kapı tıklatılarak konuşmamızı böldü.

"Evet?" diye seslendi Lana. Üzerimde yatıyordu.

"Buluşmanızı bölmek hiç hoşuma gitmese de şu an acil bir toplantı var. Donny mümkün olduğunca hızla kulübelere dönmemiz gerektiğini söyledi."

"Siktir," dedim inleyerek. Güne şimdiden küfrederek başlamıştım.

Lana hiç çaba harcamadan zarifçe üstümden kalkıp bir sabahlık giydi. O kuşağını bağlarken ben kendimi yataktan zor kaldırabilmiştim. Duvara yaslandı ve hızlıca giyinmemi izledi.

"Sen iyisin, Logan," dedi Lana sessizce. Şifonyerin ucuna yaslandığında dikkatimi ona verdim. "Sende en çok sevdiğim şey bu. Sana doğru gelen neyse, onu yap. Benim için endişelenme. İyi olacağım."

Dün akşam o soruyu sorduğumda cevabının ne olacağını biliyordum ama sesindeki kararlılığı duymak, mideme bir yumruk yemişim gibi hissetmeme sebep oldu.

"Bu bir veda değil, Lana. Bu akşam yine geleceğim. Muhtemelen uyumamız gerekecek ama geri geleceğim."

Bana gülümsese de bu seferki yine karamsar bir gülümsemeydi.

Telefonumu açtığım an okumaya vaktimin olmadığı bildirimler delirmiş gibi ekrana düşmeye başladı. Son birkaç dakika-

mı mesajlarla harcamak yerine Lana'yı öperek, bu işi bitirmeye karar verse bile onu sevdiğimi bilmesini sağladım.

Bunun neden doğru veya neden yanlış olduğuyla ilgili binlerce argüman kafamda dönüp duruyordu ama Lana'dan vazgeçmeyecektim.

"Sonra görüşürüz," dedim dudaklarına doğru.

"Sonra görüşürüz," diye fısıldadı.

Hadley'yle evden çıkıp onun arabasına yöneldiğimiz sırada dağılan saçlarını fark ettim... Bu evde sadece iki yatak odası vardı.

"Eş cinsel olduğunu sanıyordum," dedim. Tanrı bilir nereden bulduğu gümüş rengi arabanın yolcu koltuğuna geçmiş, bilgisayarında çalışmaya başlamıştı bile.

"Olmadığımı söylemiştim. Erkeklerden de kızlardan da hoşlanıyorum... Ama ne var biliyor musun? Bence bu konuşmayı sonra yapmalıyız. Donny'yi rahatsız eden şey beni endişelendirdi."

"Önemsiz bir şeydir," dedim ilgisizce.

Kulübelere döndüğümüz sırada, Lana'ya asıl seri katilin kim olduğunu sormama rağmen cevabımı alamadığımı fark ettim.

Ancak gözlerindeki bakıştan belliydi, biliyordu.

Ninova

Dokuzuncu Bölüm

Bugün her şey yolunda, işte bizim illüzyonumuz da bu.

-Voltaire

"Gösteri zamanı geldi mi?" diye sordu Jake oturma odasına adım atarken. Saçlarımı toplayıp botlarımı gitmiştim, siyah kıyafetimde patlayan tek renk kırmızı tişörtümdü.

"Finale geri sayım."

Fırçaları alıp kapüşonumu başıma çektim ve iki boya kutusu aldım.

"Sen doğuya git ben batıya. Gittikleri toplantının anlamını bildiğini varsayıyorum," dedi Jake.

"Evet. En başından beri öngördüğümüz şey. Johnson ve müdür tüm soruşturmayı aceleye getirmeye çalışacak. Johnson hedefini seçti, Diana'nın oğlu. Hem de sayısız mazereti ve kilometrelerce ötede olmasına rağmen."

"Ve onlar daha herifi tutuklamaya karar bile veremeden onlara cehennemi yaşattıracak şahane bir avukatla çıkmasına rağmen," diye ekledi Jake sırıtarak.

"Bu kadar öngörülebilir olmaları neredeyse beni hayal kırıklığına uğratıyor." Yalandan hüzünle iç çektiğimde Jake ondan beklediğimin aksine gülümsemiyordu.

"Planın son kısmı içime sinmiyor. Bence kendini riske atmandansa buradan gidip havai fişeklerin ardımızdan patlamasına müsaade etmeliyiz."

Göğsümü ağrıtan tüm o sancılı hisleri bastırarak tek kaşımı kaldırdım. Bugün Logan gidecekti. Bu gece Logan beni unutmakta özgür olacaktı.

Hayatına devam edecekti ve önünde sonunda tüm bunların onun kusursuz karakteri için bir leke olduğunu fark edecekti.

"Eğer şimdi yoldan dönersek, Jake, sadece onların hayatta kalma ihtimalini riske atmış oluruz. Biraz inançlı ol. Ben hepsinden daha iyiyim. Bana ellerini dahi süremediler."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Bakışlarını yara bandı taktığım, merminin sıyırdığı yanağıma çevirse de boyaları alıp iki ayrı arabada hazırlandığımız sırada bana karşı çıkmadı.

"Oyalanma. Korku salacağımız koca bir kasaba var," dedim az önceki konuya devam edeceğini fark ettiğimde.

Hayatımı kaybetme ihtimalimden endişeleniyordu.

Bense hayatta kalma düşüncesini önemsemeyecek kadar içi boş bir hayat görüyordum.

Onuncu Bölüm

Yıkıma giden yol, ideale duyulan sözde bağlılıkla ilerler.

-Albert Einstein

"Benimle taşak geçiyor olmalısın," dedim göğsünü kabartan Johnson'a ters ters bakarak. Kasılmaktan patlayacak kahrolası bir goril gibi duruyordu.

"Emirler böyle. Sen ve *ekibinin* kalanı Quantico'ya dönüyorsunuz. Müdürün emri. Bu kasabada insanlar ölürken aktif davanı bırakıp da on yıl önce *kapanan* bir davanın peşine düşersen böyle olur. Bir gecede dört kişi öldü ve sen bir soru sorma gereği bile duymadın. Diğer bütün memurlar bölgedeki ormanları dik didik ederken gelmedin bile."

Bana sırıtarak bakan küstah orospu çocuğuna saldırmamam için Donny beni yakaladı.

Donny'den kurtulduktan sonra telefonumu çıkararak kapıya yöneldim. Kamyonetlerden birine kadar bana eşlik etmeye hazırlanan pervasız salak memuru görmezden geldim.

Collins sonunda telefonu açtı. Ânında ona patladım.

"Bunu yapmalarına izin mi vereceksin? İstediklerini yapsınlar diye bizi görevden almalarına izin mi vereceksin? On yıl önce yaptıkları gibi yine cadı avına çıksınlar diye? Belli ki derslerini almamışlar. Gerçekten taşaklı bir avukat sevgilisi olan profesyonel bir sporcunun peşine mi düşüyorsun?"

Collins derin bir nefes verdi. "Konu benden çıktı, ayrıca sevgilisi tutuklanma olayına daha niyet edilmeden bile olacakları önden biliyormuş. Belli ki aralarında bilgi sızdıran birisi var ve kız davaya bayağı hâkim. Bu kez geçen seferki gibi olmayacak."

Bilgi sızdıran birisi yoktu. Lana ya da Jake olacakları öngörüp muhtemelen Diana aracılığıyla onları uyarmıştı. Ya da onları ele vermeyecek başka bir şekilde. Belki de bu noktada artık kimin neyi bildiğini umursamayarak bir kumar oynuyorlardı.

Kasabadakiler bu sefer kanıt türetemeyeceklerdi çünkü Diana'nın oğlunun sağlam mazeretleri vardı. Oyun oynamaya kalkarlarsa çok belli olurdu.

"Geri gel," dedi Collins.

"Sikerler. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Mecbursun, Logan," dedi öfkeyle. "Müdür, hakkında açılacak soruşturma süresince görevlerinden alınmanı önermek üzere bir toplantı düzenledi. Tüm ekibini tehlikeye atmak ve katille alenen empati yapmakla suçluyor. Kocası cinayete kurban gittiği ve evinde iki cinayet daha işlendiği hâlde bu işlenen cinayetleri rapor etmek yerine bir kadın ve çocuğun kasabadan ayrılmasına yardım ettiğini bile söylüyor. Önceki davayı araştırırken temkinli olmanı söylemiştim. Beni dinlemedin."

"Demek sen de çıkarlarına göre davranıyorsun. Bundan daha iyisini yapabileceğini sanmıştım. O kadının da cinayetlerde parmağı yoktu. Meşru müdafaa olarak bir başkası onun yerine

harekete geçmişti. O adamlar, Cheyenne Murdock'ı susturmak için gönderilmişti."

Bir süre sessiz kaldı. Dönüp ekibimin kalanının toparlanmasını izledim, çok kolay pes etmişlerdi. Lana'yı bu kasabada bırakamazdım. Beni zorlarlarsa istifa edip kendi başıma burada kalırdım.

"Çıkarlarıma göre davranmıyorum ama bulduğun kanıtın yeterli olup olmadığından emin olmak için onların oyunlarına ayak uydurmam gerekiyor. Kendi rızanla oradan ayrılıp yanımıza gelmezsen Johnson göreve engel olduğun için seni tutuklayacak ve tutuklu olduğun müddetçe seni oradan kurtaramayacağım. Ben gelene kadar her şey için çok geç olabilir. Bunu riske atma çünkü değmez. Bulduğun şeyi kimseye söyleme. Sadece geri dön. Seni o hücrelerden birine atmalarına izin verme. O kasabanın neler yapabileceğini biliyorsun."

Bakışlarım etrafımdaki adamlarda gezindi. Burada kilitli kalırsam Lana'nın kendi başımın çaresine bakabileceğime güvenmeyeceği çok açıktı. Geçmişinden peşini bırakmayan kötü anılar yüzünden peşimden gelmek gibi bir riske girecekti.

Ve hiçbir şeyi riske atmamamın tek sebebi buydu.

"Tamam," dedim tersçe. "Ama ben dönene kadar bu durumu çözsen çok iyi olur."

"Deniyorum, Logan. Gerçekten. Sadece bana..."

Yüksek bir cızırtı hoparlörden yükselirken bakışlarımı oturma odasındaki televizyona çevirdim. Buraya geldiğimizde gördüğümüz o tek masum memurun, şerifin buradaki televizyon hizmet ağının sahibi olduğunu ve özel yayın yapma yetkisi olduğunu anlattığını hayal meyal hatırlıyordum.

Ancak yayın yapan o değildi.

"Logan?" diye seslenen Collins'i duymazdan gelerek oturma odasına adım attım. Televizyonda beliren slayt gösterisini izlemeye başladım. Kasabanın gün batımındaki rastgele birkaç fotoğrafı dönüp duruyordu.

Bir ses duyuldu, *Testere* filmindeki kahrolası ürkütücü sese benziyordu.

"Delaney Grove vatandaşları. Kasabayı temizleme zamanı geldi. Gidip kendinizi kurtarmak için gün batımına kadar vaktiniz var... Bu kasaba artık bizim. Günahlarınızdan tövbe edeceksiniz. Geçmişinizde sebep olduğunuz kâbusları tadacaksınız. Seve seve kapattığınız o gözleriniz artık görecek."

Slayt anlam kazanmaya başlamıştı. Tanıdık genç bir kız ve bir çocuğu sokakta görünce midem bulandı. Şerefsizler bunu kayıt altına mı almışlardı?

Kyle Davenport'un daha genç bir versiyonu ikisinin karşısındaydı. Ekran Victoria'nın yerde, Marcus'un hemen arkasında olduğu bir görüntüyle aydınlandı. Marcus'un çığlıkları neredeyse kaydı durdurmaları için onlara yalvarmak istememe sebep olacaktı ama Victoria karşı koyuyordu. Tüm gücüyle karşı koyuyordu.

Onu tutuyorlardı.

İkiye karşı on üç.

Parmakları Victoria'nın kollarını sararak onu zapt etmeye çalışıyordu. On parmağın onu da. Demek parmaklarını bu yüzden kesiyordu.

"Birisi durdursun lan şunu!" diye bağırdı şerif. Kulübelerin birinden koşarak fırlamıştı. "Hank'i ara ve fişi çekmesini söyle!"

"Deniyor!" diye bağırdı memur. "Bu saçmalık sistemi bozuyor."

Korkunç anları gösteren kayıt, sanki çeken kişi çok yorulmuş gibi birden kesildi ve sonra ekranda aynı mide bulandırıcılıkta bir kadere maruz kalan Robert Evans belirdi.

Memurların yapabileceği en korkunç şeyler ekranı doldururken başımı çevirdim.

"Hemen!" diye bağırdı şerif. "Hemen kes kaydı!"

Telefonla konuşuyordu ama gözüm onu görmüyordu bile çünkü yükselen sesle birlikte dikkatimi tekrar televizyona vermiştim.

"Kötülük duyulmadı."

Ekran tekrar kararsa da gayet net ızdırap dolu çığlıklar duyuluyordu.

"Kötülüğü görmediniz."

Televizyon, bölünmüş ekranda yan yana gösterilen rahatsız edici kayıtlarla aydınlandı.

Sonra ekran tekrar karardı ve cübbeli bir silüet ortaya çıktı. Görünen tek şey koyu renk başlığıydı. Kırmızı eldivenli elinin yaklaştığı yüzü gölgeden ibaretti. Bir parmağını uzatıp görülmeyen dudaklarına bastırdı. Evrensel *şşt* işaretini yapıyordu.

"Kötülüğü konuşmadınız."

Ekran tekrar karardı ve bu sefer televizyonlarını izleyen farklı insanların görüntüleri belirdi. Çığlık sesleri ve bir panik dalgası yayılmaya başladı. Stadyumdaki bir maç esnasında farklı insanları gösteren kameralar gibiydi ve herkes olanları biraz geç idrak ediyordu. Ancak yüzlerinde heyecan değil, saf korku vardı.

Sanki her evin oturma odasında kamera varmış gibi tek tek kasabadaki insanlar gösteriliyordu. Yüzleri ekranda belirdiği an herkes yerinden fırlıyordu.

Herkesin evlerinin kapısını açık bulduğunu ama sadece aynalarının çalındığını söyledikleri günü hatırladım.

Aynalar hâlâ gizemini koruyordu ama kapıların neden açık olduğu şimdi anlaşılmıştı. Onlar yan odada her şeyden habersiz uyurken Jake, evlere kamera yerleştirmişti.

Ekran evden eve geçiş yaparken şerifin telaşı git gide artıyordu.

"Gün batımında," dedi ses tekrar. Gölgedeki başlıklı figür yine ekranda belirdi. "Yoksa canavar peşinize düşer."

Figür ekrana yaklaşıp yüzünü açarken bir anda gölge kayboldu... Ancak yüz yerine bir maske vardı.

Maske de aynaydı. Özellikle gösterdiği bir şey olmasa da herkese bir mesaj veriyordu. Yani başka bir deyişle, yansımada görülen kişi aynanın ta kendisiydi.

"Peşinize düşen canavar, ölmeyi hak eden canavarlar kadar kötü değil. Tarafınızı seçin. Hemen şimdi."

Ekranda Belker Sokağı belirdi. Arkada tabela görünüyordu ama odak noktası asfalta saçılan fazla miktarda kandı. Kanın arasında bir çift kanat görür gibi olunca gözlerimi kıstım, bu Marcus'un olduğu yerdi. Aklımda hemen buraya ilk geldiğimizde meleklerle ilgili yazılan yazı geldi.

"Ölmelerine izin verdiniz. Şimdi kendinizi kurtarın. Hâlâ fırsatınız varken."

Ekran karardı ve cızırtı sesi etrafı sardı. Memurun biri kanalları değiştirse de hepsi birbirinin aynıydı.

"Hepsini duyabildin mi?" diye sordum Collins'e. Leonard ve Donny boş boş ekrana bakarken dışarı çıktım.

"Duydum. Ama yine de gelmen lazım. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Acele et ki işleri hemen yoluna koyalım. Sonra umalım da sen gidip buna son verene dek işler geri tepmiş ve ellerinde patlamış olsun."

Etrafımdaki sinirli yüzlere baktım. Şerif sinir krizi geçiriyormuş gibi küfürler edip tekme savuruyor, Jake'in baz istasyonunu hacklemesiyle hiç alakası olmayan masum adamlara suç atıyordu.

"Tamam. Yola çıkıyorum."

Telefonu kapatıp Donny ve Leonard'a yöneldim. "Gün batımından önce dönmek istiyorsak yola çıkmamız lazım."

"Herkes mi çağrıldı?" diye sordu Donny bana dönerek.

Etrafa baktım. "Bizi gönderme niyetleri varsa yardım istemezler. Bu soruşturma iyice karışacak. Johnson ve Cannon geçmişteki suçlarını gizlemekle o kadar meşgullerdi ki geleceklerini güvenceye almadılar. Hadi gidelim."

Leonard bir şey söylemese de ne düşündüğünü biliyordum. Az önce sevgilimin tecavüze uğrayışını izlemek zorunda kalmıştım. Şu an rozet takan kahrolası bütün herifleri öldürmemek için elimden gelen tek şey gitmekti. Şeriften bahsetmek istemiyordum bile.

Birini öldürmeyi arzulayacağımı daha önce hiç düşünmemiştim. O çizgiyi daha önce hiç geçmemiştim.

Şu an durum tam tersiydi.

Lana'nın, o kan kaybından ölürken onu geride bırakıp kurtarmaya gelmeyen o rozetli şerefsiz heriflerin her birini öldürmesini umuyordum.

Ninova

On Birinci Bölüm

Mucizeler devrinin bittiğini söylerler.

-William Shakespeare

Yayından yirmi dakika sonra insanlar kasabadan kaçmaya başlamıştı. Tam tahmin ettiğimiz gibi, Logan ve ekibi gideli çok olmuştu. Az önce kahrolası kasabayla paylaştığımız video onlara da ulaşacaktı.

Asıl planımız, eğlenceli kısmı Jake'in halletmesiydi ama FBI'ın içinden bunu yapabilecek birisi varken işimiz daha kolay olacaktı.

"En azından kaçıyorlar," dedi Jake uzaktan izlerken. Bakışlarımız, telefonun ekranındaki öfkeden deliye dönen şeriffeydi.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağırdı Şerif Cannon, bir arabanın sürücü tarafındaki camına elini indirirken.

Adam camı birkaç santim indirdi. "Sen yaptıklarınla hepimizi cehenneme sürüklemeden önce ailemi bu kahrolası kasabadan götürüyorum."

Dudaklarım seğirdi. Kaptanlarını terk ediyorlardı.

"Şu an şeriften ziyade bizden korkuyor gibiler," diye böbürlendi Jake. "Sonunda ona karşı koyuyorlar."

"Şerif şu an her şeyi gören, duyan ve bilen bir canavara kıyasla çok önemsiz biri."

"Karşımızda kahrolası tek bir kişi var! Burada kalıp kasabayı koruyun!" diye bağırdı şerif adama.

"Onu terk edeceklerini biliyorduk. Her şeyi duymuşlardı ama bugüne kadar hiç görmemişlerdi."

Jake dirseğiyle beni dürttüğünde, şerifin karşısında kalan alanı gösteren telefonun ekranına baktım. Eski spor salonunun arka duvarında, Jake'in zamanlamasını harika ayarladığı bir mesaj belirdi.

Bir kişi dünyayı değiştiremez ama kalabalığa korku salabilir.

-Robert Evans

Arabadaki adam mesajı görünce, yazının belirme ânıyla birlikte muhtemelen doğaüstü bir şeyler döndüğünü düşündü. Gaza kökleyerek şeriften uzaklaşmaya başlarken az kalsın başka bir arabaya çarpacaktı.

"O şerefsizi hemen bulun!" diye bağırdı şerif. Batan gemiden kaçan fareleri durdurmaya çalışmaktan vazgeçmişti.

"Isıyla etkileşime geçen yazılar belirmeye devam edecek ama herkesi kasabadan göndereceksek oyuna hızlandırmamız lazım," dedi Jake kasabada yeni mesajlar belirirken.

Herkes dikkatini Logan'ın ekibine ve küçük özel yayınımıza vermişken biz kasabada koşuşturup çabuk beliren boyayla mesajları yazmıştık. Jake de yavaş beliren boyayı kullanarak dün gece birkaç mesaj daha yazmıştı.

Mesajları herkesin görebileceği kadar yükseğe yazmak için tırmanmam gerektiğinden, üzerimde hâlâ kahrolası koşum takımı vardı.

Bir planınız ve hedefiniz varsa kırk dakikada bir sürü şey yapabiliyordunuz.

Kilisede kocaman bir mesaj belirdi.

Şeytanların hepsi zalimlik yapabilir ama yalnızca bir melek masumların intikamını almak için yeryüzüne inecek kadar görkemlidir.

-Marcus Evans

İnsanlar sihir misali beliren mesajı gördüklerinde sendelemeye başlayınca Jake sırıttı. Ben o mesajı yazarken aslında hepsi kilisenin içindeydi.

Jake ekranı kaydırarak okulun yanında beliren yeni mesajı bana gösterdi.

Küçük gözler görür. Küçük gözler öğrenir. Sizi izleyen küçük gözlere iyi örnek olun. Her yerdeler.

-Jasmine Evans

Kırmızı boyayla yazılan bu alakasız mesaj ürkütücüydü.

Gittikçe daha çok insan paniğe kapılıyor, ailelerini arabaya yerleştirip sadece gerekli şeyleri alarak kasabayı terk ediyorlardı. Hatta bazılarının yolculuk sırasında şeytanı uzak tutmak niyetiyle arabalarına tuz serptiğini bile görmüştüm.

Telefonumun ekranını kaydırarak belediye binasının yan duvarında beliren başka bir mesajı Jake'e gösterdim.

Lanetlenenler nasıl yalandan masum rolü yapabiliyorsa, kötüler de asil rolü yapabilir. Ancak asıl gerçek, hepimiz yanmaya başladığımızda beliren küllerde görünecek.

–Victoria Evans

Telaş daha da arttı. Daha çok insan kaçıyordu.

Jake telefonundaki uygulamaya tıklayarak ısı kamerasıyla kasabada kalan insanları bana gösterdi.

"Yayına girip bütün kaosu ekranlara yansıt, mesajları da göster."

Sırıtarak söylediğimi yapmaya girişti. Kaydı televizyonlara yansıttı. Şerifin, yayının kesilmesi için emirler yağdırdığını duymak hoşuma gidiyordu. Bizi engellemelerinin önüne geçmek için bütün önlemleri almıştık. Daha doğrusu Jake almıştı. Konu teknoloji olduğunda ben aptala dönüyordum.

Benim rolüm katliamı uygulamak, onunkiyse daha teknolojiye yönelikti.

Katil ve teknoloji meraklısı ikilisi garip bir kombinasyon oluştursa da kasabada sebep olduğumuz çığlıklar sarhoş edici bir melodiyle yükseliyordu.

Birkaç mesaj daha belirdiğinde hepsi sırayla ekranlara yansıdı. İnsanlar koşarak kaçarken yazanları okumaya çalışıyorlardı. Söylemeye çalıştıklarımızı okumak için dahi olsa durmuyorlardı ki bu bir hayli ironikti.

Zeki bir insan, savaşın ne zaman kaybedildiğini bilir ve hayat kurtarmak için tek seçeneğinin geri çekilmek olduğunu anlar. Aptal bir insansa gururu yüzünden ardındaki herkesi ölüme sürükler.

–Robert Evans

Herkes bu sözün şerifle ilgili olduğunu biliyordu. Kabul edilmesi gereken bir şey vardı, memurları dışında kimse o herif için canını vermezdi. Onun peşinden ayrılmayacak olanlar, dün gece Cheyenne'e gönderdikleri gibi işleri resmiyete dökmeden insanları hizada tutmak için kullandığı adamlar olurdu.

Şu an şerife katılmayı tercih ederlerse, tabii ki ayrımcılık yapmadan onları da katliama dâhil ederdim.

Nefret var olmadan sevgi de var olmaz, ikisi birbirine bağlıdır. Bu kasabayı hem seviyor hem nefret ediyorum.

-Marcus Evans

Adaletsizce zulme uğrayan ruhların, bu dünyaya musallat olup mezarlarından dahi olsa aynı kederе sebep olduklarına inanırım.

-Jasmine Evans

"Çanın çalma vakti geldi," dedi Jake neredeyse heyecandan titreyerek.

Zamanlama konusunda uzman olduğu için gururlanmak hakkıydı.

Telefonundan bir tuşa bastı ve kilise kulesinin tepesinde küçük bir patlama oldu. Çan ileri geri sallanarak koparken gıcırtılar çıkarıyordu. Çanın düşünü telefondan izlememize gerek yoktu, canlı canlı izliyorduk.

İnsanlar bağırıp kaçışmaya başladılar ancak Jake, zamanlamayı çanın etrafında kimse olmayacak şekilde yapmıştı.

Çan yere o kadar sert çarptı ki kilisenin önündeki sokakta çarpmanın etkisiyle bir yarık açıldı. Kilisenin girişinde son bir mesaj belirirken herkes yavaşça patlamanın olduğu yere yaklaşıyordu.

Tutkulu olan biriyle asla uğraşmayın ya da onlara zarar vermeyin çünkü hiddetleri en amansız olan onlardır.

–Victoria Evans.

Çığlıklar yükseldi. Kulağa şahane geliyordu.

Başımı eğip kaçmaya başlayan, eşyalarını toplamak için evlerine koşuşturan insanları izledim. Kasabayı tamamen boşaltma planımız rekor kırmak üzereydi.

Geride kalanlar için de bir planımız vardı. Sakinleştirici iğneler son çareydi ama elimizde bol bol vardı. Bilinci kapananları koymak için bir damperli kamyon bulmuş olmamız gibi.

Bu işi bitirmemizin önüne hiçbir şey geçemeyecekti.

Bugün.

Babam bu korku filmine bayılırdı çünkü sonunda kötü adam kazanıyordu.

"İkinci kısma hazır mısın?" diye sordu Jake.

"Isı kamerası kaç kişiyi gösteriyor?"

Uygulamayı açıp kasabadaki bütün noktaları bana gösterdi.

"İkinci kısmı yayınla. Evlerinde saklananların izleyebileceği şovu başlat da onların da aklını başından alalım."

"Planım o yönde," dedi karanlık bir gülümsemeyle.

Dikkatimi mezarlık alanına, yani annemle babamın ve abimin gömülü olduğu mezarlara çevirdim. Beni en çok dehşete düşüren kısım burasıydı ama bunu yapmamız gerekliydi. Ayrıca abimle babamın mümkün olan her şekilde intikama ortak olmak isteyeceklerini biliyordum. Belki kafamda kuruyordum ama annemin de kıymetli ailesinin başına gelenleri görse bize katılacağını düşünüyordum.

Çünkü o romantik biriydi.

"Şimdi," dedim sessizce.

Uzaktan da olsa mezar taşlarının bir bir patlamaya başladığını çok net görüyordum. Jake'in tuşa basmasıyla mezarlığın önünde alevler yükseldi.

Mezar taşları patlamaya devam ederken yükselen çığlıkları duyabiliyorduk. Jake bir tuşa daha basarak ışık kabinleriyle yarattığımız gölgeleri serbest bıraktı. Ruhlar mezarlarından kalkıyor gibi görünüyordu.

İçleri suçluluk dolu, dindar kasabaya minik bir kıyamet yaşatıyorduk.

Bütün mezar taşları patladığında alevler dindi ve ardında iki kelime bıraktı.

Geri döndük!

Artık tek bir kanlı canlı katil yoktu. En büyük şüpheleri gerçeğe dönmüştü. O mezarlığa gömülen ruhlar buradaki herkesi mahvetmek uğruna dönmüşlerdi.

Jake ısı kamerası için kurduğu uygulamayı açınca, haritadaki noktaların hızla evlerini terk ettiğini ve kasabadan kaçmak için arabalarına koştuklarını gördük.

Kasabanın tek bir girişi ve çıkışı vardı.

Jake ikinci mezarlığı yayında göstermeye başlayınca yine mezar taşları bir bir patlamaya ve alevlerin ardında bir yazı belirmeye başladı. Kasabada koşturup herkesi sakinleştirmeye, güvende olduklarına ikna etmeye çalışan memurlara baktım.

Dirilen ruhlar yoktu elbette. Ancak mezarlıktan yükselen gölgeleri gördükleri an, gözleri onlara bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Bu illüzyonun gerçek olduğuna inanmışlardı.

Şu an bu kasabaya bayılıyordum çünkü feci öngörülebilirlerdi.

Arabalar yanımızdan hızla geçerek mümkün olduğunca çabucak buradan kurtulmaya çalışıyorlardı.

Alevlerin ardından yeni kelimeler belirince Jake kusursuz bir açıyla yayın için yazıya odaklandı.

Ve herkes bizimle birlikte mezara dönecek.

"Üçüncü kısım," dedim ve bir memur sokakta vuku bulan kavgayı durdurmak için yanımızdan geçip giderken ağacın arkasına saklandım.

Gitmek istemeyen inatçı aptallar şimdi fikirlerini değiştirecekti.

Jake'in ilk gece çaldığı aynalar sakladığımız şekilde yerin altından belirmeye başlamıştı. Çekilebilir topraktan örtü Jake'in dâhiyane icatlarından biriydi. Ne de olsa o da bugünün her bir detayını yıllardır planlıyordu.

Aynalar sırayla belirip tenlerinin altında gizledikleri çeşitli canavarları yansıtmaya başladığı an insanlar korkuyla bağırdı. Sonra aynalar patlamaya başladı, her yere cam parçaları saçılıyordu.

Patlayan aynalar birkaç küçük yara bırakacak kadar minik parçalara bölünüyordu. Endişelenmeyin, bu aşamada hiçbir çocuk zarar görmedi. Bir hayli dikkatli davrandık.

Yüzündeki küçük kesikler kanamaya başladığında bir kadın çığlık atarak titreyen ellerini yüzüne uzattı, şaşkınlıkla kalakalmıştı.

Zayıf.

Acınası.

Hepsi bu kadardı işte.

Ancak bize güç veren de buydu. Isı kamerasından noktaların giderek daha da hızlı kaybolduğunu, yayan hâlde ilerlemedikleri belli olacak şekilde çabucak uzaklaştıklarını gördüm. Pes ediyorlardı.

"Dördüncü kısma on beş dakika içinde başlayacağım. Pes edenlerin kaçması için yeterince vakit tanımış oluruz," dedi Jake. O sırada üstümdeki koşum takımını çıkarıyordum.

"Herkesin tamamen gittiğinden emin ol," dedim telaşla.

"Olurum, Lana. Bana güven."

Koşum takımını göğsüne uzattığım sırada gülümsedim. "Sana güveniyorum. Canım pahasına. Şimdi gidip beşinci kısma hazırlanmam lazım."

Başını çevirip kaosa baktı. Ardından telefonunun ekranını çevirdi ve şapkasını çıkarmış, elini yenilgiyle kır saçlarında gezdiren şerifi gösterdi. "Çok beklemesen iyi edersin."

Ninova

On İkinci Bölüm

Ayartılmak ve günaha girmeyi seçmek
bambaşka bir şeydir.

-William Shakespeare

"Kanıt var. Kahretsin ki Robert Evans'a neler yaptıklarının bir videosu var! Ama siz beni mi burada tutuyorsunuz? Ne hakla?" dedim Collin ve Müdür McEvoy'a öfkeyle bakarken.

"Olası bir cinayet şüphelisini, kocasının ve evinde iki adamın öldürüldüğü günün gecesi kasabadan kaçırmanın verdiği hakla."

"Cheyenne Murdock'ın ödü kopmuştu ve bir şüpheli değildi. Evinde saldırıya uğramıştı, failimiz onun hayatını kurtardı."

McEvoy parmağını bana doğrulttu. "İşte bu zihniyet yüzünden buradasın. Kadın masum olduğunu söylüyor diye onun masum olduğunu varsayamazsın. Özellikle de failinin kadın olduğuna dair tüm ekibine yeminler etmişken. Bu dava için oluşturduğun profil tamamen tutarsız ve hiç mantığa uymuyor. Sonra da kalkıp oturma odasında iki adamın profesyonelce katledildiği bir kadını serbest mi bırakıyorsun?"

"İkisi de kiralık katildi," dedim tersçe.

"Bu sadece bir varsayım!" diye cevap verdi McEvoy tersçe.

"Biraz sakinleşelim," dedi Collins ellerini kaldırıp bizi uzaklaştırarak. Birbirimizden biraz ayrılmaya ihtiyacımız vardı. "Kanıtı incelemeye gönderdim," diye ekledi.

McEvoy gözlerini kısarak Collins'e baktı. "Bir kadın bodrum katını kazıp sana yıllar önce kapanan bir davanın kilidini açacak anahtarları veriyor öyle mi? Üstelik bu kadın, sanki sihirli bir şekilde kaybolmuş gibi ortalarda yok. Onu bulamadığımız için bu hikâyeyi destekleyemez ve kanıt son derece geçersiz."

"Çok beklersiniz," dedim ters ters ona bakarak.

Bana doğru bir adım attığında Collins elini müdürün göğsüne dayayarak onu durdurdu.

"O videolu kanıtın onayı geldiği an, ne kadar yalan söylersen söyle ne kadar tezgâh kurarsan kur seni kurtarmayacak."

Gözlerini kısarak bir adım geri çekildi. "Neyle uğraştığına dair hiçbir fikrin yok. Seni mahvedeceğim, evlat. Adını öyle bir karalayacağım ki ağzından çıkan kahrolası hiçbir kelimeye güvenilmeyecek. Bulabileceğin kanıtların hiçbiri senin için planladığım o lekelenmiş itibarı düzeltemeyecek."

"Tehdit mi bu?" dedi Collins, az önce tüm bunları ağzından kaçıran müdüre dönerek.

Müdürün dudaklarında hain bir gülümseme belirdi. "Adli süreci engelleme ve bilinen bir seri katile yardım etmek üzere komplo kurma suçlarıyla gözaltına alınacak."

"Böyle bir şey yapamazsınız," dedi Collins.

"İzle de gör. Tutuklama kararıyla görevliler gelip onu buradan götürene kadar hiçbir yere gitmiyor."

Müdür arkasını dönüp yanımızdan ayrıldığında Collins ellerini saçlarına daldırdı.

"Sınırları bu kadar zorluyorsa işi örtbas ederken çok büyük bir rol oynamış olması lazım," dedi Collins omzunun üzerinden ona bakarken. "Bu herif gerçekten seni tutuklatmadan önce gidip birkaç kişiyle görüşmem ve işleri yoluna koymam lazım. Ama şu an buradan çekip gidersen hiç hoş şeyler olmaz. Çıkmana engel olması için birilerini görevlendirdiğinden hiç şüphem yok. Gerektiği koşulda seni zorla burada tutma emri almışlardır. Yani buradan bir yere ayrılma. Aptalca bir şey yapma."

Yanımdan ayrıldığı an elime geçen ilk şeyi odanın diğer tarafına fırlattım. Kırılan zımba iki parça hâlinde yere düşerken herkes hayretle kaçışmaya başladı.

"Donny'yi aldılar," dedi Leonard herkese tedbirle bakarak bana yaklaştığı sırada.

"Bizi birbirimizden ayırıp tek tek konuşacaklar. Tüm bunların benimle ilgili olduğunu, seninle alakası olmadığını unutma. Üzerindeki suçlamalardan kurtulmak için ne söylemen gerekiyorsa söyle."

"Cheyenne Murdock'la kızına kasabadan ayrılırken ben eşlik ettim. Sen yapmadın," diye karşı çıktı.

"Benim emrimle yaptın," diye hatırlattım.

Gözlerini kıstı. "Seni alaşağı etmelerine izin vermeyeceğim."

Kimsenin bizi duyabilecek kadar yakında olmadığından emin olmak için etrafıma baktım. "Suçlamaları yanlış değil. Görevimden ödün verdim ve sen de bunun farkındasın. Dürüstçe söyleyebilirim ki Lana'nın bu davada rolünü öğrendiğim an adli sürece engel olmaya başladım."

"O zaman Hadley'yle ben de seninle aynı boku yedik. Bunun için suçlanmayacaksın. Lana'nın yöntemleri vahşice ve yasa dışı olabilir ama neler yaşadıklarını görüp de hesap kitabını yaptıktan sonra onun mantığını eleştiremem."

"Savunduğun her şeyi sana sorgulatıyor, değil mi?" diye sordum. Birinin terk ettiği masaya yaslanırken bitap hâldeydim.

"Hayır. Biz hep hastalıklı ve yozlaşmış insanlardan masumları korumak için mücadele ettik. Lana'yı ve ailesini korumak için kimse mücadele etmemiş. O da tek başına olabilecek en korkunç senaryoyu görev edinmiş."

Hadley onu takip eden birisi var mı diye omzunun üzerinden arkasını kontrol ederek koridorda ilerlerken başımı eğdim. Bilgisayarını göğsüne yaslamış, sanki bir işler karıştırıyormuş gibi sıkı sıkı tutuyordu.

"Tek başına değildi," dedim dikkatim dağılırken. Hadley, Craig'in ofisine dalıp jaluzileri kapattı.

Gerçi ofisin kapısında anahtar yoktu.

Craig, hâlâ onu Delaney Grove'dan uzak tutmak için gönderildiği saçma görevdeydi.

"Gözünü dört aç ve yeni bir haber alırsan hemen beni bul. Şu anlık bu kata hapsoldum."

Koridorda dikilen müdürün adamlarından birine baktım, gözleri üzerimdeydi. Beni burada tutmayı planladığına şüphe yoktu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Leonard ama cevap vermedim.

Herkes benimle ilgili fısıldaşırken, müdürün adamının gözlerinin benden ayrılmadığına emindim. Kapıyı tıklatmadan Craig'in ofisine daldım.

Hadley bağırarak hızla bilgisayarının kapağını indirdi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum şüpheyle.

Kapıyı arkamdan kapattığımda rahat bir nefes vererek bilgisayarını tekrar açtı. Bakışlarında artan bir kararlılıkla, parmaklarını hızla klavyede gezdiriyordu.

"Bana mahremiyetimi koruyabileceğim bir ofis vermediler, ben de o burada olmadığı için Craig'in ofisini ödünç aldım."

"Ama *ne* yapıyorsun?" diye sordum tekrar. Arkasına geçerek ekranına baktım.

Ekranındaki anlamsız kodlara bakarken bir elimi masaya, diğer elimi de sandalyeye yaslayarak eğilmiştim.

"Jake'in kamera yayınını hackliyorum." Craig'in iş için kullandığı üç monitörü işaret etti. "Jake'in yirmi monitörü kadar özenli olmayacak ama iş görür."

"Leonard'a kameraları hackleyemeyeceğini söylerken yalan söylüyordun yani," diye homurdandım.

"Yalan söylemiyordum. O sırada hackleyemiyordum gerçekten. Bu arada Jake inanılmaz biri. Nasıl çözeceğimi bana göstermeseydi onun kullandığı frekansı asla bulamazdım. Normal akım kablolarıyla aynı frekansı kullanıyor. Bunu nasıl yaptığını anlamıyorum bile."

Bana hiç anlam ifade etmeyen rastgele harfleri, sembolleri ve sayıları yazmaya devam etti.

"Neden bunu sana söyledi?"

"Çünkü bana güveniyor. Genelde hissetmediği türden ani bir güven duygusu. Birbirimize benziyoruz. Çalışırken gösterdiği tüm çabayı ve zekâsını takdir edecek birini arıyordu, ayrıca ben de onun kadar teknoloji delisiyim. Sen ve Lana böyle bir işin katmanlarını ve ne kadar zor olduğunu anlamıyorsunuz. Peki ya ben? Önce teknorgazma sonra da gerçek bir orgazma ulaştım. Beni aşırı tahrik etti."

"Bu kadar bilgiye gerek yoktu," diye mırıldandım.

Beni duymazdan geldi. "Herif kahrolası bir dâhi. Ben kendimi iyi sanıyordum bir de. Yakalanmamasına şaşmamak gerek."

Bir anda monitörlerin hepsine kasabanın görüntüleri yansıdı. Arabalar sanki bir şeyden kaçıyormuş gibi resmen uçarcası-

na ilerliyorlardı. Hadley farklı mekânları gösterirken bakışlarım ekranlarda geziniyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Ancak karşımızdaki şey olanların artçısı gibiydi.

"Geriye sarabilir misin?"

"Şu an olmaz. Yalnızca canlı kayıtların görüneceği şekilde ayarlamış. Sadece onun gördüklerini görebiliriz. Bu kayıtları kasabadakilerin televizyonunda yayın yapmak için kullanıyor. Şahane bir adam."

Son kısmı duymazdan gelerek söylediklerine odaklandım. Ekranda bazı kelimeler vardı ama ben yazılanları okuyamadan kayıt değişiyordu. Başta bunu Hadley'nin yaptığını sandım ama Jake'ti. Hadley'nin az önce dediği gibi, biz sadece onun gözünden görebiliyorduk.

"Lana'yı bulmak istiyorum. Farklı bir açıdan sisteme girmen mümkün..."

"Teknoloji işinden anlıyormuşsun gibi konuşma. Şu an bir şeyleri hacklemeye çalışırsam Jake'in yaptığı iş mahvolur. Bunu umursamayacak olsam bile Jake hemen beni hackleyip muhtemelen her şeyi kapatır ve belki de beni sistemden tamamen atar. Federal ağı tamamen çökertebileceğinden hiç şüphem yok. Dedim ya, o benden daha iyi. Çok daha iyi. Ama aynı zamanda bu amaç uğruna tutkularının üzerine gidip sınırlarını zorlamış."

Lana'yı aramaya çalıştım. Muhtemelen kullan-at telefonunu yine değiştirmişti Aradığım numara artık çalmıyordu bile.

Karşımda çok yakından tanıdığım yeni bir ekran belirdi. "Isı kameralarıyla ne yapıyorlar? Ne işleri var?" diye sordum. Sayıları gittikçe artan kırmızı noktaların sokağın ortasında bir araya gelmesini izledim, herkes kaçmaya çalışıyordu.

"Nihai son artık her neyse, onun için olmalı. Bu monitör telefonuna bağlı, onun açtığı her şeyi görebiliyor..."

Ekran kapanınca Hadley küfretti. "Belli ki bu kısmı izlememi istemiyor."

Diğer ekranlara bakarak beklemeye başladı ancak hiçbiri kapanmadı.

"Yani onu hacklediğini biliyor mu?"

"Dedim ya, adam bir dâhi. Herhangi bir müdahale olduğunda onu uyaran bir sistem kurmuştur muhtemelen. Bunları izlememizi sorun etmemiş olabilir ama telefonunu gizli tutmak istiyor."

"Çünkü bu gösteriyi telefonundan yürütüyor ve ne olacağını önden bilmemizi istemiyor," dedim. Endişelenmiştim.

Ekranda yaşlı bir adam ve kadının oturma odalarında oturdukları bir ev belirdi. Lana'nın saldırıya uğradığı yerin hemen karşısında yaşıyorlardı.

Dışarıda yaşanan delilikten bahsedip oturup geçmesini beklemeyi konuşuyorlardı ki bir anda televizyonları açıldı ve maskeli bir yüz ekranda belirdi. Lana'nın taktığı aynadan maskenin yerinde kırmızı bir maske vardı.

"Gidin buradan, Whitmires! Hemen gidin!"

Adamla kadın aynı anda çığlığı basarken adamın gözleri korkuyla fal taşı gibi açıldı ve eli kalbine gitti. İhtiyaç duydukları telkin buydu demek.

Koşarak dışarı çıkmadan önce yanlarına bir çanta almakla bile uğraşmadılar.

Ekranların hepsi yine değişti. En önemli olduğunu düşündüklerime odaklanmaya çalışıyordum.

"Tüm bunlara nasıl tek bir telefondan bakıyor?" diye sordum Hadley'ye.

"Ekranları kaydırabileceği bir sistem kurmuş ama aynı anda beş kaydı küçülterek izleyebiliyor. Bu taktiği kullanarak bütün evleri tek tek gezecek mi merak ediyorum."

"Bu taktik işe yaramazsa ne olacak?" diye sordum. Ancak ondan ziyade, kendimle konuşuyor gibiydim. Dehşet dolu bir his omurgama yayılıyordu.

Kasabayı boşaltmaya odaklanmalarının bir sebebi olmalıydı.

Bakışlarımı en hareketli monitöre odaklamıştım. Memurlar, etrafa yayılmış hepsi öfke ve çaresizlik içinde olan insanları kasabada tutmaya çalışıyorlardı. Hatta bir tanesi sivil bir vatandaşa yumruk atmıştı. Ancak iki adam, memuru yakalayıp onu bir arabaya doğru attılar.

Sivillerden biri silahını çektiğinde memur geri çekildi. Ardından adamlar yumruk yediği için yere düşen adamı kaldırarak arabasına kadar eşlik ettiler.

"Şerife ve adamlarına karşı durabilsinler diye insanları bir araya getiriyorlar," diye tahminde bulundum.

"Kimse bu kasabanın uğruna savaşmayacak, yayınlar sırasında sergiledikleri gösteriden sonra şerif alaşağı olurken kimse orada olmak istemeyecek bile," dedi Hadley. Ardından derin bir nefes verdi.

Yüzünü bana çevirdiğinde gözleri irileşmişti. "Galiba Lana'nın nerede olduğunu biliyorum."

"Nerede?"

Ekranları işaret etti. "Kim ortada yok?"

On Üçüncü Bölüm

Kendin için istemediğin şeyleri başkasına dayatma.

-Konfüçyüs

Kapı açıldığında giyinme odasının ahşap suntalarımn arasından şerifin içeri girmesini izledim. Kapıyı ardından öfkeyle çarptı. Kanepelerden birinin yanındaki sehpadan boş bir bardak alıp odanın diğer ucuna fırlattı. Şerif öfke dolu bir yaratık misali kükrerken duvara çarpan bardak parçalara ayrıldı.

Uzun birkaç dakika boyunca destek almak için kanepenin iki yanını tutarak başını eğdi, göğsü hızla inip kalkıyordu. Dışarıdan hep güçlü görünse de o da bizler gibi bir faniydi.

Öngörülebilir bir şekilde oturma odasındaki bara yöneldiğinde gülümsedim. Dolabı açıp bir viski şişesini çekip aldı. Kendine bir kadeh doldurup hızla kafasına dikerken elleri titriyordu.

Üzerindeki baskı her arttığında şerif içkiye sığınırdı. Ancak memurları onu hem İncil hem de viski kadehiyle göremezlerdi tabii ki. Masum insanları korkunç ölümlere mahkûm edebilirdi

ama içki içmeye ihtiyaç duyacak kadar zayıf olmak affedilemezdi. Utanç verici olduğundan bahsetmiyordum bile.

Silahını çıkarıp girişteki vestiyere bırakmasını izliyor olmasam gözümü devirebilirdim.

Sonunda beklediğim hamle gelmişti.

"Bunun bedelini ödeyeceksiniz," dedi şerif dişlerini sıkarak. Mahkeme salonundan çıkarıldığımız sırada abimle bana ters ters bakıyordu.

"Bizimleydi!" diye bağırdım tekrar. Beni dışarı sürükledikleri sırada telaş içinde jüriye bakıyordum. "Gerçeği saklıyorlar! Kanıtları gizliyorlar! Kahrolası bir cadı avı dönüyor ve suç babama atıldı!"

"İfadelerimizi size göstermelerini isteyin!" diye bağırdı abim. Sonunda bizi dışarı atmışlardı.

Kapılar kapanır kapanmaz tekrar açıldı ve şerif dışarı adım attı.

Bileklerimize kelepçe geçirdi ama bizi uzun süre kilitli tutamazdı. Her şey kayıt altındaydı. Mahkemeye itaatsizlik dışında bir suçumuz yoktu.

"Kahrolası mahkeme bitene kadar ikisini bir hücreye kapatın. Mecbur kalana kadar ikisiyle de uğraşmak istemiyorum," dedi şerif sertçe. Ardından soğuk bakışları bize döndü. "Masumların ruhlarına ihanet ederek şeytanla anlaşma yapıyorsunuz. Babanız suçlu. Günahlarının bedelini ödediğinden emin olacağım."

Bizi serbest bırakmaları için mücadele etmeye başladığımızda şerif salona dönmek üzereydi.

Köşeyi döndüğümüz sırada dönüp beni süzdü.

"Sevdiğin o şeytanı daha net görebilmeni dilerdim ama sanırım hiç görmedin ve asla da göremeyeceksin."

Sabırla bekliyordum. Bir kadehi daha bitirmesini sessizce izledim. Bakışları kanepenin kenarındaki bir şeye takıldı. Bu açıdan göremediğim şeyi başını eğerek incelemeye başlamıştı.

Artık ilgisini çekmeyen şeyden diğer tarafa döndükten sonra kadehini de alarak yatak odasının yanındaki mutfağa yöneldi. Kapıyı sessizce açarak dışarı adım attım. Bıçağımı kalçamdaki kınına koydum.

Kanepeye yaklaştığımda şerifin dikkatini çeken şeyi merak ederek bakışlarımı aşağı çevirdim. Öfkeyle derin bir nefes vermemek için kendimi sıkarak gözlerimi yumdum. Baktığı şey el fenerimdi. Gizli bir silah var mı diye etrafa bakarken el fenerimi çıkarmış, sonra da almayı unutmuştum.

Acemice bir hataydı.

Gözlerimi tekrar açıp bıçağımın kabzasına uzandım ve mutfağa yöneldim. Ancak kendimi bir namlunun ucunda bulduğum an duraksadım.

"Böö," dedi şerif. Gözlerinin içine bakarken yalandan yavaşça ellerimi kaldırdım.

Silahın kenarından bana baktığı sırada namlu, yüzümden birkaç santim ötedeydi.

"Federalin sevgilisi neden gizlice evime girmiş olabilir acaba?" dedi tembelce. Onu izlediğimden habersiz olduğu için birkaç dakika önceki öfkesi hiç yokmuş gibi davranıyordu.

"Muhtemelen sadece bir federalin sevgilisi olmadığı içindir," dedim alayla. Acı acı gülümsedim.

Başını yana eğerek beni süzdü.

"Tam olarak kimmişsin sen?"

Ellerim hâlâ havadayken ona bir adım yaklaştım ve namlu alnıma değince sırıttım. Gözleri hayretle irileşse de şaşkınlığı dışındaki tüm hislerini maskeledi.

"Öldürsün diye oğlunu peşinden gönderdiğin kızım. Sevdiğin o şeytanı daha net görebilmeni dilerdim ama sanırım hiç görmedin ve asla da göremeyeceksin."

Kısa bir anlığına aklı karışmış gibi görünse de beni tanıdığı ânı yüzünde anbean izledim.

"Hayır," dedi hırıltılı bir sesle.

Ardından bakışları buz kesti. Ölümün *klik* sesi odada yankılansa da evin kalanı sessizlik içindeydi. Kararlılığı yerini korkuya bırakırken gülümsedim.

Tetiğe tekrar, tekrar ve tekrar bastı... Bir adım geri çekildim.

"Umarım sorun etmezsin, Şerif. Evindeki silahların her birinin mermisini boşaltma hakkını kendimde gördüm, kapının orada bıraktığın görev silahın hariç tabii."

Yanımdan hızla geçip gitmeye yeltendiğinde, karşısındaki çaresiz görünen kadına saldırmayarak beni şaşırtmıştı. Maskülen tavırlarına fazla inanmıştım anlaşılan.

Dizimi karnına geçirerek onu durduğumda acı dolu bir inil-tiyle yere devrildi.

"Hep bıçakları tercih etmişimdir," dedim bıçağımı çekip boğazının altına yerleştirirken. Bıçağın ucundayken kaskatı kesildi.

Yanına eğilirken bıçağımı çekmedim.

"Nasıl hayatta olabilirsin?" diye sordu fısıldayarak.

Sırıtarak kaşlarımı kaldırdım. "Çok acı çektim. Çok uzun bir iyileşme süreci geçirdim. Oldukça fazla tekila içtim. Ama ağırlıklı olarak Jake sayesinde buradayım. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Jacob Denver? Abime âşık olduğunu fark ettiğin an hiçbir tehdit oluşturmayacağını düşünerek göz ardı ettiğin çocuk hani? Çünkü başka bir erkeği seven erkekler zayıf olurlar, değil mi? Senin gözünde böyle aciz birinin, ölü bir kızın bir sürü canavarı katletmesine yardım edecek kadar şahane olmasının imkânı yok."

Dudakları aralandığında hayret dolu bir nefes verdi. Bu hareketiyle bıçağı boğazına daha çok bastırdım.

Sıradan bir şekilde boştaki elimle telefonumu çıkarıp Jake'i aradım ve hoparlöre aldıktan sonra yere bıraktım.

"Galiba hâlâ beşinci kısmın üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu Jake. Şerifin yüzüne bakıyordum.

"Tüm bunların kendi suçu olduğunu hâlâ idrak etmeye çalışıyor. Kendi yalanları ve yozlaşmasıyla ördüğü bu gerçekliği benimseyerek birazcık zihinsel işkence çekmeyecekse, onu öldürmenin neresi eğlenceli olur ki?" diye sordum bakışları sertleşen şerife sırıtarak.

İşte tanıdığım küstah orospu çocuğu buradaydı.

"Altıncı kısım planladığımızdan da iyi işledi. Kişiselleştirilmiş mesajlar üç kişi hariç herkese ulaştı. Sonuncuyu da arabaya attım, kamyona gerek kalmadığı için hiç bulaşmadım bile. Memurların nerede olduğunu kontrol ettikten sonra herkesi güvenli bölgeye bırakacağım, sonra da sekizinci kısma geçeceğim."

"Güzel. Şerifin de yedinci kısmı duymasını istediğim için aradım."

Beni izleyen şerife bakarken Jake'in sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Şu an şerifin telefonunun kopyasını çıkarıyorum," dedi Jake.

Şerefsizin bakışları merakla telefonuma çevrildi. Konuşmalarımızı sessize alan tuşa basarak ekranı onun görebileceği şekilde çevirdim. Diğer elimle hâlâ bıçağı boynuna dayıyordum.

"Memur Hayes, sana adını söyleyeceğim herkesi toparlamanı istiyorum. Onlara güveniyorum. Adını söylemediğim memurlar ve üniformalı görevliler kasabanın sınırına yönelip bir şey bulabilecekler mi diye bakacaklar. Anlaşıldı mı?"

Bir sessizlik oldu. Şerifin yüzüne bakıyordum. Konuşmanın yalnızca Jake'in tarafındaki kısmını duyabiliyorduk.

"Ben olmadığımı anlayacaklar," diye homurdandı şerif. Konuştuğu için boynu hafifçe çizildiğinde yüzünü buruşturdu. Küçük bir kan damlası boğazından akarken onu olduğu yerde tutuyordum.

"Sen Jake'in sesini duyuyorsun. Ancak karşıdaki kişi senin sesini duyuyor olacak," dedim. Şerifin beti benzi atarken sırıttım. "Jake'in dâhi olduğundan bahsetmiş miydim?"

Jake, babamın ölümünde, abimin ve herkesin bildiği adıyla Victoria Evans'ın ölümüne sebep olan saldırıda parmağı olan herkesin ismini saydı.

Emekli olan memurlar bile hâlihazırda kasabayı *savunmak* için yardıma geldiklerinden, Jake'in söylediği yere çağrıldılar. Onları şahsi olarak ziyaret etmekten kurtulmuş olacaktım.

"Bir saatin var," dedi Jake isimleri listeledikten sonra.

Telefonu kapatırken şerifin yüzünden silinen umudu izledim. Çaresizlik onda enfes duruyordu.

"Şimdi kalk bakalım," dedim ve bıçağımı çekip yavaşça kalkması için boşluk bıraktım.

Kalkmak yerine temkinle bana bakıyordu, doğrulmak üzere harekete geçmedi.

"On yıl boyunca sabretmek zorunda kaldım, Şerif. Oyalanmayı kes çünkü artık sabrım kalmadı."

Gözlerini meydan okurcasına kıstı. Aptalca bir şey planlıyordu.

Kollarını iki yana açtı.

"Eğer kalkmamı istiyorsan..."

Saldırı botumun topuğuyla bileğine tekme attığım an cümlesi bir haykırışla bölündü. Tekmeyi içimi rahatlatan bir çıtırtı

sesi takip ettiğinde, o benim ayağımı yakalayamadan topuğumu bileğine bastırdım. Ardından yüzüne bir tekme savurdum.

Geriye doğru düşerken ağzından kan fışkırdı. Başının yere çarpmasına son anda engel olduğu sırada sakince yüzüne yaklaştım.

"Kalk dedim. Bana riayet etmen için ne kadar dayak yiyeceğine sen karar vereceksin."

"Ne anlamı var ki?" dedi tersçe. Ağzındaki kanı tükürdü. "Zaten beni öldürmeyi planlıyorsun. Sen bir canavarsın. Bizzat şeytanın dölüsün."

Yanında diz çöktüm. Aramızda güvenli bir mesafe bıraktığımda gözlerimiz buluştu.

"Senin oğlun canavardı, Şerif. Elinde İncil taşımak ya da rozet takmak kendi zalimliğinin bağışlanmasını sağlamayacak." Başımı eğerek şerifin gözlerinde beliren hiddeti ve eşi benzeri görülmemiş öfkeyi izledim.

"Yanılıyorsun," diye homurdandı öfkeyle.

"Yanılanın sen olduğunu anlaman bir yılını alabilir, hatta daha uzun bile sürebilir. Bir yıl sonra belki yeni bir tecavüz ve cinayet yaşanır, kim bilir? Delaney Grove'un dışında bir yerde? Diğerleriyle aynı kurban profilinde," dedim sıradan bir konudan konuşur gibi. İfadesinin değişmesini izliyordum.

"Öfken ve kederin sakinleşip dinmeye başladığında, Robert Evans'ın aradığın kişi olmadığını ve onu tutuklayıp işlemediği günahlar yüzünden vahşice cezalandırdığını fark ettin."

Söylediklerimi idrak ederken karşı çıkma niyeti gittikçe sönüyordu, gözleri şaşkınlıkla parlıyordu.

"Asıl canavarın hâlâ kadınları öldürdüğünü çok geç fark ettin. Katilin serbest olmasının sebebi sendin. Hepsinin ölümünden sen sorumlusun, Şerif. Ellerine bulaşan kan temizlenmeyecek."

Ben konuşmaya devam ederken gözlerinde yaşlar oluşmaya başlamıştı.

"Kyle'ın aleyhinde söylenen her şeyin tamamen yalan olamayacağını biliyordun ama hâlihazırda bir evladını kaybetmiştin. Diğer evladının da içten içe çürümüş olduğunu inkar ederek yaşamaya zorladın kendini. Ama gel gör ki babamı tutuklamak için yardımı lazım olduğundan, oğlunun annesini zorladın ve sonra da onu öldürdün. Söylesene Şerif, prezervatifleri sen mi sakladın? Yoksa Johnson'ın mı işiydi?"

Boğazını temizleyerek gözlerindeki suçluluktan kurtulmaya çalıştı ama bir hayli zorlanıyordu. Bu da doğru yolda olduğumu gösteriyordu.

"Aşağılık oğlunun iğrenç davranışlarının suçunu masum bir adama yıkmaya çalışırken, bu uğurda oğlunun annesini öldürdün. Kasabaya yalan söyledin. Kendine yalan söyledin. Bizim icabımıza bakmalarını söylediğin gece oğlunun bütün arkadaşlarını yanına almasını beklemiyordun. Ahlaksızlığın sınırlarını bu kadar zorlayacaklarını, senin babama yaptıklarına kıyasla onların sınırı böylesine aşacaklarını hiç beklemiyordun. Yine de gerçeği gizledin. Örtbas ettin. *İki* masum çocuğun hayatı hiç önemli değilmiş gibi davrandın."

Sesimdeki öfkeyi artık gizlemiyordum, gözünden bir damla yaş dökülürken şerifin dudakları titredi.

"Kızından nefret ederdim. Ama ölmesini hiç istemedim. Babam bir keresinde arabasının camını tamir etmişti. Haberin var mıydı?"

Yavaşça başını iki yana salladı.

"Rakip okuldan bir kızın sevgilisiyle yatmıştı. O kız da gelip kızının arabasının her yerine *sürtük* yazmış. Sonra da sürücü tarafındaki camı kırmış. Kızın bu duruma bir açıklama yapması

gerektiğini biliyordu ama erkeklerle yatıp kalktığını sana söylemek zorunda kalacağından dolayı korkuyordu. Babam araya girdi ve kızın bana sebepsiz yere aşağılık bir sürtük gibi davransa da ona yardım etti. Çünkü babam, onun da bir çocuk olduğunu söyledi. Ve çocuklara asla kötü davranmazdı, bir gün bizim başımıza da benzer bir şey geleceğinden korkardı."

Duygularını bastırmaya çalışırken güçlükle nefes aldı.

"Kızın babama teşekkür bile etmedi. Sanki sen avdan eve dönene dek camı tamir etmek babamın işiymiş gibi davrandı. Camın parasını bile vermedi ki durumumuz o sıralar bayağı sıkışıktı. Buna rağmen babam tek kelime etmedi. Çünkü o *sadece bir çocuktu.* Yine de sen onu bir canavar olmakla suçladın. Bütün şerefini ayaklar altına aldın. Üçümüzün peşine kendi oğlunun da dâhil olduğu gerçek canavarları taktın. Söylesene, Şerif, sence af dilemek için ettiğin dualar işe yaramış mıdır?"

Ben bıçağı yerde oynatırken bakışları bıçağa çevrildi.

"Yoksa tüm günahlarının cezasının sonunda seni bulduğunu mu düşünüyorsun?"

Çenesi titrese de gözlerime bakmaya devam ediyordu.

"Kalk," dedim sert bir ses tonuyla.

Bu sefer ayağa kalktı, omuzları öyle pek dik durmuyordu.

Banyoyu işaret ettiğimde bana bakmadı. "Küvete gir."

"Neden?" diye sordu.

"Ya dediğimi yap ya da bütün kasaba Kyle'ın her şeyi itiraf ettiği videoyu izlesin."

Korkuyla fal taşı gibi açılan gözleri bana çevrildi. "Evet, Şerif. Gitmiş olabilirler ama önünde sonunda videoyu görürler. Oğlunun tüm günahları uzunca bir videoda kayıtlı. Bu arada itiraf ederken ağlıyordu. Arada durup canını bağışlamam için yalvarmadığı sırada tabii."

Şerif ağzını kapatırken gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Çöküşüne şahit olmamam için arkasını döndü.

"Hepsinin itirafını aldığım videolar var. Küçük küçük ama ihtiyacım olan kadar. Senin tabirinle, o iki *kazanın* kıymetli kamera kayıtlarını nerede bulabileceğimle ilgili detayları öttüler. Bana *her şeyi* anlattılar. Ve insanlar o kaydı *izleyecek.*"

"Kyle'ınkini de mi?" diye sordu hırıltılı bir sesle. "Söylediklerini yapmama rağmen?"

Kendi kendime gülümsedim. "Tüh, blöfümü anladın. Evet, her koşulda izleyecekler. Kahrolası küvete kendin girersen oğlunun işkence kısımlarını videoya eklemeyeceğime dair anlaşma yapabilirim. Seni sürüklemekle uğraşmak istemiyorum. Aptalca bir şeye kalkışmayacağından emin olmak için ellerini kırmak zorunda kalırım ve ikisini de bir güzel kırmak çok vaktimi alır, beni yorar."

Acı dolu bir inilti dudaklarından dökülürken zorlukla yutkundu.

"Nasıl böyle bir şeye dönüşebildin?"

Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. "Laf olsun diye söyledin herhâlde, Şerif? Çünkü bunun gayet açık olduğunu düşünüyorum."

Bir anda üstüme atılarak beni hazırlıksız yakaladı. Elimin ayasını göğsüne sertçe geçirerek ciğerlerindeki havanın boşalmasına sebep oldum, ardından eğilip tam kasığına bir tekme geçirdim.

Bu tekmeyi tam oraya atmayı her zaman istemiştim.

Yere düştüğü an bilincinin kapanmasına sebep olacak kadar sertçe yüzünü tekmeledim. Dudaklarının arasından kan sızarken sersemlemiş hâlde bana bakıyordu.

"Tamam. Zor yoldan hallederiz," diye homurdandım.

Onu yüz üstü döndürerek belindeki kelepçeleri aldım. Omurgasına dayadığım dizimle onu sabit tutarken kollarını sertçe arkasından birleştirerek kelepçeledim. Bana karşı koya-

mayacak kadar sersemlemiş olduğundan, o kendine gelmeden acele davranıyordum.

Ne de olsa vaktim dardı.

Gömleğinin yakasından tutarak onu banyoya doğru sürüklemeye başladım. Gömleğinin yırtılmak üzere olan kumaşı hiç umurumda değildi. Bana karşı koymaya başlasa da bu noktadan sonra nafileydi. Banyoya girdiğimiz an onu saçlarından tutarak tekmeledim ve küvete ittim.

Sırtüstü düşerken acıyla inledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu bacakları küvetin yanından sarkarken.

"Bir fantezimi gerçekleştirmek için seni kullanıyorum," dedim alayla duş perdesini kapatırken. "Aslında iki fantezimi."

Beyaz, sade duş perdesine bakıp bıçağımı çektim. Dudaklarım karanlık bir gülümsemeyle kıvrılırken telefonumdan müzik açtım ve onu perdenin ardından bıçakladım.

Tuvaletin duvarlarında acı ve hayret dolu bağırışlar yankılandı.

Onu tekrar bıçakladım.

Tekrar.

Ve tekrar.

Boğulma seslerinin dışında hiçbir şey kalmayana dek.

Ardından sırıtarak perdeden uzaklaştım. "Hayattaki amaçlarım işte," dedim kendi kendime gülümseyerek. Ruhunu teslim eden pisliği küvette bırakarak evde adımlamaya başladım. Şerifin görev silahının hâlâ masada durduğu oturma odasına girdim.

Evdeki dolu tek silah buydu ve şerifi kendi silahıyla vurmak es geçemeyeceğim kadar şiirseldi.

Banyoya döndüğümde şarkı çalmaya devam ediyordu. Kapının eşiğinden izlediğim şerifin tüm yaralarından ve ağzından kan akıyordu.

Silahı kasığına doğrulttuğumda gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama anlaşılabilir bir ses çıkaramayacak kadar yara almıştı.

Birkaç havluyu alıp kucağına attıktan sonra silahı havlulara bastırarak ateş ettim. Sesi havlular sayesinde bastırmış olmama rağmen yine de çok gürültülüydü. En azından kulaklarım çınlamamıştı.

Silahlardan nefret ediyordum.

Ama düşününce... Gerçekten şiirseldi.

Silahı çektiğimde şerif irkildi. Karşımda kan kaybederken beyaz havlular git gide daha çok kana bulanıyordu. Küvet kanla dolmuştu. Akan kan gideri dolduruyordu.

Şerif yavaşça ölürken bıçağımı silip tekrar ve tekrar çalan şarkıyı dinledim.

*I shot the sheriff...**

Şerifin gözlerindeki yaşam ışığı sonunda söndüğünde Jake için bir fotoğrafını çektim.

Emin olmak adına nabzını kontrol etmem gerekiyordu. Durmuştu. Yine de öldüğünü netleştirmek için boğazını keserek kanının akmaya devam etmesine müsaade ettim.

Bıçağımı tekrar silip kalçamdaki kınına yerleştirdim. Kapüşonumu kapatıp telefonumda hâlâ aynı şarkı çalarken oradan ayrıldım.

Kasaba artık eski hayalet kovboy kasabalarına benziyordu. Rüzgâr estiği sırada yanımdan çalı topaklarının uçuşmasını beklemekten kendimi alamadım. Güneşin batmasına üç saat vardı ama nihai sonun başlaması an meselesiydi.

Herkes nihai sonun güneş battıktan sonra başlamasını bekliyordu çünkü onlara böyle söylemiştik.

---

* Bob Marley'nin, Şerifi Vurdum (*I shot the sheriff*) şarkısına gönderme yapılmaktadır. -ç.n.

Ancak bizim farklı kurallarımız vardı.

Ve hazırdık.

Tanıdık eve adım attığımda Jake çoktan eski evimize girmişti. Burası harika bir yerdi.

İçeriyi gördüğüm an kalp atışlarım hızlandı çünkü kendimi farklı bir girdaba adım atmışım gibi hissediyordum. Eskiden olduğu gibi duvarlarda fotoğraflarımız asılı değildi.

Zemini kaplayan halının yerini parke döşeme almıştı. Mavi duvarlar daha nötr renklere boyanmıştı. Oturma odasıyla mutfağın arasındaki duvarı kırmışlardı.

Her şey farklıydı ama yine de bu tanıdık mekân göğsümün sızlamasına sebep oluyordu.

Jake tüm monitörlerini yerleştirmişti, harekete geçmeye hazırdı.

"Olması gerekenden uzun sürdü," dedi Jake içeri girip kapüşonumu indirdiğim an.

"Şerifi vurdum," diye şarkıyı söylemeye başladığımda sırıttı.

"Şimdi memurları vurma zamanı."

Üstümdekileri çıkarıp cinayet kıyafetlerimi giymeye başladım. Bol bir kapüşonluyla dar pantolon giyemezdim. Nihai savaşın vakti gelmişti.

"Dokuzuncu kısım tamamlandı mı?" diye sordum.

"Sen kasabanın merkezine adım attığın an tek yapmam gereken bir tuşa basmak. Sen içeri girdiğinde diğer tuşa basacağım. Sonrası sende. Patlayıcıların kurulu olduğunu, kaçman gereken küçük pencerenin yerini ve dikkat çekmemen gerektiğini biliyorsun. Yapmadan da atlayabileceğimiz bu kısımda sakın kendini öldürtme."

Taytımı giyerek bacaklarımı rahatça hareket ettirebildiğimden emin olmak için esnedim.

Jake karamsar bir ifadeyle beni izliyordu.

"Bu kısmı atlamayacağım, Jake. Aynı korkuyu hissetmeleri lazım. Öylece ölmeleri yetmez. Birilerinin hayatta kalma ihtimalini riske atmak istemiyorum."

Dışarıdaki soğuk havayla yüzleşecek kadar cesur bir ifadeyle üstümü çıkarıp sıfır kol atletimle kaldım. Jake derin bir nefes verdi. Dövüşmeye başlayınca ne de olsa ısınacaktım.

Botlarımı tekrar giydikten sonra, *Jake sağ olsun*, diğer kurşungeçirmez yeleklerin çoğundan daha ince olan ve sıkmayan yeleği üstüme geçirdim.

Ardından bütün silahlarımı kınlarına yerleştirerek Jake'in hazırladığı operasyon planına hazırlanmaya başladım.

"Şu an aydınlandım," dedi Jake parmak eklemlerini dudağına bastırarak. Son saldırı silahlarımı da özel tasarım kemerimdeki yerlerine yerleştirmiştim.

"Nasıl yani?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Böyle anlar bana neden kadınlardan vazgeçemediğimi hatırlatıyor. Silahlı kızların ayrı bir havası var ve sen de şu an her çizgi roman severin hayallerini süsleyen o seksi kızsın."

Gözlerimi devirdim.

"Cidden bak! Dar taytın, silahların, üzerindeki o sıfır kol..."

"Hepsi işimi görsün diye," dedim duygusuzca.

"Yine de illüzyonu bozmuyor ama." Yalandan iç çektiğinde az sonra adım atacağım çılgınlığa rağmen güldüm.

"Hazır mısın?" diye sordu son bıçağımı yerleştirdiğimde ciddileşerek.

"Hiç olmadığım kadar."

"O zaman şarkını hazırlayayım."

"Gerçekten müzik mi çalacaksın?" dedim kapıya yönelirken.

"Destansı dönüm noktalarının temaya uygun güzel bir şarkısı olması gerekir," dedi alayla. Kendini gülümsemeye zorluyordu.

Hızlı, büyük adımlarla bana yaklaşarak kollarını omuzlarıma doladı. Beni kendine çekip başıma bir öpücük kondurdu. Ona karşılık verirken tüm sinirlerim ve nefes alışlarım çelik gibi sağlamdı.

"Seni seviyorum, kardeşim," dedi yavaşça.

"Seni seviyorum, abi," dedim ona sıkıca sarılarak.

Geri çekilip çenemi hafifçe tuttuğunda gözlerimiz buluştu.

"Şimdi ben bu kasabayı yakıp kül ederken sen de git ve onları öldür."

Başımı salladım. "Onuncu kısım."

Ninova

On Dördüncü Bölüm

Bilgeliği ve gücü bir araya getirme çabası nadiren başarıyla sonuçlanır ki o da çok kısa sürer.

-Albert Einstein

"Neden hiçbir şey olmuyor?" diye sordum Hadley'ye. Son bir saattir tamamen boşaltılan kasabanın rastgele manzaralarını gösteren monitörleri izliyorduk.

Yeni bir ekran belirdi. Jake'in kapattığı ısı kamerası tekrar açılmıştı. Kasabanın tamamı ekranda görünüyordu ama ısı noktalarının hepsi tek bir binada toplanmıştı.

"Belediye binası," dedi Hadley kendi kendine. Aklımdan geçeni söylemişti. "Memurlar hariç kasabadaki herkesi göndermişler."

"Bu ne?" diye sordum kasabanın sınırında olsa da hâlâ içeride olan noktayı işaret ederek.

"Jake ya da Lana'ya ait olmalı, şunun gibi," dedi Hadley sokaklarda yürüyormuş gibi ilerleyen bir noktayı göstererek.

Bakışlarım hareket eden noktaya odaklandığında midem kasıldı.

"Bunlar da muhtemelen bir sebeple kasabanın sınırına yollanan memurlara aittir," diye devam etti Hadley kenarda duran üç noktayı işaret ederek.

Benim başka bir şey sormama fırsat kalmadan bir mesaj kutucuğu belirdi.

Hadley mesaj kutucuğuna bakarken derin bir nefes aldı.

"Jake mi?" diye sordum eğilerek.

"Evet," dedi cevap yazdığı sırada.

Ânında başka bir mesaj belirdi.

Hadley'nin gözleri benimle buluştuğunda orada gizlenen bir soru vardı sanki.

"Onu görmem lazım, Hadley."

Başını sallayarak bir mesaj yazdı.

Monitör arkadan görünen siyah saçlara çevrildi. Kasabada sırtında çantasıyla ilerlerken her yeri silah doluydu. Ancak bu açıdan yüzünü göremiyordum.

Kalbim boğazımda attığı sırada bir mesaj kutucuğu daha belirdi.

"Bakacağım," dedim Hadley'ye.
Derin bir nefes vererek başını salladı.

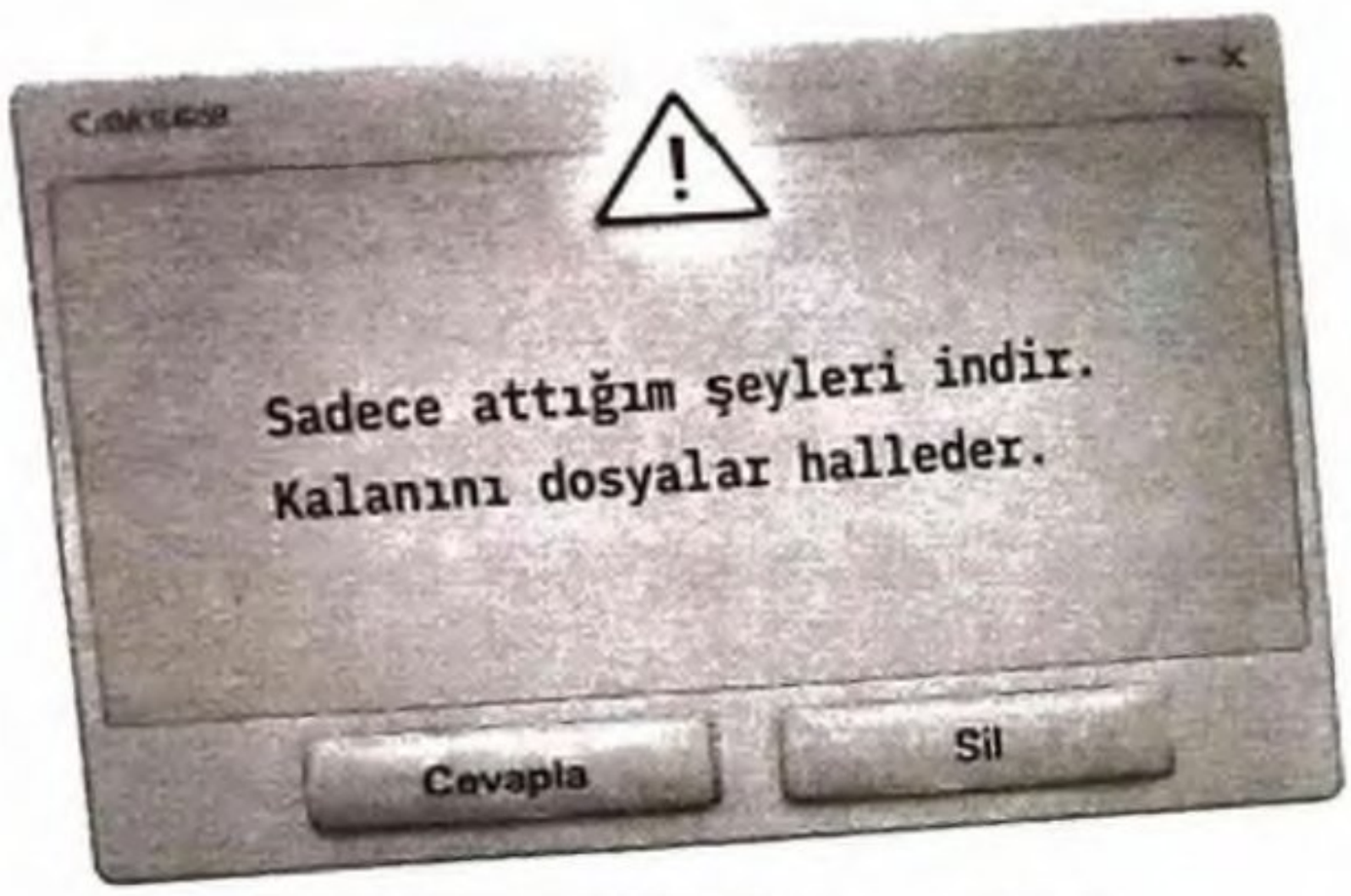

Bir mesaj daha.

Hadley bilgisayarındaki sekmeleri ânında indirince ona tuhaf bir adresten e-posta geldiğini gördüm. E-postaya tıkladı, indirilmeyi bekleyen videoyu görünce midem bulanmaya başladı. İndirilmeyi bekleyen bir ton dosya da vardı. Kanıtların hepsini toplamışlardı.

Bilgisayardan yeni bir mesaj sesi yükselince Hadley kutucuğu açtı.

Hadley hiç tereddüt etmedi. Dosyaları indirdi ve çok kısa bir süre sonra dışarıdan gürültü patırtılar gelmeye başladı.

Jaluzilerin arasından bakınca herkesin en yakınındaki monitörlere koştuğunu gördüm. Ekranlarda Delaney Grove'dayken izlediğim kaydın aynısı dönüyordu ancak bu sefer arka planda başka bir kayıt daha vardı. Öldürülen adamların hepsinin bağlı olduğu ve o geceki günahlarını itiraf ettiği kayıtlar.

Kapıyı çok hafifçe araladım.

"Gerçekler için mücadele etmeniz gerekiyor. Yozlaşanlar için değil," dedi aynalı maskenin ardındaki Testere sesi.

Video devam ederken herkes korkuyla irileşen bakışlarını birbirine çeviriyordu.

"Hiç fark etmediğiniz gözlere karşı dikkatli olun," diye ekledi ses. Ekranda tanıdık yüzler belirmeye başladı.

Müdür McEvoy hızla içeri girdiğinde, kendini on yıl önce Delaney Grove'da Johnson'la konuşurken görünce bakışlarına bir telaş yayıldı.

"Bu pisliğe bizi sen bulaştırdın, sen temizleyeceksin!" diye bağırıyordu McEvoy parmağını Johnson'ın suratına doğru sallarken. "Kanıtlardan kurtul. O çocuklarla ilgili bütün kayıtları hallet. Bizi bu siktiğimin kasabasına bağlayan ne kadar bağımız varsa hepsini kopar at."

Herkesin bakışları duvara asılı monitörün fişini çeken müdüre çevrildi. Ancak bu sefer farklı bir monitör açıldı.

"Peki ya ekibim? Olayları çözmeye çalışıyorlar," dedi Johnson dişlerini sıkarak.

"Onlarla ben ilgilenirim," diye homurdandı McEvoy.

Herkes bakışlarını dehşete kapılan müdüre çevirdi. McEvoy arkasını dönerek hızla koşmaya başladı, muhtemelen ofisine kaçıyordu.

"Kapatın şunu!" diye bağırdı uzaktan. "Bunu kimin yaptığını bulun!"

Kapıyı kapatıp herkesi görebilelim diye jaluzileri açtığım sırada Hadley sırıtıyordu. Muhtemelen birisi şimdi benim peşime düşecekti.

"Endişelenme," dedi Hadley sırıtarak bana döndüğü sırada. "Sisteme yüklediğimiz dosyaların, bizzat Müdür McEvoy tarafından yüklenmiş gibi gözükmesini sağladım. Her yere onun IP adresini kopyaladım. Böylece bizi takip edemeyecekler."

Craig'in ofisindeki ekran bir anda ısı kamerasından başka bir kayda, kasabanın geniş açılı bir görüntüsüne çevrildi. Tam o esnada müzik de çalmaya başlamıştı.

Ekrana bakarken farklı bir kamera açısından belediye binasında yürüyen Johnson'ı gördüm. Bakışlarım tamamen silahlı, siyah tayt ve kırmızı sıfır kol atlet giyen kadına çevrildi. Kasabada ilerlemeye devam ediyordu.

"*Disturbed*," dedi Hadley sırıtarak.

"Ne?" diye sordum. O tekinsiz yeşil gözlere yansıyan vahşi ifade sonunda karşımdaydı, beni büyülemişti.

"Disturbed'den *Down with the Sickness*," dedi Hadley. "Şarkının adı. Şahane diyebilirim."

Lana çantasından bir maske çıkarıp yüzüne taktı. Üzerinden siyah çizgilerin geçtiği kırmızı bir maskeydi.

"Niye maske takıyor ki?" diye sordum aklım karışmıştı.

"Hiçbir..."

Hadley soruma cevap veremeden, dışarıdaki monitörlerde farklı bir yayın oynamaya başladı. Son dakika haberlerini gösteren bir kanal açılmıştı ve muhtemelen McEvoy'un IP'sini kullanan Hadley FBI'dan bilgi sızdırmıştı. Az önce izlediğimiz video ekranda dönüyordu ama bu sefer Victoria, Marcus ve Robert Evans'ın yer aldığı şiddet içerikli görüntüler yoktu.

Bakışlarım, Lana'nın boş kasabanın sokaklarında ilerleyişini gösteren önümdeki monitöre döndü. Doğruca belediye binasına gidiyordu.

Midem düğümlenmişti. Acele etmeden ilerleyişini izlerken ağzım kurumuştu.

Diğer ekranda, şarkıyı tekrar ve tekrar çalan hoparlöre bakan memurlardan birini gördüm. Duyamadığım bir şey söyledikten sonra arkasını dönüp binaya girdi.

Başka bir memur çıktı ve o da hoparlöre baktı. Şerifi aramalarıyla ilgili bir şeyler bağırdığını duyabiliyordum.

İkisinin de bu kadar uzun süre ortadan kaybolmaları göz önüne alındığında, şu âna kadar Lana çoktan onu öldürmüş olmalıydı.

Son memur içeri girdiği an Lana köşeyi döndü. Binadan yalnızca bir sokak uzaktaydı. Sırtına uzanıp çantasını tuttu ve binanın yanındaki kaldırıma fırlattı.

Bakışlarım, ofisin dışındaki ekrana çevrildi. Haber kanalı Delaney Grove'dan canlı yayın yapmaya başlamıştı. Ekranda tüfeğini çıkaran Lana'yı gördüğüm an kalbim tekledi.

Tüfeği bir kez ateşlediğini gördüm. Ardından sırtını kapının yanındaki duvara yasladı. Göğsü hızla inip kalkıyordu, sonra boynunu yana eğerek kütletti ve tekmeleyerek kapıyı açtı.

Televizyonun ekranı hiç değişmiyordu ama önümüzdeki monitörde kamera açısı değişiyordu. Bütün memurların hayret dolu bakışlarını Lana'ya çevirmesini izledim. Lana, tereddüt etmeden tüfeği ateşledi. Silahına henüz uzanamamış olan memurun kafasının yarısının patlamasını izlerken midem altüst oldu.

Hiç vakit kaybetmeden namluyu sürdü ve tekrar ateşledi. Bu sefer bir diğer memurun göğsünde delik açmıştı.

Odadaki herkes, olanları idrak edip de şaşkınlıklarını üstlerinden atmış gibi bir anda silahına davrandı.

Lana eğilip dizinin üzerinde yere atıldığı sırada tüfeği tekrar ateşleyerek bir diğer memuru belinden vurmayı başardı.

"Bir de çok iyi nişancıymış," dedi Hadley duygularını belli etmeden.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu. Bakışlarımı haber kanalına çevirdiğimde Lana ve Jake'in dünyaya karşı aldığı intikamdan bahsederken binayı hâlâ dışarıdan gösterdiklerini fark ettim.

Herkes ekrana bakıyor, sanki bir şey yapmamız gerekmiyormuş gibi olanları izliyordu. Art arda patlayan tüfeğin sesini din-

lerken tepki veremeyecek kadar şaşırmışlardı. Tüfeğin etkisiyle pencereler patlıyor ve cam kırıkları dışarı saçılıyordu.

Bakışlarım önümüzdeki bize özel ekrana çevrildi. Lana yerde kayarak ilerlerken maskesini çekip çıkardı. Belli ki maske yalnızca haber kanalı içindi, içeride onu kimin gördüğü umurunda değildi.

Bu da demek oluyordu ki…

"Yaşamayı planlıyor," dedim gergin bir nefes vererek.

"O zaman ne halt yemeye hepsi eğitimli olan memurlarla dolu bir yere girdi?" dedi Hadley öfkeyle. Lana eğilip tekrar yerde yuvarlandı ve boşalan tüfeği kenara atıp iki tabanca çıkardı.

Art arda silahları ateşlerken rozet takan adamları sırayla indiriyordu. Birisi kaçıp kapının kolunu indirmeye çalışsa da kapı kilitliydi.

Bir diğeri kırılan pencereden atlamaya çalıştı ama bir anda sarsıldı. Yere düşerken bedeni kasılıyordu. Binayı hapishaneye çevirecek bir elektrik sistemi kurmuşlar gibi görünüyordu.

"Siktir," dedi Hadley dişlerini sıkarak. Lana bir masayı devirip üstüne çıktı ve silahını ateşlemeye başladı. Ardından yan tarafa geçip bir başka masayı devirdi ve eğilerek arkasına saklandı.

Bedeninin çevik hareketlerini izlerken kalbim daha da hızla çarpıyordu. İçimdeki her bir hücre gidip onu kurtarmamı söylüyordu ama zamanında oraya varmam mümkün değildi. Hepsiyle yalnız başına karşılaşmasını izlemek beni mahvediyordu.

"Hadi canım," dedi Hadley. Tam o sırada dışarıda konuşulanları daha rahat duyabilmemiz için kapıyı açmaya gitmiştim.

"Ne oldu?" diye sordum. Lana'nın tek başına bir orduyu devirmesini izlememek için kendimi oyalıyordum.

"Kasaba yanıyor," diye fısıldadı Hadley başka bir monitörü işaret ederek.

Ekranlardan birinin kaydı değişerek bilinci kapalı üç memurun ve yine bilinci kapalı üç sivilin üst üste dizilerek bir kamyonetin arkasında ateş hattından uzaklaştırılmasını gösterdi.

Kasabayı ele geçiren yangın, labirente benzeyen şemayla harika bir daire şeklini oluşturuyordu. Sanki usta bir kundakçı alevlerin yönünü belirliyor gibiydi.

"Jake bir yerleri nasıl yakacağını çok iyi biliyor. Şimdi harbiden tahrik oldum," diye fısıldadı Hadley kendi kendine. Hafifçe ona yaklaştım.

"Bunu yıllardır planlıyorlar, Jake muhtemelen Lana'dan daha uzun süredir planlıyordur," dedim kendimi tekrar Lana'ya bakmaya zorlayarak.

Köşeye sıkışmıştı, adamlar art arda silahlarını ona doğru ateşlerken gülümsüyordu. Farklı bir açıdan ateş edilmediği müddetçe mermilerin ona isabet etmesi mümkün değildi ama sonunda silahlarını ateşleme fırsatını buldukları için Lana'yı olduğu yerde tutuyorlardı.

"O sence de... Mutlu gibi mi?" dedi Hadley zorlukla yutkunarak.

Sanki eceline susamıştı. Belki de o maskeyi takmasının sebebi, yaşamaya devam etmek istediği için kimliğini gizli tutmak istemesi değildi.

"Ya maskeyi sırf onun benimle bağlantılı olduğunu anlamasınlar diye taktıysa?" diye sordum tek solukta.

Hadley derin bir nefes aldı ama hislerime karşı koydum. Lana'nın hayatta kalma planı olduğundan umudumu kesmeyecektim.

Gizlendiği köşeden ayrılarak hızlı hareketlerle silahlarını ateşlemeye başladı. Mucizevi bir şekilde tek bir mermi bile ona isabet

etmemişti ama o hedefleri öyle iyi vurmuştu ki başka bir masanın arkasına saklanmadan önce dört kişiyi düşürmeyi başarmıştı.

Masayı devirerek bir memura doğru ittiğinde adam yere düştü. Lana adamı yakalayıp ayağa kaldırdıktan sonra, diğer iki memura ateş ederken birkaç saniyeliğine onu canlı bir kalkan olarak kullandı.

Lana onları geri püskürtüyordu. Her nedense ileri doğru hareket ederek onları bodrum katın kapısına git gide daha da yaklaştırıyordu.

Adamlardan biri bodrum kata doğru koşunca Lana kalkanını bıraktı. Tam o sırada bir mermi adamı aşarak omzuna isabet etti. Küçük bir sıyrıktan başka bir şey olmadığını görünce rahat bir nefes verdim. Jake de muhtemelen benim kadar aklını kaçırdığı için kamerayı sıyrığa yaklaştırmıştı.

Kamera açısını düzelttiğinde Lana masanın üzerinde adamları basturmaya devam ederek silahını ateşliyordu.

"Ulusal muhafızları çağırın! Kahrolası ne kadar adam varsa çağırın!" İçinde bulunduğumuz ofisin dışından birisi telefondaki kişiye bağırıyordu.

Lana'nın bodrum kata sıkıştırdığı adam geri döndüğünde gözleri fal taşı gibi açılmıştı, telaş içindeydi. Arkadaşlarına silah seslerinden bir türlü anlayamadığım bir şey söyleyerek sesleniyordu.

Bir tuhaflık vardı. Adamlar harekete geçmişti. Korunaklı bir alanda kalmaktansa hayatlarını riske atmayı göze almışlardı ve Lana'ya ateş ediyorlardı.

Lana eğilip başını saklarken bir MK 47 alip kurşunlara karşılık verdi.

Öne doğru kayıp sürünerek hareket etmeye başlamıştı ki bir anda başını kaldırdı ve dudakları bir çığlıkla aralandı, bacağından kan fışkırıyordu.

"Hayır!" diye bağırdım kendimi dışarı atıp çıkış kapısına doğru koşarken.

Birisi beni göğsümden iterek durdurdu. Gözünü benden ayırmayan müdürün adamıydı.

"Burada kalıyorsun," diye homurdandı.

"Bırak beni!" diye bağırdım silahıma uzanarak. Ancak Leonard hemen yanımda bitip benden önce davrandı ve elimi yakaladı.

"Ne bok yiyorsun sen?" diye tersledi beni.

"Onu öldürecekler!"

Beni geri çekerek tekrar Craig'in ofisine sürükledi. Özel monitörümüzü gördüğünde beri benzi atmıştı.

"Seni hücreye atarlar. Oraya vaktinde gitmene imkân yok," dedi Leonard dişlerini sıkarak. Bakışlarını tekrar monitöre çevirdikten sonra kapıyı çarparak kapattı.

Johnson'ı, Lana ortaya çıktığından beri ilk kez şerifin ofisinden çıkarken gördük. Johnson ona arkadan yaklaşıyordu. Lana'yla iki masanın arasına kendini sürüklerken ateş etmeye hiç ara vermemişti.

Lana şarjörlerini değiştirirken gözlerindeki korku öfkeye dönüşmüştü. Bir bıçak çekti ve sağlam bacağının üzerinde hızla doğrularak bıçağı fırlattı. Bıçak alnına saplanmadan önce Johnson'ın gözleri irileşti ama mermiler de hızlıydı. Lana'nın bedenine isabet eden mermilerle sarsılarak yere düşmesini izledim.

"Hayır!" diye bağırdım tekrar. Kalbim içten içe çökerken yumruğumu duvara geçirdim.

Sonra Leonard'a baktım.

"Helikopter. Hemen kahrolası helikopteri ayarla!"

Başını yavaşça iki yana salladı. "Helikoptere gidebilsek bile çok geç kalırız, Logan."

Midem bulanıyordu, duvara yaslanıp aşağı doğru düşerken kalbim resmen içimde patlıyordu. Her şeyin ağırlığı altında hareket edemeyecek kadar ezilmiştim. Taş kesmiş hâlde beklerken başımı ellerimin arasına aldım. Lana'nın güçsüzce ilerlemesini, memurlara ateş açmasını izliyordum ve gözlerim yaşlarla yanıyordu.

İzleyemezdim.

Onun ölümünü izleyemezdim.

Ninova

On Beşinci Bölüm

Ayaklarının dibine uzanıp kollarında ölmeyi dilerdim.

-Voltaire

Bedenime keskin bir acı yayılıyor, kulaklarımda sonu gelmeyen silah seslerinin kükremesi dışında hiçbir şey yankılanmıyordu.

Kanamayı durdurmak için bacağımı bağlarken inledim. Kurşungeçirmez yeleğime isabet eden sayısız mermi yüzünden göğsüm ve sırtım acıyordu ama hiçbiri yeleği delememişti. Sıyrık omzumu yaksa da elimi delip geçen merminin acısı onu gölgeliyordu.

İşim biter bitmez elimi sardım. Acıyı bastırmak için çaba sarf ederken ellerim titriyordu. Kulaklığımdan Jake'in sesi yükselirken derin bir nefes alıp arkamdaki adamlara ateş ettim.

"O kahrolası yerden çıkman lazım, Lana! Bodrum katından haberleri var!"

"Olmaz," dedim zorlukla. Köşeden silahımı ateşleyerek bir adamı dizinden yaraladım. Adam düşerken elindeki MK 47 etrafa mermiler yağdırdı. Serseri kurşunlardan biri diğer memura

isabet etse de şerefsizi öldürmeye yetecek kadar iyi yere denk gelmemişti.

"Mecbursun!" diye bağırdı Jake. "Buralara kadar ölmek için gelmedin!"

Mermilerden birinden kaçarak son anda başımı geri çektiğimde akmaya hazırlanan gözyaşlarımı bastırdım. Hazırladığım masadan bariyer, mermilere artık dayanmayacaktı. Birbirine dayadığım üç masa onları belki biraz daha oyalardı.

"Onunla konuşmam lazım," dedim sessizce. Yerimden kalkmaya çalışırken hıçkırığımı bastırdım. Bacağım hareket etmeme müsaade etmeyecek kadar sızladığı için tekrar yere düştüm.

"Hayır! Veda falan etmiyorsun, Lana. Onunla konuşmana izin vermiyorum. Çık oradan! Olacakları engelleyemeyiz ve sen de bunun farkındasın. Hataya yer olmayan bir plan yaptık. Dokuz dakika elli dört saniyen var."

Gözlerimde biriken yaşlar görüşümü bulanıklaştırdığından kafamı masaya çarptım. Dehşet içinde kapıya bakıyordum. Durmaksızın fışkıran amansız alevlerin altında kapıya kadar olan o altı metre çok uzak geliyordu.

Onları öldürmek düşündüğümden zordu. Öngördüğümüz kadar korkak değillerdi. Diğer konularda haklı çıkmıştık gerçi.

"Seni seviyorum," dedim Jake'e. Birkaç el daha ateş etmek üzere arkamı dönerken acımı bastırdım.

"Ölürsen senden nefret edeceğim," dedi öfkeyle.

Sesinden ağladığını anlayabiliyordum, canının yandığını buradan hissediyordum.

"Yangın yaklaşıyor, Lana. Tam olarak dokuz dakika kaldı. O. Kahrolası. Yerden. Çık."

"Çocukken babanın bodrum katında dinamit bulduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

"Yapma, Lana. Kahretsin yapma bunu!" diye yalvardı ben ağlamaya başladığım sırada.

Bana yaklaşmalarına engel olmak için silahımı kaldırıp kõrlemesine ateş ettim.

"Onunla oynamanın çok tehlikeli olduğunu söylemiştin ama ben sizi eğlenceli olacağını söyleyerek ikna etmiştim. Marcus'la beni durdurmaya çalışsanız da sizi dinlememiştim."

"Kahretsin, Lana! Çık şuradan! Hemen çık!"

Yerimden kalkmaya çalıştım ama canım o kadar yanıyordu ki inleyerek tekrar yere düştüm. Gözlerimi kırpıştırıp yaşları bastırırken acıyı hissetmemek için kendimi tuttum ve derin bir nefes verdim. Aksi takdirde bu acı beni tüketecekti.

Keşke Jake'in birkaç ay önce önerdiği el bombası fikrini geri çevirmeseydim.

Ama öyle olsa bile vaktinde buradan çıkamazdım. Canım çok fena yanıyordu. Bacağımı hareket ettiremiyordum ve hızlı hareket etmemi sağlamadığı müddetçe hiçbir anlamı yoktu.

"Sen incelemek istiyordun ama ben patlatalım istiyordum," dedim keyifsiz bir kahkaha atarak.

"Yapma," diye fısıldadı.

"Kasabanın dışında kalan o eski ahırı patlatmıştık. Fünyeyi ateşleyip içeri fırlatmıştım. Patlama ânında Marcus bedeniyle sana siper olmuştu. Ben de doğrudan zarar görmemiştim ama patlamanın etkisiyle sırtımı duvara vurup tarlanın diğer ucuna uçmuştum. Bu kadar güçlü olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu."

"Yapma," dedi tekrar. Arkadan yükselen motorun sesini duyuyordum.

Şu an çoktan kasabadan uzaklaşmış olmalıydı.

"Bana sonra açıklamıştın. Neler olduğunu. İki hafta boyunca her yerim ağrımıştı. Gülüp geçmiştik. Daha önce hiç deneyim-

lediğimiz bir şeydi, ölümden dönmüştük ve o ânın adrenalini günlerce hissetmiştik. Canım her yandığında o ânı anımsıyordum ve bedenime bir adrenalin dalgası yayılıyordu."

"Yapma lütfen," dedi tekrar. Sesi kırgın bir fısıltıdan ibaretti.

"Sen her zaman haklıydın. Bense hep pervasızdım. Seni dinlemeliydim," dedim zorlukla.

"Çık oradan," dedi.

"Benim için ağlama, Jake. Senin sayende hayatta kaldım. Beni hayatta tuttun," dedim. Adamları uzak tutmak için hâlâ körlemesine ateş ediyordum.

"Siktiğimin vedasını etme sırası değil!" diye bağırdı hat kesilmeden önce.

"Elveda," diye fısıldadım.

Sargılı elime yayılan acıya rağmen Logan'ın numarasını tuşladım. Çok zor olmuştu ama sonunda başarmıştım.

Ânında telefona cevap verdi.

"Lütfen sen ol," dedi ızdırap içinde.

"Seni seviyorum," dedim kulaklığa. Arka planda hâlâ ateş etmeye devam ediyordum.

"Hayır. Bana bunu yapma. Savaş, Lana. Çık oradan. Yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Neler yapabileceğini gördüm."

Sesindeki o içten yakarışı duymak bile kalbimi kırmıştı.

"Yaşamanın nasıl bir şey olduğunu tekrar görmemi sağladın. Unutmuştum," dedim yavaşça. Arkada yükselen ve dur durak bilmeyen ateş seslerine rağmen beni duyabilmesini umuyordum.

"Şu an nefes alıyor olmamın tek sebebi sensin, Lana. Pes etme. Şimdi olmaz. Hayatta kaldığın onca şeyin ardından olmaz."

Gözlerimi kapattığım an tüm sesler uğuldarken yaşlar özgürce dökülmeye başladı.

"Sen de çok mücadele ettin," diye fısıldadım. "Dünyayı daha iyi bir yer yapıyorsun. Asla durma."

"Lana!"

Telefonu kapattığımda bağırıyordu. Arkama ateş etmeye devam ederken tekrar gözlerimi kapattım.

Silah seslerinin silsilesine bir yenisi daha ekleniyormuş gibi gürültülü bir patlama sesi duyuldu. Gözlerimi açık tutamayacak kadar bitap düşmüştüm.

Logan'ın bunu izlediğini biliyordum.

Hadley de izliyordu.

Gözlerimi açık tutarak en yakındaki kameraya bakmaya çalıştım ama aktif olduğunu gösteren o parıltı yoktu... Artık beni izlemiyorlardı. İçinde yeni kimliğimin olduğu çantamı yanımda getirmiştim, dışarı gidip onu almamı bekliyordu.

Yangın oraya ulaşmadan önce harekete geçtiğim takdirde ormanın içinde beni bekleyen bir ATV vardı.

Bir uçağa atlayıp buluşmak üzere sözleştiğimiz yerde Jake'le bir araya gelecektim.

Yaşayacaktım.

Bunu yapmanın daha birçok yolu vardı ama içten içe, ailemle tekrar bir araya gelmek için ölümü arzuladığımı biliyorduk. Bunu istediğimi sanmıştım.

Hâlâ hayatta kalmak istediğimi fark etmiştim ama geç kalmıştım.

Ölmeye hazır olmadığımı fark etmiştim ama geç kalmıştım.

Ayağa kalkmaya çalışsam da çabalarım boşa çıktığında inledim. Gözümden yaşlar akıyordu. Ama burada tıkılıp kalmıştım, kıpırdayamıyordum. Kaçma imkânım yoktu.

Onlarla birlikte ölecektim.

Bakışlarım etraftaki kameralarda gezindi; hepsinin parıltısı sönmüş, sinyalleri kesilmişti.

Yaptıklarımı ölümsüzleştirecek trajik, şiirsel bir son olacaktı.

En azından sonunu kimse izlemek zorunda kalmayacaktı.

Bir anda karşımda bir yüz belirdi. Abimi gördüğüm an gözlerimden akan yaşlar şiddetlendi.

"Marcus," diye fısıldadım. Yaşlar hızla yüzümden akarken yanağına dokundum.

Ona dokunduğum an yüzü kayboldu. Kendimi kaybederek ateş etmeyi bıraktım ve hıçkırmaya başladım. Yaklaşan alevleri görmeden önce zihnimde beliren son şey Logan'ın yüzüydü.

On Altıncı Bölüm

Mucizelerin geçmişte kaldığını söylerler

-William Shakespeare

Bütün ekranlar bir anda karardı, etrafımızda yüksek bir cızırtı dışında hiçbir ses yankılanmıyordu. Monitörlerden birini sanki bu ekranın tekrar belirmesini sağlayacakmış gibi hafifçe sarsım.

"Jake kameraları kapattı," dedi Hadley. Parmakları klavyede gezinmeye başlamıştı.

"Hemen açsın!" dedim sertçe.

"Deniyorum!"

Gözyaşlarım yüzümü yakıyordu, elimden yalnızca yere yığılmadan durabilmek geliyordu.

Leonard sessizce oturmuş, ellerini ovuşturarak dizlerini sallıyor ve bakışlarını yerden kaldırmıyordu.

Haberlerde canlı yayın kaydına bir müdahale olduğu söyleniyordu ama ne dediklerini zar zor duyabiliyordum.

Kalbim göğsüme sertçe çarpıyordu.

"Hallettim!" diye seslendi Hadley ve ekranlar tekrar aydınlandı.

Bakışlarım belediye binasını saran alevlere çevrildi. Bir anda bina patladı ve hoparlörlerden kulakları sağır eden bir gürültü yükseldi. Binanın farklı kısımları patlamaya devam ederken betonların parçalanmasını izledim.

Hepimizin üstüne bir sessizlik çökmüştü. Hadley'nin bağlantısı tekrar aktif olmuş olacak ki canlı yayın da tekrar kanalda yayınlanmaya başlamıştı.

Dışarıdaki herkes haberleri gösteren televizyona, bizim monitöre baktığımız aynı hayretle bakıyordu. Ancak ben kendimi kaybedip yıkılırken elime geçirdiğim her şeyi ofisin diğer ucuna fırlattığımın farkında değil gibiydim.

Camlar kırılıyordu. Bana sesleniyorlardı. Yumruğumu Leonard'ın yüzüne geçirirken ve beni yere devirmeye çalışan ellerle mücadele ederken her şey çok hızlı gerçekleşiyordu.

İçimi buz ve ateş aynı anda sardığı için tüm hislerimi kapattım. Kasabayı saran yangının binaya da sıçramasını izlemek zorunda bırakıldığımda tüm benliğimle taş kesmiştim.

Lana'nın oradan vaktinde çıkabilmesi mümkün değildi.

On Yedinci Bölüm

Üç ay sonra...

Elimi kirli sakallarımda gezdirirken önümdeki dava dosyalarına bakıyordum.

"Tekrar hoş geldin," dedi Elise masamın yanından geçerken. Bana endişeyle bakıyordu.

Üç ay önce neden kendimi kaybettiğimi sadece üç kişi biliyordu. Bir daha asla aynı olmayacağımı sadece üç kişi biliyordu.

Diğer herkes, bize ihtiyaç duyulduğu bir anda kasabadaki görevimizden alındığımız için kendimi kaybettiğimi sanıyordu.

Ambulanslar ve itfaiye araçları olay mahalline vardığında bir şeyleri kurtarabilecek kadar hızla alevleri söndürmeleri mümkün olmadığından, geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kasaba yanmış, ardında yanıp kül olan bomboş yapılar kalmıştı.

Cesetlerin hiçbiri tanınabilir hâlde değildi. Kimlikleri tespit edilemeyecek kadar yanmışlardı. Ve yalnızca belediye binasıyla şerifin evinde ceset bulunmuştu.

Üç ay boyunca haberlerde başka hiçbir şey konuşulmamışsa, doğru ve yanlış kaynaklardan edinilen çelişkili bilgiler dışında ellerinde bir şey yoktu.

Bu yüzden geri dönmüştüm.

Lana, gerçekleri ortaya çıkarırken canını vermişti.

Yapabileceğim en son şey, tekrar her şeyin üstünün örtülmesine izin vermek olurdu.

Elise, sanki cevap vermemi bekliyormuş gibi durdu. Teşekkür edercesine başımı hafifçe eğdiğimde derin bir nefes verdi. Bense diğer tarafta raporumu yazmayı tamamlamıştım.

Hadley durmaksızın Jake'i arıyordu ama onu asla bulamayacaktı. Jake hayatta kaldıysa bile şu an kendinde olmama ihtimali çok yüksekti. En yakın arkadaşının ölümünü izledikten sonra muhtemelen sarhoş ve sersem bir hâlde olmalıydı.

Kamera kaydını kapatmasının başka anlamı olamazdı. Olanları görmeye katlanamamıştı. Keşke ben de görmeseydim.

Delanay Grove'u asla terk etmemeliydim. Kariyerimi riske atmalıydım. Şu an olmak istediğim herhangi bir yer yoktu bile.

Lana'yı kaybedene kadar, ondan daha önemli bir şey olmadığının farkında değildim.

Temsil ettiğim hiçbir şey ondan daha kıymetli değildi.

Değer verdiğim ne varsa onun yanında önemli değildi.

Sahip olduğum her şey onsuz anlamsızdı.

Onu kurtarabilirdim ama ben çekip gitmiştim. Benim yüzümden ölmüştü.

Raporu son bir kez daha okuduktan sonra çıktı alıp yerimden kalktım. Leonard'ın bakışları üzerimdeydi. Yazıcıya yönelip kâğıtları bir dosyaya yerleştirmemi izliyordu.

"Dönüşünün ilk günü ve hemen yeni bir dosyada mı çalışmaya başladın?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. İnsanlarla paylaşmadıkları eski bir raporu düzeltiyordum."

Sert bir nefes verdi. "Bırak artık şu işi, Logan. Gerçeklerin hiçbirini insanlarla paylaşmayacaklar. Orada olanlar büroyu küçük düşürdü. Verecekleri tüm imtiyazları hâlihazırda verdiler."

"Yine de DNA örneklerinin çarpıtıldığı suçlamasının aldatmaca ve bir yalandan ibaret olduğunu düşünüyorlar. Videolu kanıtın gerçek olmadığını söylüyorlar. Robert Evans'ın adını temize çıkartmıyorlar."

"Çıkartmayacaklar da," dedi nazikçe. Elini hafifçe omzuma vurdu. "Dedim ya, verecekleri tüm imtiyazları zaten verdiler. Müdür artık yok. Johnson öldü. Bu noktadan sonra yozlaşmış kimse kalmadı."

Elimdeki dosyaya baktım.

"Collins'in bugün diyecekleri, tüm bunların doğru mu yoksa yanlış mı olacağını belirleyecek," dedim başımı kaldırarak.

Leonard derin bir nefes verirken dosyayı masama bıraktım. Az sonra Müdür Collins'le bir görüşmem vardı. Söyleyeceği şeyler geleceğimin rotasını çizecekti.

Son üç aydır izindeydim. Kendimi kaybedişimin ardından herkes mola vermem gerektiği konusunda hemfikir olmuştu. Ayrıca departmanın psikolojik değerlendirmesinden geçene kadar da geçici olarak görevlerimden alınmıştım.

Neyi kaybettiğimi bilseler akıl sağlığımı sorgulamazlardı bile. Bir kâğıt parçasından bunu görmeyi beklemek yerine, burada bulunamayacak kadar berbat hâlde olduğumu anlarlardı.

Mecburi iznimde kendime hâkim olabilmek adına asıl katilin davasını incelemeye devam etmiştim. Kimse bana engel olmayı denememişti, Collins de ihtiyacım olan ve istediğim tüm

bilgileri bana sağlamıştı. Hatta dosyaları Leonard'ın evime bırakmasını bile sağlamıştı.

Başta gizemi çözememiştim.

Baktığımda, kızının durumu hariç bütün oklar şerifi gösteriyordu. Bu da her şeyi karıştırıyordu.

Ama sonunda kadınların hepsinin vekil birer kurban olduğunu fark etmiştim. Neden vekil olduklarını ve kimin yüzünden seçildiklerini fark edince bütün taşlar yerine oturmuştu.

Özellikle de her şeyi başlatan ilk cinayetin tarihine bakınca iyice netleşmişti. Johnson'ın bu ipuçlarını bir araya getirememesi çok da şaşırtıcı değildi. Tek bir adama odaklanıp kanıtları ona uydurmuştu.

Etrafına bakmaya hiç vakit ayırmamıştı ki benim sorunum da buydu. Sonunda kendimi ihtimaller arasından şerifi elemeye zorlamıştım.

Lana'nın tüm bunları başlatan asıl katilin peşine düşmek yerine bu kadar çok korkunç cinayet işlemesi bana mantıklı gelmemişti. Onun ve Jake'in ne kadar zeki oldukları düşünüldüğünde, bunu çözememiş olmaları çok saçmaydı.

Ardından onların aslında birer dâhi olduklarını fark ettim.

Öngörülerinin ne kadar kuvvetli olduğunu, harekete geçirdikleri ustaca planın her bir detayını nasıl ilmek ilmek işlediklerini gördüm.

Lana'dan sonra dünyanın geri kalanının benim için ne kadar önemsiz olduğunu onu kaybetmeden önce fark etmem gerekirdi. Şu an onunla olmalıydım. O yangını birlikte atlatabilirdik.

Ancak bunun yerine ben, kariyerimin ve ahlaki değerlerimin ondan daha önemli olduğunu düşünmesine sebep olmuştum.

Yanılmıştım.

Ondan daha önemli hiçbir şey yoktu.

Belgelerin kalanının çıkmasını beklerken zaman çok yavaş akıyordu. Collins meselesi umduğum gibi gitmezse diye her şeyi yedekliyordum.

Hadley yanıma yaklaşıp masama oturdu.

"Neden bu Olivia denen hatunu araştırıp duruyorsun?" diye sordu merakla.

"Bilgi toplamam gerekiyordu."

Homurdandı. "Orası belli. Ama asıl katilin kurbanlarından birinin kardeşi olan bir mikrobiyoloğu neden araştırıyorsun?"

"Çünkü Jake'le bağlantılı olduğunu düşündüğüm sahte bir hesaptan ödeme alıyordu. Plan günü, hesaptan aktarılan bütün para Olivia'nın hesabına geçmiş."

"Neden?" diye sordu sessizce.

"Çünkü kahretsin ki aşırı zekiler."

Bakışlarım bilgisayarın saatine çevrildi ve yerimden kalktım. Toparladığım belgeleri düzelttim.

"Sana sonra anlatırım," dedim gergince gülümseyerek. "Şimdi bir toplantım var."

Ne olacağını bildiği için başını salladı, ikimiz de yanılmayı umuyorduk. Collins'e çok uzun zamandır destek oluyordum. O hep erdemli bir adam olmuştu. Bulunduğu pozisyonun onu yozlaştırmamış olmasını umuyordum.

Hadley'nin telefonu çaldı ve başını sallayarak kendi ofisine yöneldi. Kısa bir an için parmaklarının klavyede gezinmesini izlesem de şu an kendime ait başka bir görevim vardı.

Müdürün ofisine yönelirken dosyayı sıkı sıkı elimde tutuyordum. Bütün detaylar birbiriyle uyuşuyordu. Asıl davanın yeniden açılması ve gerçek şüphelinin tutuklanması, böylece kalan günlerini ızdırap içinde geçirmesi gerekiyordu.

Kapısını tıklattım ve Collins, "Gel," diye seslenince içeri girdim.

"Asıl davanın yeniden açılması için bir dosya hazırladım," dedim.

Ânında gerildi. "Daha yeni döndün, Logan. Teknik olarak masa başı görevden daha seni almadık bile."

"Bunu masa başında hazırlamam iyi olmuş o zaman," dedim alayla. Dosyayı yavaşça masasına attım.

"Robert Evans'ın yanlış adam olduğunu zaten biliyorum ama asıl katil şu an ne ölü ne de parmaklıkların ardında."

"Aslında buradan çok uzakta yaşamıyor," dedim gözlerimi kısarak.

Dosyaya bakmadı bile. Bakışlarını benden ayırmıyordu.

"Bu işi temizlerken üzerimde ne kadar yük olduğunu tahmin bile edemezsin. Ve..."

"Örtbas ederken demek istedin herhâlde," dedim dişlerimi sıkarak.

"Kahretsin, Logan. Bunu sana açıkladım!" dedi elini masasına indirerek. "Bu soruşturmayı tekrar açıp içimizden birinin DNA örneklerini tahrif ettiğini açığa çıkarırsam, bu departmanımızın sonu olur. Muhtemelen sayısız seri katile davalarını tekrar açtırmaları ve avukatları bunu makul şüphe unsuru olarak gündeme getirirse hapisten çıkmaları için sebep yaratabilir."

"Siyaset demek," dedim soğuk bir ses tonuyla. "McEvoy'dan hiç farkın yok."

Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerini kısmıştı. "Ben onun pisliğini temizliyorum. Ancak bu ofiste olduğum müddetçe hiç kimsenin o ailenin yaşadıklarını yaşamayacağına dair sana söz verebilirim."

"Evet, doğru olanı savunmaya korktuğun için masum bir adamın ismi lekeli kalacak."

Küfrederek elini saçlarından geçirdi. "Adam öldü, Logan. Departmanını temelli zarara uğratmak o adamı geri getirmeyecek. Şu an önemli olan sonuç."

Yerimden kalktım, geri adım atmayacağını biliyordum. Görev silahımı rozetimle birlikte masasına attım.

"O zaman bunu istifam olarak kabul et," dedim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Saçmalıyorsun, Logan. Biraz daha izin yap. Bu davayla çok yakınlık kurdun, şu an düzgün düşünemiyorsun."

"Gayet düzgün düşünüyorum. Kişisel çıkarlarımızın ne olduğu fark etmeksizin hep doğru şeyi yapacağımız kanısıyla FBI'a katıldım. Her ânımı buraya adadım, sağlıklı bir yaşamı ya da herhangi bir şey yaşama ihtimalimi burası uğruna feda ettim. Şerefle yürütülmesi gereken bir iş için yozlaşmak niyetinde değildim. Bunun bir parçası olmayacağım da. Bu kapıların dışında da yeterince yozlaşmış insan var, en azından dışarıda bir hayat kurabileceğim."

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama benim kadar olamazdı.

"Hata yapıyorsun," dedi çıkmaya yeltendiğimde.

Ona döndüm. "Hayır. Hatalarımı düzeltiyorum, müdürüm. Bunu unutmayın."

Kapıyı arkamdan kapatıp her şeyimi toparlamak için ofisime yöneldim. Yanlarından geçtiğimde insanlar bana bakıyordu. Yüz ifademi gören Leonard'ın bakışları hemen belimdeki boş silah kılıfına çevrildi.

Zaten kravat giymekten nefret ediyordum.

Kravatımı çıkarıp ofisin bir köşesine attıktan sonra kenardan bir kutu alıp benim için önemli olan birkaç şeyi toplamaya baş-

ladım. Uzun zaman önce masama yerleştirdiğim Lana'yla fotoğrafımız dâhil.

Hadley içeri girdiğinde işimi bitirmiştim, kapıyı arkasından çarptı.

"Bana hata yaptığımı söyleme sakın," dedim başımı kaldırmadan.

"Söylemem," dedi ve hızlı adımlarla bana yaklaştı.

İrileşen gözlerini fark ettiğimde kaşlarım çatıldı.

"Ne oldu? Bir davayla ilgiliyse Donny'ye git."

"Logan, Jason Martin, Güney Karolina'da hadım edilmiş ve öldürülmüş hâlde bulundu," dedi küfredercesine sessiz bir fısıltıyla.

Damarlarıma kan hücum ederken masama bırakmak üzere elimde tuttuğum kutuyu sıktım.

"Yoksa..."

Cümlem yarıda kalmıştı çünkü böylesine bir umudun beni yıkmasına izin veremezdim.

Yavaşça başını sallayarak onayladı. "Fotoğraf göndermişler. Onlara bunu yapanın bizim Kızıl Katil'imiz olmadığını çünkü onun çoktan öldüğünü söyledim. Ama bu o, Logan. Bıçak aynı bıçak, duvar kızıla boyanmış ve tereddüt edildiğine dair hiç iz yok. Ayrıca ayakkabı da kadın numarasıydı. Jake değil. Bu Lana. O yaşıyor, Logan. Gerçekten yaşıyor."

Tüylerim ürperirken ayakta kalamayacağımı hissederek sandalyeme çöktüm. Gözlerimden yaşlar akıyordu. Hadley yanılıyorsa, tabutumun son çivisini çakmış gibi olacağı için ona inanmaya korkuyordum.

"Olay gününden beri Jake'i bulmaya çalışıyorum ama hiçbir yerde bulamadım. Uçak kayıtlarına baktım ve girip çıktıklarına dair hiç kanıta rastlamadım. Ceset bir aylıkmış ama yeni bul-

muşlar. Bir süredir satışta olan bir evin kilerinde bulunmuş," diye devam etti.

"Onları nerede arayacağını ve sanırım nasıl bulacağını biliyorum," dedim kısık sesle. Eşyalarımı aldım.

"Ne? Nasıl?"

Hadley'nin gözlerinin içine baktım. "Jake'e gidersen geri dönemezsin, Hadley. Şu an benimle buradan ayrılacaksan bu, buradaki hayatının sonu demek. Anlıyor musun? Buradaki hayatımızla bağlantımızı sürdürmemiz onlar için çok tehlikeli olur."

"Bir saate eşyalarımı toplayıp yola çıkmaya hazır olurum," dedi tereddüt etmeden. "Görevim zorunlu olduğu için istifa edemem ama ortadan kaybolabilirim. Bana iki saat verirsen ikimizin de kaybolmasını sağlayabilirim."

"Yap gitsin," dedim. "On dakikaya dışarıda buluşalım."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bana aradığım cevapları verebilecek tek kişiyle konuşmaya gidiyorum. Sen de eve gidip işlerini halledeceksin ve hesaplarımızı boşaltacaksın."

Masasının yanından geçerken bilgisayarını aldı. Bize bakan birileri olabileceği için arkamı dönmedim.

"Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı Hadley.

"Gerçeği öğrenmeye."

Ninova

On Sekizinci Bölüm

Sevgisini göstermeyen sevmiş sayılmaz.

-William Shakespeare

Vardığımda kapıda bir not vardı. Kâğıdı alıp okurken başımı iki yana salladım. Notu cebime atıp kapıyı tıklatmadan içeri girdim.

Adamı arka taraftaki odada, sağlığı bir hayli kötü durumda buldum. Hasta yatağındaydı, monitörler ve serum bağlanmıştı. Muhtemelen acısı, bilincini açık tutacak kadar yatıştırılıyordu.

Beni gördüğünde bakışlarında mahzun bir ifade vardı. Ona bakarken yanına bir sandalye çektim. Ağzındaki boru konuşmasına engel oluyordu ama cevaplarımı farklı şekilde de alabilirdim. Sonuçta ben bir profilciydim. Mikro ifadeler benim uzmanlık alanımdı.

"Lana'nın şimdi bile beni şaşırtabiliyor olması çok komik," dedim sessizce.

Aklı karışmış gibi görünüyordu. Sırıttım. Lana'nın kim olduğunu bilmiyordu.

"Narsist eğilimleri olan bir psikopat," dedim iç çekerek. "Profilin böyle olması gerekiyordu. Psikopatlar yalandan empati yapabilirler. Pişmanlarmış, vicdan azabı duyuyorlarmış, hatta duygusal acı çekiyorlarmış gibi davranabilirler. Hayatlarına uyum sağlamak adına inandırıcı bir oyuncuya dönüşürler. Dürüst olmak gerekirse bu onları bulmayı çok zorlaştırır. Komşunun bir psikopat olduğunu genelde fark etmezsin."

Yaşadığı masumane görünen evi işaret ettim.

"Anlamam biraz vaktimi aldı ama fark eder etmez tüm parçalar yerine oturdu. Fotoğraflar yeterince hakkım veriyorsa, Victoria'nın annesi güzel bir kadınmış," dedim gözlerindeki ifadeye süzmek adına eğilerek.

Kalp atışlarını gösteren monitör Jasmine Evans'ın ismi geçer geçmez kalbinin biraz daha hızlı atmaya başladığını gösteriyordu.

"O trafik kazasında öldüğünde de lisedeyken olduğu kadar güzeldi muhtemelen. Onun geçmişine bakmayı aklımdan dahi geçirmiş olmamam çok komik. Ne de olsa ölen bütün kadınlar onun lisedeki hâline inanılmaz benziyordu. Bir tek Rebecca Cannon hariç. Ama o farklı bir sebeple ölmüştü. Şerifin öfkeden gözünün dönmesini ve cezalandırmak üzere gözüne birini kestireceğini garantilemek gerekiyordu."

Arkama yaslanıp gözlerini kısan adamın yüzünü inceledim. Monitördeki bip sesi hızlanmaya başlamıştı.

"Balo fotoğraflarından birinde lisedeki sevgilisi yanındaydı. Bunu fark etmemiş olduğuma inanamıyordum. Ancak o sırada bambaşka bir katil dikkatimi dağıtmıştı. Sonra fark ettim ki o katil sevdiğim kızmış ve yanında da Jake Denver varmış."

Gözleri hayretle parlarken monitördeki bipleme sesleri hızlandı.

"O gece Victoria Evans ölmedi. Jake onun hayatta kalmasına yardım etti."

Monitördeki sesler yine yükseldi, biplemeler daha da artmıştı.

"Annesi gibi o da çok güzeldi, Jake gibi hem erkeklerin hem de kadınların güzelliğinden etkilenen bir adamın onu kardeşten öte görmemesi de şaşırtıcı. Ama Victoria'nın abisini seviyordu. Hayatının aşkının canına kıyan o grubun oluşmasında parmağı olan herkesten nefret ediyordu."

Beni incelemeye devam etse de konuşamıyordu, bunun onu kahrettiğini biliyordum. Güce âşık bir adam şimdi yatağa bağımlıydı, ızdırap içinde ve sonsuz çaresizlikle yaşıyordu. Şu an onu hayatta tutan boru boğazını sardığından konuşamıyordu bile, elinden gelen tek şey dinlemekti.

"Artık sonda olmadan işeyemiyorsun bile, değil mi?" diye sordum. Sonra çarşafların ıslak olduğunu fark ettim.

"Galiba Olivia son anlarında onu da çıkartmış."

Bakışlarım tekrar gözlerine çevrildiğinde ifadesini saran öfkeyi inceledim.

"Not yazmak ister misin?" diye sordum ve solak olduğunu bildiğim için sol eline kalem uzattım.

Parmakları güçsüzce kalemi sarmayı denese de başaramıyordu, kalem yere düştü. Tam da hissettiğim gibi sadist bir şerefsizmişçesine sırıttım. Acı çekmesi beni tatmin ediyordu.

"Zaten daha benim konuşacaklarım var," dedim omuz silkerek. "Olivia yapbozun son parçasıydı. Lana'nın neden... Lana'nın Victoria olduğundan bahsetmiş miydim? Lana ve Jake'in neden domino etkisini başlatan adama saldırma zahmetine girmediklerini merak ediyordum. Ama sorun şu ki ben, diğer kurbanlarda olduğu gibi işkence edilen bir cinayet bekliyordum."

Monitörün biplemeleri gittikçe güçleniyordu.

"Ama onlar çoktan çözmüşlerdi. Senin işkenceni diğer herkesinkinden önce başlatmışlardı. Olivia, Caroline'ın kardeşiy-

di, asıl kurbanlardan birinin yani. Caroline'ın aksine Olivia, Jasmine Evans'a benzeyecek güzellikte değildi. Kızıl saçları ve açık ten rengi, aynı kadını tekrar ve tekrar öldürmek isteyen bir katile uygun değildi. Olivia, Robert Evans'ı korumuş, onun böylesi bir canavarlık yapamayacağını söylemişti. Robert'ı tanıyordu ve o adam ablasıyla defalarca kez yalnız kalmış, tamirci çağıracak paraları olmadığı için Olivia okuldayken bozulan her şeyi tamir etmişti."

Hayatın böylesi iyi bir adama karşı nasıl bu kadar acımasız olabildiğini düşünerek derin bir iç çektim.

"Robert onlara hiç saldırmamıştı. Sadece iyi bir adamdı. Bu da muhtemelen Jasmine'in Robert'a âşık olmasını ve yalnızca kendisini sevebilen bir adamı geride bırakmasını sağlayan şey olmuştu. Dürüst olalım ki o adam da başka bir kadına gitti ama onu reddedip canını yakan tek kişi, kendisinden böylesine aşağı bir adamı sevecek kadar alçalmış olan kadındı. Bu bile başlı başına mide bulandırıcıydı."

Ustaca gizlediği kimliğini açık ettiğim sırada gözlerinde nefretle beni izlemeye devam ediyordu.

"O adamdan nefret ediyordun ama soruşturmada okları ona çevirebilmek, *senin* elindeki kadını aldığı için onu cezalandırabilmek adına en yakın dostuymuş gibi davranıyordun. *Senin gibi* bir adamın elindeki kadını almıştı. Nasıl cüret edebilirdi, değil mi? Atladığım bir şey var mı, Christopher Denver?"

Monitördeki biplemeler artarak öfkesinin yükselmeye devam ettiğini bana gösteriyordu.

"Tüm başarı belgelerini oğlunun fotoğraflarının tepesine astığını fark etmem gerekirdi. Soruşturma için gereken tüm videoların elinde hazır olduğunu gözden kaçırmamalıydım. Jasmine Evans'ın sayısız videosunun da. Onun sesini ânında tanımıştın."

Collins'e hazırladığım dosyanın bir kopyasını çıkardım. "Karın, arabası köprüden düştüğünde ölmüş. Oğlun o zamanlar çok küçükmüş. Kimse karının vücudundaki şüpheli izleri fark etmemiş. Herkes izleri kazayla bağdaştırmış. Ama kaza değildi, değil mi? Jasmine senin yerine Robert'ı seçtiği için sürekli karını cezalandırıyordun ve o da tüm acılarını bildiği tek yöntemle sonlandırdı."

Sayfayı çevirdim.

"İlk cinayetin, Jasmine'le ayrılışınızın yıl dönümündeymiş. Robert'la ilk buluşmalarıyla aynı gün. Aranan profilde, bu günün seni değil de *onu* tetiklediğini gösteren bir ipucu."

Sayfayı tekrar çevirdim ve Olivia'nın da katkılarıyla bir araya getirdiğim bilgileri okumaya başladım.

"Oğlunun tatillerde bile zar zor yanına geldiğini söylemiştin ama sebebini sonra anladım. Ne de olsa aile arası tartışmalar hep oluyor. Sadece parçaları bir araya getirene kadar onun sana karşı olan nefretinin ne boyutta olduğunu fark etmemiştim. Jake, Evans ailesiyle kendi evinde kaldığından daha çok kalıyormuş çünkü o zaman da senden nefret ediyormuş. Ama geçen seneye kadar senin gerçek bir canavar olduğunu bilmiyordu. Her şeyin farkına, geçtiğimiz Noel'de tam anlamıyla vardı."

Dosyayı kaldırdığımda bakışlarından nereye varmaya çalıştığımı hesap ettiğini görebiliyordum. Kendini hiç fark edilmeyecek kadar zeki sanıyordu.

Her şeyden bihaberdi. Kibri sonunu getirmişti.

"Kendini herkesten zeki sanıyordun. Ne de olsa sayısız cinayet yanına kâr kalmıştı. İşlediğin cinayetler yüzünden Evans hapse atıldıktan sonra bile durmadın. Şerife işkence eder gibi, aynı suç işleme yöntemiyle başka bir kızı öldürdün. Ancak sonra diğer seri katillerin yöntemlerini çalıp cinayetlerini onların

kimliğiyle işledin. Seninkine benzer kurban profili olanları seçiyordun. Onca vakit geçmesine rağmen hâlâ Jasmine Evans'ı cezalandırmak istiyordun."

Sayfayı tekrar çevirdiğimde Jake'in tam da bu evin yakınlarında, iki hafta boyunca kredi kartı alışverişi yapıldığına dair kanıtlar karşıma çıktı. Tam da Olivia'nın bu evden ilk telefon görüşmesini yaptığı zamana tekabül ediyordu.

"Ama oğlunun senden daha akıllı olduğunu fark etmedin," diye devam ettim öfkesi daha da katlanan Christopher'a eziyet ederken. "Senden daha detaylı ve ustaca bir plan kurduğunu hiç fark etmedin."

Hâlâ planın en iyi kısmını fark etmemişti.

"Olivia, geçen sene Jacob'dan bir telefon aldığında prestijli bir laboratuvarda mikrobiyologdu. Tam o zamanlarda Jacob seninle iki hafta geçirerek muhtemelen şüphelerini doğrulayacak kanıtları topladı. Lana'yı aradığına eminim hatta, bu arada artık ona Victoria denmesinden nefret ediyor."

Anlattıklarımı kafasında birleştirmeye başladığında gözlerindeki ifade değişti.

"Victoria'nın hayatta kaldığına dair şüphelerin vardı, değil mi? Hatta bize yem bile attın. Ama emin değildin. Jake gerçeği öğrenmemiş olsa dahi sırrını sana açacak kadar güvenmiyordu. Sadakati yalnızca ve yalnızca Lana'yaydı," diye ekledim. Artan öfkesini izliyordum.

"Olivia'nın, senin Robert Evans'ı 'kurtarmaya' çalıştığını düşünen tatlı bir kız olduğunu sanıyordun. Ne de olsa onu savunmaya çalışmıştın. Burada berbat olduğunu eklemem gerekir. Senin kadar akıllı bir adamın, en yakın arkadaşını işlemediği cinayetlerden kurtarmak için biraz daha çalışması gerekirdi. Ama sen aslında onun arkadaşı değildin tabii, değil mi? Jake de mah-

keme kaydını aklı başında bir hâlde, evden uzaktayken tekrar ve tekrar izleyince aynı şeyi fark etmiş olmalı."

Sayfayı bir kez daha çevirdim.

"Ama Olivia neden laboratuvardaki prestjli, varmak için çok çalıştığı işinden istifa edip bu garip hastalığında sana hasta bakıcılık etmeye karar verdi? Sana yardıma geldiğinde oğlundan onun hesabına haftalık ödeme geçiyordu. Senden de aynı şekilde. Neden iki ödeme alıyordu?"

Öne eğilirken sırıttım. Her şeyi fark ettiği an beti benzi atan yüzünü izledim.

"Mikrobiyoloji... Büyüleyici bir alandır. Parazitleri öğrenirsin. Bu bilgileri kullanan doğru kişi birini yavaşça öldürebilir. Bir yıl içinde onu güçten kesebilir. Bu alanda uzman olmayan kimsenin, doktorların bile anlayamayacağı şekilde onu hasta edebilir. Özellikle egzotik bir parazit kullanıldıysa. Böyle bir şey kullandı demiyorum ama kimse fark etmeden seni yavaşça öldürmenin bir yolunu bulduğuna eminim. Hem de bunu doktorların bile pes edip sana bir torba ilaç yazdığı bir zamanda seninle ilgilenirken yaptığına emin olduğun gibi."

Duvarın dibindeki ilaç tepsisini işaret ettim. Son ziyaretimden bu yana ilaçların sayısı iki katma çıkmıştı.

"Ama nihai son yaklaşıyordu, Olivia düzenini bozup sana verdiği ilaçları artırarak ablasının ve diğer tüm kadınlarının intikamını alıyordu. Oğlun da onu finanse ediyordu. Lana, kendi intikamından sırf bu intikama daha çok ihtiyaç duyan birisi için vazgeçmişti. Ve işte karşımdasın. Yetersiz, zayıf, güçsüz, tamamen çaresiz ve altına işeyecek hâlde."

Gözleri yaşarmaya başladı. Bunlar saf, katıksız nefret yaşlarıydı.

"Üstüne düşeni yapıp bana bu notu bıraktı. Her nasılsa geleceğimi biliyordu," dedim notu çıkarıp sesli okurken. "*Onun*

için artık çok geç. Izdırabını mümkün olduğunca uzattım. Onu kurtaramazsın. Beni bulma konusunda bol şans."

Notu indirdikten sonra sırıtarak ona baktım.

"Seni kurtarmayı ve hapse atmak için onun peşine düşmek istediğimi sanıyor. Aslında neden burada olduğumu anlamamış."

Silahımı çıkarıp kurduktan sonra notu cebime attım.

"Emin ol, oğlun senden iki kat daha usta çünkü güçlü olduğu için öldürmüyor. İntikam için öldürüyor. Üstelik öz babasının, sevdiği çocuğun cinayetinde parmağı varmış."

Silahı adamın kasığına doğrulttum, yaşanacakları düşününce yüzümü buruşturmak üzereydim. Ancak Lana'nın onu bulduğumda peşini bırakmayacağımı bilmesi gerekiyordu. Telafi edilemez davranışım, bir daha asla geri dönemeyeceğimi garantileyecekti.

"Her ne kadar yavaş yavaş acı çekerek ölmeni istesem de, sevgilime onun yanından ayrılmayacağım konusunda ne denli ciddi olduğumu göstermem gerek. Aslında yavaş yavaş ölmeye devam etmeni izleyecektim. Ama bugün bir şey değişti. Onu kendi gözlerimle görene kadar tam anlamıyla itiraf etmeye çok korktuğum bir şey değişti. Uzun zaman sonra ilk kez umudum var."

Kulak tıkaçlarını takıp işimi bitirirken boynumu esnettim. Parmağımı tetiğe götürdüğümde gözleri irileşti, bir şeyler söylemeye çalıştı.

"Cehennemde iyi eğlenceler, Christopher."

Ardından şarjör boşalana kadar kasığına doğrulttuğum silahı ateşledim. O ölürken monitördeki sesler yükselmişti, çarşafları ve yorganları saran kanı akmaya devam ediyordu. Bedeni kasılmaya başladı.

En korkunç suçlu için en uzun işkenceyi planlamışlardı. Dedim ya, karanlık zihinlerin gerçek birer dâhi olabileceğini hafife almıştım.

Silahımı kaldırdıktan sonra tıkaçlardan kurtulup telefonumu çıkardım. Bu ceset bulunana kadar vaktim sınırlıydı. Cesedin kime ait olduğunu fark ettikleri an Collins ve ekibim bunu benim yaptığımı anlayacaklardı.

Onu asıl katil olarak damgalamıştım.

Kasığına üst üste ateş edildiği için ölmüştü.

Parçaları bir araya getirmek o kadar zor olmasa gerekti.

Hadley'yi ararken evden çıkıp karmaşık yapbozun son parçasını geride bıraktım.

"Hazır mısın?" diye sordu Hadley.

"On beş dakikaya oradayım. Onları buldun mu?"

"Daha değil. Ama bulacağım."

Ninova

On Dokuzuncu Bölüm

Her nereye gidiyorsanız tüm kalbinizle gidin.

-Konfüçyüs

Üç ay önce öleceğimi sanmıştım.

Ama yine abim beni kurtarmıştı, gerçi bu sefer diğer abim kurtarmıştı.

Jake tetiğe art arda basarak içeri girdikten sonra bir sis bombası atmıştı. Keşke sis bombası benim aklıma gelseydi. Ancak görünmez olmakla fazla meşguldüm.

Marcus'u gördüğümü sanmıştım ama karşımdaki o değildi. Diğer abimdi. Binbir güçlükte yanımda duran, geçen sefer beni o çukurdan çıkaran ve yine beni tam zamanında kurtaran abim.

Yangın binaya varmadan oradan çıkmayı başarmıştık. Bina patlamadan ve kimse onun beni kurtardığını fark etmeden hemen önce.

Sanki kraliyettenmişim gibi halka kapalı bir alanda sağlık ekibi hazır etmişti bile. Deniz yoluyla seyahat edebileceğim kadar beni tedavi etmişlerdi. Sağlık durumumu birileri fark edebileceği için uçuş planımızı iptal edip bir yat almıştı.

Ara sıra Logan'ı kontrol ediyordum, en azından deniyordum. İzindeydi ama Jake daha fazlasını öğrenebilmem adına FBI veri tabanını hacklemiyordu.

Logan ve Hadley'nin peşini bırakmamız gerektiğini biliyorduk. Onlar için böylesi daha güvenliydi.

Yozlaşan onca insanı ayıplarken kendi lanetimizi başkalarına yaymamız ikiyüzlülükten başka bir şey olmazdı.

Jake'in *boxer*ını alıp asla yerini bulamayacağını düşündüğüm kirli sepetine attım. Hâlâ biraz topallıyordum ama günden güne iyileşiyordum da.

Elim, bacağımdan daha hızlı iyileşmişti ama doktorlar geride yalnızca bir yara izinin kalacağına ve tamamen iyileşeceğime dair yeminler ediyorlardı. Neyse ki yeni yara izleri benim için sorun olmayacaktı. Hayatta kalışıma dair hikâyeyi daha iyi anlatacaklardı.

İkimiz de pek iyi hâlde değildik, enerjimizi yönlendirebileceğimiz yeni bir amaç bulmaya çalışıyorduk. Jake, çok tuhaf olsa da balık tutmada oldukça yetenekli olduğunu keşfetmişti. İkimiz de günün yarısını sarhoş geçirme işinde gittikçe iyi oluyorduk.

Bacağımın ağrısı artık kendini hissettirmiyordu bile. Tamamen geçtiğinde çok mutlu olacaktım.

Balmumundan elmamı küllerin savrulduğu Delaney Grove portresinin yanında gururla sergiliyorduk. Üstüne sapladığım çivilere bakarken sırıttım. Sonuncusunu bir ay önce eklemiştim. Elmadan sanat eserim tamamlanmadan önce son bir çivi kalmıştı.

Bir şeyin devrilme sesiyle elimde bıçakla arkama döndüm. Koltuğumun arkasına atlayan siyah, tüylü bulanıklığını son anda görmüştüm. Bardakaltlığının sehpadan düştüğünü görünce Bennett'a küfrettim.

"Bennett," dedim dişlerimi sıkarak tüy yumağına bakarken.

Azarımın ardından küçük bir miyavlamayla Bennett başını koltuğun arkasından çıkardı ve masum gözlerle bana baktı. Kahrolası kedi.

Mama kâsesini doldurduğumda yakalamaya çalışırcasına parlak fayans zeminde kâsesine doğru koştu. Ben de ayağıma sandaletlerimi giyip bacağımı güçlendirmek adına günlük yürüyüşüme çıktım.

En azından rehabilitasyon işinde iyiydim.

Hep yaptığım gibi kulaklıklarımı takip müzik açtım, diğer yandan FBI'ın sonunda gerçekleri itiraf ettiğine dair bir haber var mı diye internette araştırma yapıyordum.

Bir sürü kanıt olmasına rağmen bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum ama babamın hatırasını önünde sonunda aklayacaklarını umuyordum.

Haberlerden birine göre Delaney Grove'u yeniden inşa etmeye başlamışlardı. İnsanlar kasabalarını düzeltmeye çabalıyorlardı, şapşal ama sevimli olan memuru da yeni bölge şerifi yapmışlardı. Onun ve işlere karışmayan diğer iki memurun hayatını bağışlamamız işe yaramış olmalıydı.

Dünyanın kalanı bizi unutabilir ve mirasımızı geride bırakabilirdi ama Delaney Grove köklü bir değişime uğramıştı. Oradaki hiç kimse olanları unutmayacaktı.

Jake'le uzun bir yolculuğa çıkıp oraya geri dönmüş ve sırf Logan hayatta olduğumu fark etsin diye Jason'ı bulmuş olabilirdik.

Bacağımdaki yara yüzünden eskisi kadar hızlı olmadığımdan ötürü Jake o herifi etkisiz hâle getirmeme yardım etmişti.

Ama Logan parçaları birleştirmiş miydi, bilmiyordum. Cesedi bulmaları tahmin ettiğimden de uzun sürmüştü. *Iyy*. O ev artık piyasadaki en az ilgi gören evlerden biri olmalıydı.

Fakat ceset bulunalı iki haftadan fazla olmuştu ve henüz bir gelişme yoktu. Jake balık tutmakla meşguldü, ayrıca bana hâlâ çok kızgın olduğu için herhangi bir araştırma yapmayı reddediyordu. Ben de internette olan normal haberlere bakmak zorundaydım. Dedikodular dolanmaya devam ediyor, tuhaf komplo teorileri ortaya atılıyor ve gerçeklere gölge düşürüyordu.

Ancak evin önüne geldiğimde karşıma çıkan bir haber az kalsın yere çakılmama sebep olacaktı. Yazanları anlamaya çalışarak hızla okuyordum.

Jason'ın cesedinin bulunduğu gün, başka bir adam ölmüştü ama cesedi ertesi gün öğleden sonra bulmuşlardı.

Tüylerimin ürpermesine sebep olan şey ölen adamın ismiydi.

Christopher Denver.

Olivia arayıp bize bir şey söylememişti. En azından Jake bana bahsetmemişti. Gerçi düşününce ölümle burun buruna geldiğim için bana çok kızgındı ve şu an haber almak çok zor olduğundan benim cezam hiçbir şeyi bilmemekti.

Arkamı dönüp Jake'in uzandığı sahile baktım. Bacaklarının arasında oltayla uzanıyor bir yandan da balık tutuyordu. Kumda bata çıka ilerleyerek koşmaya çalışırken yüzümü buruşturdum. Sonra ahmak arkadaşımı tekmeledim.

Yanına eğildiğimde dudaklarından yüksek bir *ooof* sesi çıktı.

"Ne oluyor ya?" dedi bacağını ovalarken. Bana ters ters bakıyordu.

"Olivia ne zaman aradı? Sakın aramadı deme."

Gerçekten aklı karışmış gibi görünüyordu.

"Henüz onu yeni bir numaradan arayacak kadar güvende olduğunu düşünmüyordum, sonuçta adının geçtiği federal bir soruşturma vardı. Telefonuna, mahkemesinde gelişme olursa ona haber verecek bir bildirim sistemi kurdum ve hazırda bekleyen

yeni bir kimlik oluşturdum. Kaçması gerekirse güvenli eve gidecek ve oraya vardığında bildirim alacağım."

Telefonunu kaldırdığında kuma iyice çökerek telefonumu ona uzattım.

Makaleye şöyle bir baktı ve hızla yattığı yerden doğruldu.

"Olivia onu vurmuş olamaz," dedi başını iki yana sallayarak. "Organları çökmeye başlayana kadar bu işi uzatma konusunda çok kararlıydı."

"Belli ki bir şey olmuş. Onun birinin kasığına ateş edebilecek bir kadın olduğunu hiç düşünmemiştim ama kasığından kan kaybederek ölmüş."

"Belki seninle çok vakit geçirmiştir," dedi Jake alayla. Hâlâ haberi okuyordu.

Jake'in olanları çözdüğü günü hatırlıyordum. Benim de şüphelerim vardı ama kendimi ikna edemiyordum. Ta ki Jake gelip de kafamızda kurduğumuz korkunç senaryoyu onaylayana kadar.

Babasındaki DVD'lerin birer kopyası Jake'te de vardı. Mahkemeyi birlikte tekrar izlemiştik ve babam hıçkırarak ağlarken Christopher'ın ifadesinin sarsıldığını, sırıttığını görmüştük.

Evde çektiğimiz doğum günü videolarından birinde babasının gözünü annemden alamaması, her şeyi apaçık ortaya sermişti. Babam gelip annemi öperek onun kıkırdamasına sebep olduğunda Christopher dişlerini sıkmıştı.

Gerçeği fark etmek canımızı çok yakmıştı.

Babamın en iyi arkadaşı.

En iyi arkadaşımın babası.

Büyürken her bayram sofrasında yanımızda oturan adam, babamı hayal edilebilecek en kötü ölüm cezasına çarptıran kişiydi.

İşte o zaman Olivia'yı aramıştık.

Jake tereddüt dahi etmemişti. Babasından zaten nefret ediyordu ama olanları fark ettikten sonra babasının onun için artık öldüğünü söylemişti.

Olivia'nın kurguladığı plana onay verdiğinde her şey başlamıştı. Laboratuvarda yeni bir sentetik parazit üzerinde çalışıyordu. İlk kaybedeceği şey seks arzusu olmuştu. Küçük mavi bir hapla bile bunu düzeltemezdi.

İkinci şeyse enerjisiydi.

O noktadan sonra işler yavaş, acı verici bir şekilde gittikçe kötüleşmeye başlıyordu. Olivia, acının dayanılmaz bir hâle geleceğine dair bizi temin etmişti. Bunu gerçekleştireceği için bir hayli mutluydu.

Jake sentetik paraziti laboratuvardan çıkarmasına yardım etmiş, hatta gerekli bilgilerin olduğu dosyaları hacklemişti. Hatta Olivia nihai son için laboratuvardan ekstra birkaç şey daha almıştı.

Benim rolüm çok küçüktü. Yapmam gereken tek şey planı gözlemlemekti.

Bu intikam sadece bana ait değildi. Onlar daha çok hak ediyordu.

Christopher Denver idrak dahi edemeyeceğim kadar çok şekilde babamı haksızlığa uğratmış, hatta en yakın arkadaşı ve avukatı gibi davranmıştı ama günün sonunda Jake, onun kendi oğluydu. Haksızlığa en çok uğrayan oydu.

Babası yüzünden Jake hayatının aşkını kaybetmişti.

Babası yüzünden Olivia'nın ablası tecavüze uğrayıp cinayete kurban gitmişti.

Benim ızdırabım onlara kıyasla biraz daha geride kalıyordu. Ayrıca öldürülecekler listem oldukça kabarıktı.

"Çok saçma. Ondan şüphelenseler Olivia'nın kaçması gerekirdi," dedi Jake düşüncelere dalarak. Beni kendi hayal âlemimden çekip çıkarmıştı.

"Erkek bir şüpheliyi aradıklarını yazmışlar," dedim aklım karışmıştı. "Olivia'dan şüphelenmiyorlar."

"Başka bir şey yazıyor mu?" diye sordu ben haber sayfasını karıştırırken.

"Hayır. Çok küçük bir haber ve bu kadarını bile zar zor yazmış gibiler. Ne bulabileceğime bir bakarım ama bilgisayar işlerinde benden çok daha iyi birini tanıyorum."

Göğsüne hafifçe vurduğumda sanki canını yakmışım gibi göğsünü ovuşturarak bana göz kırptı.

"Şimdi olmaz. Şahane bir üçlü seks rüyamın tam ortasındaydım. O rüyaya dönmek istiyorum."

Gözlerimi kısarak ona baktığımda inledi ve arkasına yaslandı.

"Sonra bakacağım, Lana. Onu kimin öldürdüğü sahiden hiç umurumda değil. Şerefsiz sonunda öldüğü için çok mutlu oldum."

Yüzüne kolunu siper etti ve ânında nefes alış verişleri düzenli bir hâl aldı, uykuya dalmıştı bile. Gözlerimi devirerek yerden kalktım ve eve doğru yürümeye başladım.

İlk defa içeri girdiğim an Bennett ayaklarıma saldırmamıştı. Sandaletlerimi çıkarıp etrafa bakınırken öpücük sesi çıkarıyordum. "Bennett! Hadi ama kedicik. Seni yıkamam lazım."

Ortaya çıkmadığında kaşlarımı çattım. Normalde kısa bir anlığına bile olsa ortadan kaybolmamızın ardından hemen kendini üstümüze atardı.

Onu sonra bulmaya karar vererek buzdolabından bir şişe su aldım. Ancak şişeye uzandığım sırada elim havada kaldı, başımı eğerek dikkat kesildim.

Eşyaları saymak ve etrafımda neler olduğuna dikkat etmek huylarımdan biri hâline gelmişti, etraftaki değişimin hep farkında oluyordum. Bu sabah suyumun yanında üç bira olduğuna emindim. Şimdi tek bir bira kalmıştı.

Yavaşça suyumu alırken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Jake'in içmeye erkenden başlamış olması muhtemeldi ama yanında hiç bira kutusu görmemiştim.

Sanki burada başka birisi varmış gibi hissediyordum ama etrafıma bakınarak bu hissimi açık etmeyecektim. Oturma odası hemen arkamdaydı. Bir bıçakla elma alıp elmayı soyacakmışım gibi yaptım.

Su şişesini bırakıp ölmesini en çok istediğim ikinci adam için balmumumdan elmama bir çivi sapladığımda duraksadım. Elmam çevrilmişti. Her gün bu elmaya bakıyordum. Doğru açıda durmadığının farkındaydım.

Evde yavaş adımlarla ilerlerken her şey yerli yerinde görünüyordu ama yemek odasında normale kıyasla daha çok kum vardı. Bennett'ın ayaklarıma sürtünmeye başlaması gerekirdi ama ortalıkta yoktu.

Yavaşça elmamı soyarak oturma odasına ilerledim. Şu an birilerinin beni izlediğinden hiç şüphem yoktu.

"Kedime zarar verdiysen bunun bedelini nasıl ödeyeceğini tahmin bile edemezsin."

Arkamı dönüp elmayı bırakırken bıçak elimde, kalakaldım. Köşeden sırıtarak bana bakan kişiyi gördüğümde tüm bedenim taş kesmişti.

Logan duvardan doğrulduğu sırada halüsinasyon ya da rüya görmediğimden emin olmak için kendimi çimdiklemek istiyordum.

"Kedinin adı Bennett mı?" diye sordu. Bıçak elimden düşerken dudakları seğirdi. "Ne hissetmem gerektiğini inan bilmiyorum," diye devam etti bana yaklaşırken.

Yaralı bacağım pes ederken sendeledim ama Logan'ın kolları ânında bana dolandı. Elleri belimi sararken kokusu beni ele geçirdi.

Dökülmeyi bekleyen yaşlar gözlerimi buğulandırırken başımı eğerek ona baktım. Beklentiyle beni izliyordu.

"Buradasın," dedim kısık bir sesle. Üç ayın ardından konuşmaya böyle girmek saçmalığın daniskasıydı.

"Öldüğünü düşünmeme izin verdin," diye gergin bir sesle karşılık verdi.

"Seninle iletişime geçip başını belaya sokma riskine girmek istemedim," diye açıkladım hızla. "İzindeyken bile onlara bela olduğun için konuşmalarını takip ediyorlardı ve..."

Parmağını dudağıma koyarak beni susturdu.

"Hâlâ sen olduğunu bilmiyorlar. Jason'ı hâlâ hayatta olduğunu bana haber vermek için mi öldürdün, yoksa yarım kalmış bir iş miydi? Diğerlerine kıyasla bu seferki işkence daha hafifti, neredeyse aceleye getirmiş gibiydin."

Parmağını dudaklarımdan çekip indirdiğinde o tanıdık mavi gözlerine bakarak titredim.

"Sana haber vermenin en güvenli yolu buydu. Cesedi bulmalarının bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Daha erken harekete geçemedim çünkü koltuk değnekleri olmadan yürüyemiyordum bile..."

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni susturduğunda öpücüğünün tadını çıkararak kendimi ona bıraktım. Onu sertçe öpüp sanki hiç bırakmayacakmışım gibi sarılırken gözlerimden yaşlar akıyordu.

Sonunda dudaklarını benden ayırdığında nefes nefese kalmıştım, başım dönüyordu ama gözlerimi kırpıştırarak konuşmayı başarabildim.

"Beni nasıl buldun?"

"Bir yere gidebilecek olsan, benimle Yunanistan'a gideceğini söylemiştin. Bunun beni burada bekleyeceğin anlamına gelmesini umdum," dedi yavaşça. Çenemi okşadı.

"Ama işin…"

"İstifa ettim," dedi gözlerime bakarak.

"Hayatın…"

"Sen neredeysen hayatım orada. Seni bu kadar çok sevmemi istemiyorsan böylesine mükemmel olmaman gerekirdi galiba."

O kelimeyi duyunca yorgun bir nefes verdim. Mükemmel. Gerçeğin bundan çok farklı olduğunu biliyor olması gerekiyordu.

"Her şeyi feda etmeni istememiştim…"

Beni bir kez daha susturmak niyetiyle tekrar öptü. Nedeni umurumda değildi. Dudaklarının dudaklarıma değmesi için her sebep harikaydı.

Sonunda öpüşmemizi böldü:

"Adaleti sağlamak için bu mesleği seçmiştim," dedi dudaklarını dudaklarıma sürterek. "Siyasi oyunlar oynamak için değil. Birisi beni parmağında oynatacağına, seninle Yunanistan'da olmayı yeğlerim."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü hiç şüphesiz, seni geride bırakmamın bir yolu olmadığını fark ettim."

Gözlerine bakarken bir anda gerçeğin farkına vardım ve "Christopher'ı vuran sendin," diye fısıldadım hayretle.

"Bu da benim sana mesajımdı," diye devam etti. "Cesedi bulmalarının bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim."

Kollarında titredim. Aşkımızın işaretinin, dünyanın kalanına kıyasla ne kadar da dağılmış vaziyette olduğunu fark ettim. Gerçi benim için güllerle ve şiirlerle kıyaslanamazdı bile.

"Yani burada mı kalacaksın?" diye sordum sersem hâlde.

"Bir daha asla beni terk edemezsin. Aramızda başka sır olmadığını varsayıyorum?"

"Hesaplaşmaların hepsi tamam," dedim.

Sanki dudaklarım büyüleyiciymiş gibi dudaklarıma baktığı sırada elini çenemden çekmeden beni odama yönlendirdi. Evi gezdiğini varsayıyordum.

"Kedim nerede?" diye sordum. Kulağa aptalca geldiğinin farkındaydım.

"Evcil hayvanın olması beni şaşırttı," dedi keyifle sorumu savuştururken.

"Kaçtı mı?"

"Hayır," dedi genişçe gülümseyerek. "Muhtemelen mırlamaya devam ediyordur şey..."

"Ah, güzel. Buradasınız." Sesini duyar duymaz başımı odamdan çıkan Hadley'ye çevirdim. Mırlayan Bennett kollarındaydı. "Kedinin kafamı karıştıran kel noktaları var."

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordum hayretle.

Omuz silkerek Bennett'ın gittikçe iyileşen çirkin tüylerini incelemeye devam etti.

"Başka nereye gidebilirdim ki? Şimdi kedine dönelim... Neyi var böyle?"

"Sokak kedisiydi, tüylerine bir şeyler yapışmıştı. Jake, o yapışkan tarzı şeyi iki hafta kadar önce onu bulduğumuzda tıraş etti."

Gözlerini devirdi. "Jake demişken, o nerede?"

"Sahilde kolunu yüzüne kapatmış uyuyan o serseri tam kendisi."

Hadley bize sırıttıktan sonra Bennett'ı yere bırakıp kapıya koştu. Jake'in şaşırmaya kendini hazırlamasını umuyordum. Hadley de artık bizimle Yunanistan'da olduğu için Jake'in gözünde öylesine bir takılmacadan ibaret olmamasını umuyordum.

"Kaldığımız yere dönelim," dedi Logan yüzümü kendisine çevirerek. "Hadley'ye araştırması için bir sürü soyadı verdim. Adını değiştirmeyeceğini biliyordum. Lana Vorhees olduğu çok açıktı, küçükken ben de hep *On Üçüncü Cuma* izlerdim."

Ortada hiçbir sebep yokken aptal gibi güldüm.

"Ben de."

Dudaklarını dudaklarıma sürterken hâlâ bizi odama doğru sürüklüyordu.

"Bu adreste Jake Vlad'ın da kayıtlı olduğunu fark edince her şey yerine oturdu. Gerçi Vlad ona pek uymuş mu, emin değilim."

"Çocukken her Cadılar Bayramı'nda Vlad Dracula kostümü giyerdi," diye açıkladım gülümsemeye devam ederken.

Aklımızı kaçırmış gibiydik.

"Ben daha az dikkat çeken bir soyadı seçtim," dedi omuz silkerek.

"Öyle mi?"

"White," dedi gülümsememe karşı omuz silkerek.

"Carrie White gibi mi?"

Yavaşça başını sallarken beni hâlâ odada sürüklüyordu. Bacaklarım yatağın kenarına değdiğinde eğilip beni yatağa attı. Heyecanlı küçük bir kız gibi çığlık attım.

Üstüme çıkıp burnumun ucunu öperken ve bana gülümserken aptal gibi ona karşılık veriyordum.

"Yani bu gerçek. Sen ve ben. Gerçekten birlikte mi olacağız?"

"Benden kurtulman mümkün değil," dedi dudaklarımı öperek.

"Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum," dedim inleyerek. Dudakları boynuma doğru inmeye başlamıştı.

Ben üzerimdekileri çıkarırken dirseklerine yaslanmış beni izliyordu. Sonra o da bana katılmaya karar vererek üstünü çıkardı.

İkimiz de çırılçıplak kalınca bacaklarımın arasına yerleşti. Bir tutam saçı yüzümden geriye doğru iterken gözlerime bakıyordu.

"Dünyada herhangi bir yerde olabileceksem, sen neredeysen orada olmak istediğime karar verdim," dedi beni öpüp ağzımdan çıkacak o ergence, kendinden geçmiş iniltiyi bastırarak.

İçime girip beni tüm hücrelerimin kendinden geçmesini sağlayacak şekilde doldurduğu sırada öpücüğüne karşılık verdim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım dudaklarına.

"Seni seviyorum, Lana Vorhees," dedi sırıtarak.

İşte bizim çarpık mükemmellik anlayışımız tam olarak buydu.

Ninova

SON SÖZ

Üç yıl sonra...

Laurel'ın son mektubunu okuyan Lana ve Hadley kahkahalar atıyorlardı. Lindy May, Laurel'ın mektuplarının hepsini Olivia'ya gönderiyordu. Olivia'da mektupları Lana'nın Yunanistan'daki evine gönderiyordu ama artık orada kalmıyorduk.

Laurel komik, hazırcevap bir kıza dönüşüp geçmişini ardında bırakmayı başarmıştı. Lindy onu böyle büyütmek için elinden geleni yapmıştı ve sonunda Laurel'ı kurtarma arayışıyla birlikte kendini de bulmuştu.

Lindy'nin eski kocası iki yıl kadar önce intihar etmişti. Lana ve Jake onu bu noktaya getirmelerini kutlamak adına şampanya patlatmışlardı.

Olivia da mektup yazıp hâlâ beraber yaşadığı Cheyenne ve Alyssa'dan bahsediyordu. Christopher Denver'a şarjörümü boşaltmamın ardından kimse Olivia'dan şüphelenmemişti.

Diana Barnes taşınıp oğluna daha yakın bir yerde yaşamaya başlamıştı. Oğlu annesine bir ev almıştı ve Diana da geçmişi korkunç bir gölge gibi artık onu takip etmediğinden hayatının tadını çıkarabiliyordu. Lana'nın o patlamada öldüğünü sanıyordu. Lana, böyle düşünmesinin en iyisi olduğuna karar vermişti.

Ara sıra ekibimden haber alıyordum. Bir kullan at telefonla Leonard'ı arıyordum. Ekibimizden kimsenin peşime düşmediğine dair beni temin etmişti. Herkes kendimi kaybettiğimi sanıyordu. Gerçeği bilen tek kişi oydu.

Craig'in artık resmen departmanın en yakışıklısı olmaktan çok mutlu olduğunu söylemişti.

Ancak yaptığım şeyin yükünün hepsinin omzuna bindiğini biliyordum çünkü bir gün bu duruma düşeceklerinden endişe ediyorlardı. Sadece bunun pek mümkün olmayacağını bilmiyorlardı. Onlara gerçeği anlatamazdım da.

Jake belinde bir havluyla merdivenlerden indi. O ve Hadley'yle aynı evi *paylaşmamak* güzel olabilirdi ama devasa bir evde yaşıyorduk. Üstelik adattıkları onca şeyin ardından Lana'yı en yakın arkadaşından koparacak değildim.

Üstelik geceleri hiç olmadığım kadar huzurla uyuyordum. Dördümüz yüzünden evimiz bu dünyada girilebilecek en tehlikeli yerdi.

Başka bir adam belinde havluyla merdivenlerden inerken Hadley ıslık çalarak yerinden kalktı ve yemek odasından kasıla kasıla çıktı. Saçları da üstü başı gibi dağılmıştı.

"İkinizin sonunda işinin bitmesine çok sevindim. Bir kere daha kaldıramazdım," dedi Hadley. Jake gülümseyerek onu kollarına çektikten sonra dudaklarını hafifçe dişledi.

"Bu gece sadece benimle tekrar yapman gerekiyor ama," dedi Jake. "Gelecek hafta da bize kimin katılacağını sen seçiyorsun."

Hadley, sanki şahane bir Noel hediyesi almış gibi gülümsedi. Şahsen ben onları anlamıyordum. Lana'ya birisi dokunacak olsa onu öldürürdüm ve aynı şekilde onun da bana dokunacak birini parçalara ayıracağından şüphem yoktu.

Gerçek manasıyla hem de.

Ancak Jake de Hadley de biseksüellerdi ve birbirlerini asla aldatmasalar da ara sıra yatak odalarında onlara katılacak birilerini seçiyorlardı.

Daha net olmam gerekirse ayda iki kez. İnanın bana, Hadley'nin seks hayatıyla ilgili bilmek *istemediğim* kadar şey biliyordum.

"Bu sefer bir kız istiyorum," dedi Hadley. Geceyi geçirdikleri adam evindeymiş gibi rahatça buzdolabını açtı.

"Anlaştık," dedi Jake. Hadley ona gülümserken dikkatlice bu üçlünün odak noktasından uzaklaştım.

Lana'nın yanına yaklaştığımda kahkahasını zar zor bastırıyordu. Jake ve Hadley'nin seve seve paylaştıkları derinlemesine detayları duymaktan nefret ettiğimi biliyordu.

Elimi tuttuğu an onu yerinden kaldırdım. Başparmağım yüzük parmağındaki kırmızı yakutu okşadı.

"Hazır mısınız, Bayan White?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Seni bekliyordum."

"Şu an bu evden çıkıp yata binmek için sabırsızlanıyorum."

Onu resmen evden sürükleyerek çıkardığım sırada kahkaha atıyordu. Bacağı artık tamamıyla iyileşmişti. Topallamadan yürüyebiliyordu ve tekrar ders almaya başlamıştı. Hem de kick boks dersi. Öğrenci olmak için fazla yetenekli olduğundan, bana kalırsa ders verse daha iyi olabilirdi.

Parmakları parmaklarıma dolandı. Sahili adımlayıp bizi bekleyen yata yaklaşırken biramı yudumluyordum.

Son üç yıldır hayatımız böyleydi. Dinlenmeyi ne kadar özlediğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark etmiştim. Hayatı yaşayacak vaktiniz varsa hayat şahaneydi.

En önemlisi her gece dans ediyorduk.

Hadley'yle birlikte, Lana ve Jake'in satış sitelerini devralmıştık. İkisinin artık ilgilenmesi gereken farklı bir çevrim içi işleri vardı. Lana, ekspertiz işlerini ekstra gelir sağlamak isteyen güvenilir kişilere veriyordu.

Beş yıl önce, kendimi bürodan ayrılmış, yarı emekli olmuş bir seri katille Yunanistan sahillerinde yürürken asla hayal edemezdim. Başka bir çiftle aynı evi paylaşırken de asla hayal edemezdim. Bugünkü hayatımla ilgili herhangi bir şeyi asla hayal edemezdim.

Lana'yı bu yüzden çok seviyordum işte. Hâlâ beni şaşırtmaya devam ediyordu ve birisi onu elimden almaya yeltense, bu sefer tüm dünyayı yakacak kişinin ben olacağıma emindim.

Bu yüzden romantik olduğumu söylüyordu.

Bu hayatı seviyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Lana, iç çekerek başını koluma yaslarken.

Ben Yunanistan'a geldikten iki ay sonra Lana'yla evlenmiştik. Bir memur ve dördümüz vardık, harikaydı. Hadley ve Jake'in bizim peşimizden gelmeleri iki yıl sürmüştü.

"Hayatın ne kadar çılgınca olabileceğini ve nasıl güzellikler getirebileceğini," dedim elini kaldırıp parmaklarını öperken.

Bana sokulurken gülümsedi. Beyaz elbisesi rüzgârda uçuşuyordu.

Bugün yıl dönümümüzdü ve yatı alıp uzun bir hafta sonu kaçamağı için evden uzaklaşacaktık.

"Hikâyemiz tam anlamıyla eşsiz," dedi, kollarını koluma dolayarak sıkıca sarılırken.

"Neyden bahsettiğini hiç anlayamadım," dedim alayla ona bakarak.

Kahkaha atarak gözlerini devirdi.

"Aynen. Sıradan bir romantizm yaşıyoruz," dedi alayla. Ancak dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

"Korkutucu romantizm. Bu da bir tür sayılır, değil mi?" diye sordum. Kahkaha atarak gülümsememe sebep oldu.

Arkasını dönüp bana bakarak geri geri adımlamaya başladı.

"Dürüst olayım mı?" diye sordu dudağını ısırarak.

Onu belinden yakalayıp havaya kaldırdığımda kahkaha atmasına bayılıyordum.

"Evet," dedim çenesini hafifçe sıkıp öperken.

Bacaklarını belime dolayıp beni sıkıca sardığında yata doğru yürümeye devam ediyordum.

Gülümseyerek, "Bu, benim hayatım boyunca en sevdiğim korku hikâyesi," diye cevap verdi.

Dudaklarına doğru gülümsediğim sırada iskeleye varmıştık. Kucağımdan inip elimi tutarak yanımda yürümeye başladı. Başı dönmüştü. Hissedebiliyordum.

Lana gibi bir kızı seviyorsanız bilmeniz gereken bir şey vardı. Delaney Grove'daki teröre son verebilmek için kendi içinden bir şeyleri değiştirmek zorunda kalmıştı.

Ve o şeyi artık kilit altında tutamazdı.

Özel ihtiyaçları vardı. Yılda bir kere karşıladığım ve akıl sağlığını koruduğum için mutlu olduğum ihtiyaçları. Kim olduğunu reddederek yaşayamazdı.

Yata bindiğimizde ben iskeleden bizi uzaklaştırıp okyanusa açılırken o şampanyaları doldurma görevini üstlenmişti. Kadehlerimizi tokuşturduk, dudaklarımın dibindeki dudaklarını okşadım.

Görünürde hiçbir kara parçası olmayan bir yere geldiğimizde demir atıp tamamen yalnız olduğumuzdan ve bizi kimsenin rahatsız etmeyeceğinden emin olmak için kameraları kontrol ettim.

Gözleri beklentiyle parlarken bana gülümsüyordu.

"Hediyen için hazır mısın?" diye sordum.

Gülümsedi.

"Evet."

Elini tutup onu alt güverteye indirdim. Heyecandan resmen titriyordu. Alt kata indiğimiz an bakışları hediyesini buldu. Olduğu yerde durdu, gülümsemesi genişliyordu.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Aslında bir arkadaşım yardım istedi. Karşındaki kişi sahilde sayısız kıza tecavüz etmiş ama babasının diplomatik dokunulmazlığı olduğu için kimsenin ona el sürme yetkisi yokmuş. Dokunulmazlığını kaldırmaya çalışırlarken babası onu Kolombiya'ya göndermiş."

Lana'nın gözleri heyecanla parlarken Juan Alvarez'in gözleri irileşti. Ağzındaki tıkaca rağmen küfrederek çırpınmaya başladı. Lana başını eğerek zincirlerden kurtulmaya çalışan çocuğa baktı.

"Kaynağa güveniyor musun?" diye sordu Juan'a bakarken. Harekete geçme arzusuyla parmakları kaşınıyordu.

"Leonard aradı. Son kız daha on beş yaşındaymış, bu herif onun boğazını kesmiş. Leonard'a güveniyorum ve dosyayı kendim de inceledim. Her şeyi kanıtlayacak kadar somut kanıt var, üstelik hiçbirini reddetmemiş bile. Sadece dokunulmazlığı varmış."

Lana parmak uçlarında doğruldu. Gülümseyerek beni öptü. Juan kurtulmaya çalışsa da nafileydi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı bıçağını ona uzattığım sırada.

Bıçağı tutup göğsüne yaslarken içini doldurmak üzere olan coşkuyla titredi. Fazlası ruhunu tüketebilirdi. Çok az olursa da dönüşmek zorunda kaldığı şeyi göz ardı ettiği için bu hınçla saldırganlaşabilirdi.

Yılda bir kez? Böylesi iyiydi. Leonard da bunu kendi yararına kullanıyordu çünkü canavarların hepsi hapse atılamazdı.

Lana eşsizdi, onda değiştirebileceğim hiçbir şey yoktu. Çünkü artık dünyayı olduğu gibi görüyordum ve olmam gereken yerin onun yanı olduğunu biliyordum.

Müzik açtığı sırada arkasına geçip kollarımı beline doladım. Müziğin ritmiyle salınmaya başladık. İşe koyulmak için çok heveslıydi ama ânın tadını çıkararak o herife henüz kaybetmediği umuduyla eziyet ediyordu.

Lana başını göğsüme yaslayarak içinde bulunduğumuz andan aldığı keyfi uzattı. ⋆

Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak, "Yıl dönümümüz kutlu olsun, bebeğim," diye fısıldadım.

SON

Ninova

İntikam planının son düzlüğündeki Lana, elinde kalanlarla düşe kalka ilerliyordur. Logan, bu hikâyede o tarafta mı kalmayı seçecek, yoksa hepsinin yanışını birlikte mi izleyeceklerdir?

Şimdi, Lana için hikâyeye nokta koymanın, her yeri kızıla boyamanın ve fişi çekmenin zamanı gelmiştir.

Canavarlar, genelde sonsuza dek mutlu yaşamayı hemezler. Ancak Lana, içindeki umudu yine de öldürmeli midir?

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

ARTEMİS

9 786258 667325

Çeviren: Büşra Tekin

YETİSKİN OKURLAR İÇİNDİR